

Pravda o kořenech německo-polského konfliktu, který vedl ke druhé světové válce, byla vždy pečlivě utlášena. Aby se zakryla nechutná politická agenda západních mocností, nechal se nejdříve kolovat mýtus, že Hitler byl šílený, posedlý mánií ovládnout svět, že proto ho jeho agresivní povaha nutila k útoku na všechny své sousedy, jednoho po druhém, dokud nebyl konečně ztrestán silami pokrokového lidstva. Dokonce i v posledních letech byl vymyšlen nový mýtus, že druhá světová válka byla ve skutečnosti potyčkou mezi dvěma diktátory, během které „nevinné oběti“, jako Polsko a pobaltské státy, byly semlety mlýnskými kameny historie.

Ale v r. 1939 Hitler neuvažoval o velké válce a zcela určitě nesnil o světové nadvládě. Chtěl se stát rovným partnerem USA a Británie, a v žádném případě se nepřipravoval na boj s nimi. Ale není tak snadné být připuštěn do klubu vyvolených mocností. Pro Hitlerovo Německo mělo být „vstupenkou“ zničení Sovětského svazu.

Jakmile Hitler odmítl se řídit scénářem, který pro něj byl sepsán v Londýně ([anexe podkarpatské Rusi v březnu 1939](#), která měla sloužit jako přímý casus belli pro válku se Sovětským svazem), Západ náhle otočil a zaujal proti Führerovi nesmiřitelný postoj. Bylo možné slyšet projevy vůdců Anglie a Francie, odsuzující Hitlerovu agresivní povahu. Spojenci Londýna a Paříže se stali stejně hrdými, obzvláště Poláci.

V té době to vypadalo velmi podivně. Nakonec vztahy Varšavy s nacistickým Německem byly celkem delikátní a přátelské, což není překvapivé – obě mocnosti vděčily svému vzestupu Británii, Francii a Spojeným státům. Jakékoliv pochybnosti o tom lze rozptýlit, když se podíváme na datum, kdy polský stát vznikl: 11. listopadu 1918. Právě 11. listopadu 1918 německá delegace podepsala příměří se spojenci v lesíku Compiègne, které tolik připomínalo bezpodmínečnou kapitulaci! Polští vlastenci rozhodli, že okamžitě vyhlásí nezávislost své země, kdy využili naprosté podpory vítězů. Není divu, že Británie, Francie a Spojené státy oficiálně uznaly Polsko hned druhý den. A tak začal bouřlivý příběh obnovy polského státu.

O méně než šest měsíců později, v březnu 1919, [začali Poláci aktivně smolit dohromady „Velkopolsko“](#), v rámci hranic ze 16. století. A protože si to vyžadovalo zrekvírování části Ruska, neměli nouzi o pomocníky a sponzory. Američané se ujali úkolu plně vybavit polskou armádu. Perfektně oblékli vojáky a dobře je krmili. Nicméně Velkopolsko „od moře k moři“ nebylo možné zřídit.

Ale Poláci svoji válkychtivost neztratili. Odraženi na Východě začali s loupežnými nájezdy na Západě. V říjnu 1920, za

nenuceného porušení [Suvalské dohody](#), se polské jednotky zmocnily Wilna (Vilnius) a vilniuského regionu nově nezávislé Litvy. O sedm měsíců později začalo Polsko s invazí do Německa, které upadlo do anarchie a chaosu. Cílem invaze bylo zmocnění se Horního Slezska, které bylo bohaté na průmysl a uhlí. Historické pozadí této invaze je velmi zajímavé. Na mírové konferenci ve Versailles bylo rozhodnuto vyřešit německo-polský spor mírovou cestou – prostřednictvím referenda. Polsko zuřivě agitovalo mezi polskou částí populace a dokonce vyvolávalo při řadě příležitostí povstání, kdy chtělo postavit Německo a mezinárodní společenství před hotovou věc, až se Polsko tohoto regionu zmocní. Nicméně němečtí dobrovolníci a policie pokusy o puč potlačili a [hlasování proběhlo 20. března 1920](#).

Ti, kteří podporovali začlenění do Německa, vyhráli, kdy získali téměř dvojnásobek hlasů, než jejich odpůrci.

Po prohraném plebiscitu vedlo Polsko povstání ve Slezsku, podpořené invazí polské armády 3. května 1921. Británie, Francie a USA této agresi napomáhaly a daly příkaz výmarské vládě, aby nedovolila německé armádě postavit se Polákům. Pokud by se do toho Reichswehr zapojil, spojenci by intervenovali na straně Polska. Takže německá armáda neudělala nic a proti Polákům bojovali jen jednotky německých dobrovolníků („Freikorps“). V důsledku toho byli Němci vytlačeni a část provincie byla obsazena. V říjnu 1921 Konference velvyslanců hlavních spojenců a přidružených mocností, za ignorování výsledků hlasování, polskou anexi legitimizovala a rozhodla převést 30% Horního Slezska Polsku (na těchto 30% se nacházelo 95% zásob uhlí této oblasti).

Nové Polsko se zrodilo v atmosféře agrese a porušování smluv. Takováto pověst, jakož i existence koncentračních táborů, se zdá být neslučitelnou s idejemi demokratického státu. Nicméně Polsko, budoucí „oběť“ nacistické agrese, takovým nikdy nebylo. Jakmile byl za vůdce Polska v r. 1926 dosazen Józef Piłsudski, stala se polská vláda vojenskou diktaturou nelišící se od té nacistické. Není překvapivé, že navzdory konfliktu kvůli Slezsku, jakmile se v Německu dostal k moci Adolf Hitler, rozvinuly Německo a Polsko velmi vřelé vztahy. Polsko bylo první zemí, se kterou nový německý kancléř podepsal významný zahraničně-politický dokument: 26. ledna 1934 uzavřeli Německo a Polsko 10letý pakt o neútočení. Po něm následovalo mnoho dalších dvoustranných jednání, která měla jednu vlastnost společnou – jejich součástí byla diskuse o společné akci proti Sovětskému svazu.

Těmito vřelými vztahy spolupráce Polska a Německa v předvečer druhé světové války se budeme zabývat podrobně zabývat v druhé části tohoto seriálu.

Rozhovory mezi nacistickým Německem a druhou Polskou republikou o společném pochodu na SSSR běžely celkem dlouho, ale dokud se Hitler nepřiblížil k sovětským hranicím, byly spíše teoretické, než praktické. Bezskrupulózní rozdělení Československa v říjnu 1938, požehnané západními mocnostmi (Polsko tehdy okupovalo **Těšínsko**), znamenalo významný postup německé armády blíže k Sovětskému svazu. Existovaly plány na vyřešení existujících územních sporů mezi Německem a Polskem podobně přátelským způsobem. „V r. 1938 spojenci souhlasili, že Polsko se stane německým satelitem,“ **píše**, jakoby mimochodem, britský historik A. J. P. Taylor. „Vrchol“ polsko-německých vztahů – období jejich „lábánek“ – přišel v období „**po Mnichově**“: na konci r. 1938 a počátku r. 1939...

S nástupem Hitlera k moci začalo mít Polsko výstřední přístup k Němcům. Pro-nacistické organizace etnických Němců, jako **Svaz Němců v Polsku** a **strana Mladých Němců v Polsku**, začaly rychle růst. Obě organizace byly financovány a řízeny z Německa a dokonce vysílaly zástupce do polského Sejmu. Nacistické ideje byly aktivně zveřejňovány a propagovány mezi místními Němci. v r. 1937 bylo v Polsku vydáváno přibližně 150 německých novin a časopisů a asi 20 z nich byly deníky. Převážná většina těchto periodik byla sledována říšským ministerstvem propagandy, vedeným **Josephem Goebbelsem**.

Národové Archivum Cyfrowe, sygn. 1-B-229-4

Kurt Daluge (první řada, 4. zleva) a generál Joseph Kordian Zamorski (první řada, 5. zleva) v Krakově, listopad 1936. Zdroj: Národní digitální archiv Polska

Vztahy mezi těmito dvěma vládami byly zřízeny na různých úrovních. Prominentní Poláci konali přátelské návštěvy Třetí říše a nacističtí vůdci činili totéž ve svém „bratrském“ Polsku. V lednu 1938 Oberst-Gruppenführer SS **Kurt Daluge** přijel do Varšavy a o dva měsíce později se vydal do Vídně organizovat „referendum“. Daluge, velitel německé policie (Sipo), se přirozeně dělil o „tajemství“ své profese s generálem Kordianem Zamorskim, šéfem polské státní policie. Nicméně „pan general“ zcela jistě přišel i se svou troškou do mlýna. Polská policie používala při své práci dokonce ještě krutější metody, než Němci: bití,

mučení a zatýkání bez zatykače. Stříleli zadržené při sebemenší známce odporu nebo pokusu o útěk. Vůči komu se polští policisté chovali tak krutě? Vůči zločincům a zlodějům? Ne, vůči politickým odpůrcům vládnoucí klaky ve Varšavě, komunistům a ukrajinským nacionalistům.

Německo-polská spolupráce byla tak úzká, že Kordian Zamorski dostal pozvání na výroční sjezd nacistické strany v Norimberku (!). Tam se tento polský „genosse“ setkal osobně s Hitlerem. Není pochyb, že cizinci byli zváni na sjezd NSDAP velmi ojediněle, a ještě méně jich bylo poctěno osobní rozpravou s Führerem. Ale Hitler a jeho stoupenci se, co se týkalo Poláků, vždy drželi politiky otevřených dveří. A nebylo to jen nacistické Německo, kdo si odvážné polské policie vážilo a respektovalo ji. O měsíc později, 7. října 1938, navštívil generál Kordian Zamorski Kurta Daluege v Berlíně, na své cestě do Říma na stranický sjezd italské fašistické strany.

Reichsführer a pozdější nacistický německý kancléř Himmler a Kordian Zamorski

Ale německo-polské přátelství se neomezovalo jen na tyto osobní vztahy mezi šéfy bezpečnosti těchto dvou zemí: v prosinci 1938 navštívil Varšavu německý ministr spravedlnosti Hermann Frank, a 18. února 1939 přijel dokonce i Reichsführer-SS Heinrich Himmler. Polští představitelé se nijak neštíteli zuřivého antisemitismu nacistů a nijak to nenarušovalo jejich robustní německo-polské přátelství.

Hitler, který byl stále ochoten (v té době) dodržet své závazky vůči Západu, se primárně soustředil na dvě záležitosti týkající se jeho vztahů s Varšavou: návrat Říši

pozemků, o které přišlo ve prospěch Polska po první světové válce, a vojenskou podporou polské armádě během jejího budoucího útoku na Sovětský svaz. Protože druhý bod byl pro Hitlera extrémně významný, zmiňoval první záležitost jen v tichosti a diplomaticky. Hitler se choval k Polsku jako gentleman – dokud sami Poláci neučinili ukvapené či nestoudné kroky k narušení svých vztahů s Říší, poslušní příkazů z Londýna. Tím jak a proč se to stalo se budeme zabývat ve třetí části seriálu.

V předešlých kapitolách jsme zkoumali srdečné vztahy mezi nacistickým Německem a druhou Polskou republikou ve 30. letech, které byly narušeny pouze malým územním sporem, v porovnání s ambicemi obou zemí na Východě nevýznamným...

Němci nabídli mírové a civilizované řešení územního problému – ve sporných oblastech se mělo konat referendum (gdaňský koridor), které by vyřešilo všechny problémy. Pokud by obyvatelé toho, co bylo známo jako „**Koridor**“, rozhodli, že jejich území se vrátí Německu, dostalo by Polsko železniční trať s extrateritoriálním statutem plus dálnici Reichsautobahn, která by zachovala jeho přístup k Baltskému moři. A pokud by „Koridor“ zůstal pod polskou kontrolou, bylo by Německo kompenzováno touto transportní možností. Hitler nežádal Poláky, aby vrátili Gdaňsk zpět, zadarmo. Byl připraven zaručit nové hranice Polska, prodloužit **německo-polský pakt** o neútočení a zaručit zvláštní práva Polákům v nově německém Gdaňsku. A kus sovětské Ukrajiny by více než kompenzoval Polsku ztrátu jeho území. To byly celkem štědré nabídky, ale Polsko je odmítlo. Záliba Poláků v dobrých vztazích s Německem byla určována velmi daleko od polských hranic.

21. března 1939 Poláci drasticky změnili svůj přístup k německým návrhům. Téhož dne Němci údajně předložili Polsku ultimátum: musí okamžitě předat Gdaňsk a „Koridor“ Německu. Ale to nebyla pravda. Němci Polákům toho dne nenabídli nic nového. Čekali na odpověď na své staré a velmi shovívavé návrhy. Odpověď měl předat polský ministr zahraničí Józef Beck a byl toho dne očekáván v Berlíně. Ale nikdy se tam neukázal. Místo ministra dorazil polský velvyslanec Józef Lipski. Šéf německého ministerstva zahraničí, Joachim von Ribbentrop, měl na polského vyslance dvě věci. První bylo, že Německo očekává, že Varšava přijme jeho návrhy, druhou byla otázka – Proč letěl polský ministr zahraničí Józef Beck (který měl dorazit do německého hlavního města na konečné přijetí německého plánu) do Londýna, místo do Berlína?

To bylo snadno vysvětlitelné: jakmile Hitler **předvedl drzost jednat se Slováky a Ukrajinci jinak**, než jak mu bylo nařízeno, směr britské politiky se okamžitě změnil. A poté změnila svůj tón také „nezávislá“ polská šlechta. Onoho dne, 21. března 1939, Británie „náhle“ navrhla, aby SSSR a Francie oznámily okamžité konzultace o tom, jak zastavit „další agresi v Evropě“. Stejného dne vůdci západních zemí přispěchali do Londýna, aby rozhodli, co dělat s Hitlerem vymknuvším se kontrole. Ministr zahraničí „nezávislého“ Polska přiletěl také. Měl k tomu dobrý důvod. Poláci byli rychle informováni o nové „jednotné politice“. Předtím dělali co mohli, aby vyhověli Němcům, ale nyní proti nim museli vystupovat co nejtvrději. A aby se Polsko nezdráhalo nasadit takový tón s Německem – Anglie, náhle a bez jakékoliv žádosti ze strany Poláků, vydala záruku vojenské ochrany.

Uběhlo pět dní a 26. března 1939 polský velvyslanec Lipski předal Ribbentropovi memorandum polské vlády, které příkře odmítlo německé návrhy na návrat Gdaňsku. Sám Lipski to zpečetil tím, že uvedl: „*Jakýkoliv další pokus zabývat se německými plány, obzvláště co se týká návratu Gdaňsku Říši, bude znamenat válku s Polskem.*“

To byl obrat u polského diplomatického postoje o 180 stupňů. Dali Hitlerovi jasně najevo, že

Polský velvyslanec Józef Lipski, při projevu na sjezdu nacistické strany v německém Norimberku, 10. září 1938; o 7 měsíců později se opováží odmítnout německé návrhy ohledně gdaňského koridoru. Zdroj: Německý federální archiv

Polsko s ním již vyjednávat nebude a že je zcela připraveno bránit svůj postoj silou. A aby se pro Berlín odstranily jakékoliv přetrvávající pochyby, přikročili Poláci k řadě rozhodně nepřátelských akcí: většina osazenstva polského velvyslanectví v Berlíně, jakož i členové exilové komunity, poslali své ženy a děti zpět do Polska; polští studenti studující v německém hlavním městě se vrátili domů a polským konzulům bylo nařizeno spálit všechny tajné dokumenty a archivy. 23. března byla oznámena částečná mobilizace polské armády. A druhý den bylo Němcům předloženo „příkré“ memorandum. 27. března 1939 vydal polský prezident dekret schvalující dalších 1,2 miliardy zlotých na obranu.

To byly činy země, která měla s Německem pakt o neútočení! Bylo to stejné Polsko, které ještě před týdnem bylo považováno za primárního partnera v budoucí Führerově východní kampani. Ale Hitler byl nucen tuto kampaň odložit, jakmile Polsko reagovalo oznámením o částečné mobilizaci. A toto gesto vedlo přímo k válce! Je důležité poznamenat, že ani tehdy postoj Německa neznamenal jakoukoliv hrozbu pro Polsko. V Říši žádná mobilizace neproběhla a nepřišlo se s žádnými hrozbami vůči Varšavě. Němci neměli dokonce ani vojenský plán pro útok na Polsko! I ten nejzuřivější kritik Hitlerovy agrese by byl nucen připustit, že teprve až 1. dubna 1939 vydal Hitler příkaz připravit plán na útok na Polsko. A dokonce jen hrubý náčrt plánu byl k dispozici teprve až v polovině dubna 1939.

Hitlerovi bylo naprosto jasné, že Německo nemohlo nechat své zámezí nekryté před Polskem, zemí řízenou z Londýna, která poslušně plnila všechny příkazy, které dostala od Britů. Stejný polský „zátaras“, který odřízl jeho cestu na východ, se nyní přitočil a držel nůž u krku Německa. Hitler musel bojovat, ne proto, že byl maniakální agresor, ale proto, že jeho ekonomika byla vysoce zmilitarizovaná. Právě teď potřeboval určit směr svého dalšího kroku. Ale ať se vydá kamkoliv – na východ nebo na západ – Polsko může zahájit útok na Německo kdykoliv to bude vyhovovat Londýnu. Hitler musel tento problém vyřešit rychle.

Takže 31. března 1939, 16 dní poté, co Hitler vstoupil do Prahy, Británie, která si do té doby „nevšimla“ agresivní povahy Německa a postoupila Hitlerovi Rakousko a Československo a pokorně mu dala Sársko a Porýní, byla nyní připravena bojovat. Toho dne britský premiér Neville Chamberlain přišel s **oficiálním prohlášením**, ve kterém se uvádělo „v případě jakékoliv akce, která jasně ohrožuje polskou nezávislost a které se polská vláda rozhodne vzdorovat“, poskytne Velká Británie podporu Varšavě.

Nebylo to Německo, ale Polsko a Velká Británie, kdo porušil vlastní smlouvy! Polsko porušilo **německo-polskou smlouvu** tím, že oznámilo mobilizaci, a pak ji porušilo opět, když akceptovalo britské sliby o zaručení jeho bezpečnosti. Smlouva mezi Polskem a Německem vylučovala jakýkoliv konflikt mezi těmito dvěma zeměmi, a po podepsání smlouvy s Brity pak byli Poláci zavázáni bojovat v případě anglo-německé války s Němci. Navíc podepsání smlouvy s Varšavou a poskytnutí záruk bylo v rozporu s britsko-německou smlouvou. Doplňková dohoda k Mnichovské dohodě uváděla, že ani Německo, ani Anglie nemohou vstoupit do jakýchkoliv politických závazků bez předchozích vzájemných konzultací. Ale Británie byla nyní vázána vyhlásit Němcům válku, pokud vypukne konflikt mezi nimi a Polskem!

Evropští diplomaté se po hlavě vrhli do porušení smluv vlastních zemí s Německem, a tím demonstrovali Hitlerovi, že musí zmírnit svoji bezohlednost (či si to aspoň mysleli). Hitler se později choval přesně stejným způsobem, ale je důležité pochopit, že v žádném případě nebyl v této oblasti prvním. Tato situace byla ještě o to dramatičtější, protože Britové byli nyní připraveni bojovat s Němci nejen kvůli Polsku – Británie nabídla také záruku za bezpečnost Rumunska. Francouzi se připojili ke svým britským protějškům a poskytli stejné záruky. A to znamenalo, že Británie a Francie mařily německou zahraniční politiku na všech frontách. Bez svolení Londýna a bez riskování války s Anglií byly ruce Německa svázané. Vyjma, samozřejmě, jednoho směru, ve kterém mohla německá armáda postupovat bez toho, aby se dotkla gentlemanů v Londýně.

Britský premiér Neville Chamberlain, držící kopii doplňkové britsko-německé deklarace (1) u letadla po návratu z Mnichova, září 1938

Ale neúnavný tlak na Hitlera přinesl zpětný ráz. Ve svém slavném projevu 28. dubna 1939 Führer vypověděl polsko-německý pakt o neútočení, jakož i anglo-německou námořní dohodu. Ale neudělal to proto, že „chtěl ovládnout svět“, ale proto, že Poláci a Britové již porušili své dohody s Německem (třebaže neoficiálně) tím, že podepsali dohodu spolu.

Než aby se opět podvolil „poručnictví“ Británie, Hitler se svým „mecenášům“ postavil. A rozhodl se odstranit Polsko, svého nepředvídatelného a nepřátelského souseda. Nicméně Hitler nebyl idiot. Pamatoval si první světovou válku velmi dobře a nikdy by se nerozhodl zaútočit na Polsko a čelit vyhlídkám na boj na dvou frontách (proti Sovětskému svazu na jedné straně a proti Británii a Francii na druhé). Aby takový krok učinil, musel být přesvědčen, že ani Londýn, ani Paříž ve prospěch Polska nezakročí. V takovém scénáři by Britové a Francouzi zůstali mimo válku a (v souladu se svými starými plány) by do bojů vstoupili jen poté, co by se Rusové a Němci vzájemně vykrváceli.

Polsko směřovalo k tomu, aby ho čekal stejný osud, jako Československo a Rakousko. Poláci museli být obětováni na oltář politické praktičnosti. Londýn přiměl Varšavu přerušit své „přátelství“ s Německem, a poté bylo primárním úkolem udržet polsko-německou krizi na

Varsava v roce 1939

potřebném vrcholu. Velká Británie slíbila podpořit a pomoci Polsku, ale ve skutečnosti nehnula ani prstem. Britové se začali s ratifikací polsko-britské smlouvy loudat. Ta byla podepsána 6. dubna 1939, ale v praxi nenabyla polsko-britská smlouva účinnosti (tj. nebyla ratifikována) dříve, než 25. srpna.

Londýn a Paříž neměly naprosto žádný zájem na zničení agresivního německého Wehrmachtu, ale na zajištění jeho rozhodného vítězství nad armádou svého spojence, Polska. Drtivá porážka Polska měla

být rychlá a za minimálního krvácení německé armády. „Rychlá“ proto, že Němci nebyli připraveni na zdlouhavou válku a neměli dostatečné zásoby zbraní, a „bez velkých ztrát“ proto, aby se Hitler mohl odtud přesunout přímo do SSSR. Pokud by německá armáda utrpěla katastrofální ztráty v Polsku, nebyla by schopna jít do války s Ruskem/SSSR.

Cílem britské a francouzské politiky nebylo vytvořit hnutí odporu, které by zajistilo Hitlerovu rychlou porážku, ale úmyslem bylo vytvořit co nejpříznivější situaci pro likvidaci Polska Německem.

V příští kapitole se podíváme na nejzajímavější období před započítím druhé světové války – na diplomatické manévry během léta 1939, které vyvrcholily v neslavně známém paktu Molotov-Ribbentrop.

Poznámka:

Den po podpisu Mnichovské dohody britský premiér, Neville Chamberlain, pozval Hitlera na soukromý pohovor. Náhle vytáhl z kapsy kus papíru: „My, německý Führer a kancléř a britský premiér, jsme dnes uskutečnili další setkání a dohodli jsme se na uznání, že otázka anglo-německých vztahů má pro tyto dvě země a Evropu nejvyšší význam,“ stojí v dokumentu. A „dohoda podepsaná včera v noci a anglo-německá námořní dohoda“ jsou považovány vůdci těchto dvou zemí za „symbol přání“ obou zemí „nikdy proti sobě neválčit“. Historici obvykle na tento dokument „zapomínají“. Nicméně tato nepřiliš výstavní dohoda, která zajišťovala, že Hitlerova agrese bude směrem na východ, musela existovat. Chamberlainův návrat z Mnichova do Londýna zobrazovaný v historických dokumentárních filmech. Stojí u svého letadla, mává kusem papíru a hlasitě prohlašuje: „Mír pro naši dobu!“ A publikum si myslí, že drží kopii Mnichovské dohody. Ale ve skutečnosti svírá v ruce Neville Chamberlain tuto doplňkovou britsko-německou deklaraci.

Jaké problémy zaměstnávaly vůdce a diplomaty velkých světových mocností během jara a léta 1939?

– Hitlerovým primárním úkolem bylo neutralizovat hrozbu, že Sovětský svaz vstoupí do války. V naději, že Anglie a Francie opětovně zradí svého spojence – Polsko, hodlal Führer eliminovat polskou hrozbu bez rizika střetu s Rusy. A pak by bylo možné opět usednout k vyjednávacímu stolu s Brity, ale tehdy už by mohl trvat na tom, aby s ním bylo zacházeno jako s rovným.

– Stalinův primární úkol byl stejný – neutralizovat nebezpečí německého útoku na Sovětský svaz. Stalin mohl samozřejmě uzavřít alianční smlouvu s Francií, Polskem a Anglií. Ale víme, že vůdci západních demokracií by takovou smlouvu nikdy nepodepsali. A přesně tak se to odehrálo. Dokonce i když nevyhnutelnost německého útoku již nemohla být ignorována, Polsko se poslušně řídilo příkazy Londýna a odmítlo podepsat alianční smlouvu se Sovětským svazem. V důsledku toho neměl Stalin jinou možnost, než dohodu s Hitlerem.

– Britští a francouzští diplomaté pokračovali ve svém primárním úkolu, což bylo poštvávání Německa proti Rusku. U tohoto plánu byla provedena nepatrná úprava, vzhledem k aktuálnímu Führerovu chování, ale jeho podstata zůstala zcela beze změny. Bylo rozhodnuto pobídnout Hitlera k útoku na Polsko, aby tak mohl automaticky následovat německo-sovětský konflikt. Nicméně Hitler nebyl idiot. Pamatoval si první světovou válku velmi dobře a nikdy by se neuchýlil k útoku na Polsko, aby tak čelil vyhlídkám boje na dvou frontách (proti Sovětskému svazu na jedné straně a proti Británii a Francii na druhé). Aby takový krok učinil, musel být přesvědčen, že ani Londýn, ani Paříž nezakročí ve prospěch Poláků. V takovém scénáři by Britové a Francouzi zůstali mimo válku a (v souladu s jejich starými plány) by do bojů vstoupili teprve poté, co by se Rusové a Němci vzájemně vykrváceli.

Protože nyní chápeme cíle každého z hráčů této politické hry, můžeme řádně vyhodnotit jejich činy. 16. dubna 1939 se Stalin pokusil navrhnout Evropanům, aby všichni společně podnikli kolektivní akci proti Hitlerovi a zastavili ho. Šéf sovětského ministerstva zahraničí, Maxim Litvinov, řekl britskému velvyslanci o své ochotě podepsat třístranný pakt o vzájemné pomoci mezi Velkou Británií, Francií a Sovětským svazem. Byly to velmi specifické návrhy, což je přesně důvod, proč zůstaly téměř zcela bez odpovědi.

30. dubna 1939 Hitler učinil poslední pokus, prostřednictvím neoficiálních kanálů, najít společnou řeč se svými bývalými britskými „přáteli“ a varoval je, že jinak bude nucen jednat s Kremlem. Nicméně Britové se samotné myšlence smlouvy mezi nacisty a bolševiky vysmáli. Měli dobrý důvod pokusit se dosadit k moci v Německu toho nejzarputilejšího nepřítele komunismu.

Během 75 dnů, kdy probíhala „výměna názorů“ mezi sovětskými a západními diplomaty, bylo 16 dní Sovětským svazem využito k navržení jeho reakcí, zatímco západní mocnosti vyplývaly zbývajících 59 dní zdržováním a úmyslným otálením. Britové a Francouzi neustále přicházeli s umělými problémy, které bránily vyřešení základních záležitostí, ačkoliv tyto překážky mohly být snadno překonány dobrou vůlí a upřímnými záměry ze strany Anglie a Francie. A tak se loudaly a hrály o čas.

Sovětský ministr zahraničí Maxim Litvinov (foto z roku 1937)

Stalin měl dokonalou pravdu, když se domníval, že prakticky neexistuje žádná šance, aby Britové a Francouzi hráli fér. Tudíž došel ke klíčovému závěru, že nemá na výběr, než se pokusit jednat s Hitlerem. 3. května 1939 dal Stalin Hitlerovi první signál – nahradil lidového komisaře pro zahraniční záležitosti, anglofila Maxima Litvinova, Vjačeslavem Molotovem.

Hitler tuto „výměnu“ ocenil. Požadavky Německa byly jasné a jeho činy demonstrovaly hluboké přání odstranit jakoukoliv hrozbu z východu. A Hitler měl důvod ke spěchu: stanovil 26. srpen 1939 jako datum své invaze do Polska. Němci potřebovali podepsání německo-sovětské smlouvy před tímto datem. A čím dříve, tím lépe. Proto byla německá politika velmi precizní a specifická ve svých cílech. Podstata německého návrhu a přístupu k této situaci je nejlépe ilustrována textem telegramu poslaného německým ministrem zahraničí Joachimem von Ribbentropem německému velvyslanci v Moskvě, Friedrichu-Werneru hraběti von der Schulenburg, 14. srpna 1939.

„Požaduji, abyste se obrátil na pana Molotova osobně a sdělil mu následující: Ideologické rozpory mezi národně-socialistickým Německem a Sovětským svazem byly v minulých letech jediným důvodem, proč Německo a SSSR stály proti sobě ve dvou nepřátelských táborech... Období nepřátelství v zahraniční politice lze ukončit jednou pro vždy a cesty budou volné pro nový druh budoucnosti pro obě země... Životní prostor Německa a SSSR se vzájemně dotýkají, ale ve svých přirozených požadavcích nejsou v rozporu... Německo nemá žádné agresivní záměry vůči SSSR. Vláda Říše je názoru, že mezi Baltem a Černým mořem neexistuje otázka, kterou by nebylo možné vyřešit k plné spokojenosti obou zemí... Je nepřekonatelným zájmem obou zemí vyhnout se v celé budoucnosti zničení Německa a SSSR, z čehož by měly prospěch jen západní demokracie. Krize, která byla vytvořena německo-polskými vztahy anglickou politikou, jakož i anglickým vybízením k válce a alianci vázané touto politikou, činí urychlené vyjasnění německo-ruských vztahů žádoucím...“

Velvyslanec Geo Bonnet (Francie), Ivan Majsky (SSSR) a britský lord Halifax

Co se dělo v Londýně a Paříži během této německé diplomatické aktivity? I tam se rozhodli uzavřít dohodu se Sovětským svazem, či konkrétněji – opět přijít s podvodným pokusem tak učinit – kdy opět hráli o čas, s jedním cílem na mysli: zabránit, aby Sovětský svaz a Německo podepsaly pakt o neútočení. Nakonec britská tajná služba věděla dokonale, že 26. srpna bylo datum určené pro německý útok na Polsko. Pokud by se Hitler a Stalin nedohodli do té doby, bylo vysoce pravděpodobné, že by mezi nimi vypukla válka. Takže západní diplomaté se soustředili na „hraní o čas“.

23. července 1939 lord Halifax informoval sovětského velvyslance ve Velké Británii, Ivana Majskyho, že vláda jeho veličenstva souhlasila se zahájením vyjednávání. Použili veškeré prostředky, které měli k dispozici, k protahování věcí. Například jejich delegace do Moskvy neletěla, ale cestovala pomalou lodí, s názvem City of Exeter. To by se mohlo zdát podružným, avšak získalo jim to pět či

šest dní...

V důsledku toho samotná jednání nezačala dříve, než 11. srpna. Volba členů západní delegace je také výmluvná. Sovětský svaz poslal představitel z nejvyšších vojenských kruhů: komisaře pro obranu Klimenta Vorošilova; náčelníka štábu Borise Šapošnikova; velitele námořnictva Nikolaje Kuzněcova; a velitele letectva Aleksandera Loktjonova. Ale Britové a Francouzi poslali své generály „druhého řádu“. Ani to nebyla náhoda. A protože šéfové jejich delegací neměli oprávnění podepisovat dokumenty, bylo to o to „účinnější“. Francouzský generál Aimé Doumenc dostal právo „jednat... o všech otázkách týkajících se spolupráce potřebné mezi ozbrojenými silami těchto dvou zemí“, ale britský admirál Reginald Drax neměl vůbec žádné písemné oprávnění!

Takže proč přijel? To bylo zmíněno v odstavci 8 jeho instrukcí: „Protáhnout jednání co možná nejdéle“. Další odstavce jsou také dosti podivné, „podpořit jednání v naději, že ta budou sama o sobě dostatečně odstrašující“ a „maximálně usilovat o omezení celkové formulace“.

Když západní historici a politologové začínají s dlouhými diskusemi o zodpovědnosti Stalina a Sovětského svazu za vypuknutí druhé světové války, obvykle neradi poskytují fakta. Hrají na emoce svých čtenářů a posluchačů. Nakonec všichni jsou si dnes dobře vědomi zvěstev a zločinů nacistů. Takže na Sovětský svaz je shlíženo spatra kvůli uzavření paktu o neútočení s takovými zloduchy. A protože Hitler napadl Polsko týden po podepsání tohoto dokumentu, není Německo jedinou zemí, která může být obviňována z agrese. To je celkem logické. Pokud člověk pomine pár „nepodstatných“ případů.

1. Nejen Sovětský svaz, ale také Anglie, Francie a dokonce i samotné Polsko měly s nacistickým Německem vlastní „pakt o neútočení“. To je normální praxe v mezinárodních záležitostech.

2. Německo-polská válka by stejně začala, dokonce i kdyby Sovětský svaz s Německem smlouvu nepodepsal. A pouze o pár týdnů později, na podzim 1939, do ní nevyhnutelně spadl i SSSR – boje s Japonskem začaly na jaře toho roku, poté, co Japonci zaútočili na Mongolsko.

Pokud pomineme jalová slova mas a moralistů, kteří hrají rychle a s fakty si hlavu nelámou, skončíme u holé pravdy. Stalin neměl na výběr, než podepsat dohodu s Hitlerem, aby odvrátil agresi od vlastní země.

Nakonec Hitler nezačal válku kvůli nějakému dokumentu, který mu byl zcela lhostejný, ale kvůli desetiletím pečlivě plánované a organizované finanční, politické a diplomatické pomoci, která měla za následek nejen obnovu oslabeného Německa, ale také bezprecedentní nárůst jeho moci. A samozřejmě to nebyl SSSR, nebo Stalin, kdo tuto pomoc poskytoval, ale západní mocnosti a bankovní elita.

Stalin prostě neměl na výběr. Ale to neplatilo o Britech a Francouzích, jejich delegace dorazila do Moskvy na rozhovory dlouho před Joachimem von Ribbentrop. Pokud by si opravdu přáli uzavřít smlouvu se Sovětským svazem, mohli tak učinit.

Stalin akceptoval nabídku Berlína, když zjistil, že žádná smlouva s Británií a Francií nebude. Německý velvyslanec von der Schulenburg navrhl budoucí pakt Molotovovi 19. srpna. 21.

srpna 1939 v 17:00 dal komisař Molotov von der Schulenburgovi dopis od Stalina. Ten končil frází, shrnující celou anglo-americkou politiky vůči Hitlerovi v posledních několika letech, a hodil ji přes palubu: „Sovětská vláda mne zplnomocnila, abych vás informoval, že souhlasí s příjezdem Herr von Ribbentropa do Moskvy, 23. srpna tohoto roku.“

Polsko bylo vyřízeno. Británie a Francie ho odsoudily k smrti, aby jakmile donutí Hitlera zahájit válku, mohla ta být směřována potřebným východním směrem. Uběhl rok a něco, než i Francie utrpěla kouzlem britské politiky, se všemi jejími zradami a podvody.

Ale než Hitler vstoupil do Paříže, byla tu Varšava...

...Polsko utrpělo zdrcující porážku rychlostí světla. Kolony německých tanků snadno procházely obranou polských divizí a přecházely do průlomu. 8. září 1939, osmý den války, obrněné jednotky Gótů se již blížily k polskému hlavnímu městu. Varšava hrdinsky vzdorovala do 27. září, ale pak kapitulovala. Vládnoucí elita, která zatáhla zemi do tohoto krveprolití, si nepřála projevovat hrdinství. Již 5. září, po obdržení prvních zpráv, že kolony tanků se blíží k hlavnímu městu, utekli polští vůdci do Lublinu a 17. září přešli rumunskou hranici. V patách vlády následovalo vysoké velení a generální štáb armády a rovněž utekli. Místo sestřelování a narážení do německých letadel a umírání se ctí na bojišti přibližně 500 polských letadel odletělo do Rumunska, Litvy a Lotyšska.

Žádná mobilizace v Polsku vyhlášena nebyla. Či přesněji dva dny před válkou, 29. srpna 1939, Polsko stále řešilo, jestli to má učinit. Ale pak si to rozmysleli. Plakáty, které již začaly viset po zdech budov polských měst a vesnic a oznamovaly začátek armádní mobilizace, byly strženy. Proč polští vůdci udělali něco tak podivného? Protože britský a francouzský velvyslanec oficiálně požádali Poláky, aby odložili jakékoliv oznámení o mobilizaci do 31. srpna. Mezitím si byli vůdci západních demokracií velmi dobře vědomi, že k německé invazi dojde brzy ráno 1. září. Tento požadavek britských a francouzských diplomatů měl jen jeden cíl: učinit pro německou armádu snazší uštvět první ránu.

Vojáci Wehrmachtu prolamují polskou hraniční závoru 1. září 1939. Poláci si byli jistí, že západní „spojenci“ jim poskytnou okamžitou vojenskou pomoc, ale tyto naděje byly nepodložené...

Poláci pochopili hořkou skutečnost velmi rychle. 1. září šéf polského ministerstva zahraničí, Józef Beck, stejný muž, který na klíčové křižovatce polsko-německých rozhovorů náhle odletěl do Londýna místo do Berlína, okamžitě zatelefonoval britskému velvyslanci ve Varšavě, [Howardu Kennardovi](#), a informoval ho, že válka mezi Německem a Polskem začala. Varšava očekávala okamžitou reakci svých spojenců. A ta přišla. Britové a Francouzi dali německé vládě nótu, ve které se uvádělo, že dodrží své závazky vůči Polsku, pokud Němci invazi nezastaví. Londýn a Paříž zároveň ujistily Berlín, že tyto nóty byly pouhým varováním a nikoliv ultimátem. Britský a francouzský ministr zahraničí pokračovali v podpoře Hitlerovy iluze, že nepůjdou do války kvůli Polsku. Jejich primárním úkolem bylo nezastavit německou invazi, neboť by to mohlo vést k vyjednávání, ale povzbudit k dalším bojům, aby Polsko bylo rychle zdecimováno německou armádou, která pak mohla pokračovat rovnou na sovětské hranice. Proto navzdory faktu, že 1. září britský král podepsal rozkaz k mobilizaci své armády, námořnictva a letectva, a francouzský premiér vydal podobný dekret ve Francii, Hitler byl přesvědčen, že spojenci bojovat nezačnou. Bylo dokonce možné, že k žádnému vyhlášení války nikdy nedojde. Poláci museli být doraženi co nejdříve a pak by samotný podnět ke konfliktu zmizel. A i kdyby byla válka formálně zahájena, bylo možné opět zahájit vyjednávání se Západem pod nějakou záminkou, jakmile by bylo Polsko zničeno.

Takto viděl německý vůdce situaci. Ale nebyl jediný, kdo byl podveden manévry západních diplomatů. Velmi pomalu začali polští vůdci chápat, že předválečné sliby Británie a Francie byly jen prázdnými slovy. Kde byla slíbená letadla? Proč spojenecké letectvo ještě nebombardovalo německé cíle? Proč Francie neposkytovala Polsku pomoc podle jejich smlouvy? Kdy vyhlásila Francie válku agresorovi?

Polský velvyslanec položil tyto a další otázky francouzskému ministru zahraničí, [George](#)

Zatímco Luftwaffe bombardovala Varšavu, britské letectvo pilně shazovalo propagandistické letáky nad německými městy.

Bonnetovi, ve francouzském hlavním městě. Bonnetova odpověď činí dokonale jasným, že Paříž chtěla dát Hitlerovi pár dní náskok, aby německá armáda neměla žádné problémy s lámáním páteře polské armády. Bonnet uvedl, že francouzská vláda může poslat ultimátum jen po „rozhodnutí parlamentu, který se měl sejít odpoledne“. A toto ultimátum, které stále muselo být posláno do Berlína, mělo vypršet až po 48 hodinách. A teprve pak bylo možné vyhlásit válku.

Tato odpověď polského velvyslance zděsila. Zoufalství Poláků je tak snadno pochopitelné: udělali jsme všechno, co jste nám řekli, abychom udělali, ale nyní do nás buší se vši silou a žádnou podporu nedostáváme. Poláci ztratili trpělivost a již nežádali, ale požadovali to, co jim bylo slíbeno. Večer 2. září, po schůzi francouzského parlamentu, polský velvyslanec opět oslovil ministra Bonneta. Ten odpověděl, že otázka německého ultimáta musí být stále ještě probrána na setkání rady ministrů. „Pak se polský velvyslanec rozčílil a řekl Bonnetovi přesně, co si o něm myslí, a také požadoval, aby bylo Německu okamžitě předloženo

ultimátum.“ Přesně stejná scéna se odehrála v britském hlavním městě. V noci 3. září polský velvyslanec v Londýně dostal pokyn okamžitě zajít za lordem Halifaxem a připomenout mu závazky britské vlády.

Pak na Západě začala ostudná špinavá politická hra, která vstoupila do historie jako „**podvodná válka**“. 3. září 1939 Velká Británie a Francie skutečně vyhlásily válku Třetí říši. Polská vojenská mise okamžitě opustila Varšavu a odletěla do Londýna. Je snadné vytušit, že polští generálové přijeli probrat specifické společné akce, které měly být podniknuty, aby se zlikvidoval agresor. Můžeme si sotva představit emoce, které tito vlastenci museli pociťovat. Navíc polskou vojenskou misi nechali čekat celý týden, než byla přijata britským náčelníkem imperiálního generálního štábu, generálem **Edmundem Ironsidem!**

Když souhlasil, že se s Poláky setká, okamžitě jim řekl, že britský generální štáb nemá žádný plán na pomoc Polsku a Polákům poradil, aby si koupili zbraně... od neutrálních zemí! V reakci na zuřivost Poláků generál Ironside trochu slevil a slíbil jim předat 10,000 zastaralých pušek Hotchkiss a 15-20 milionů nábojů do nich. Německé tanky se kvapně blížily k Varšavě a neustálé útoky německých letadel likvidovaly polské divize kolem města. Aby přežilo, potřebovalo Polsko protitanková a protiletadlová děla a stíhačky. Ale Britové v podstatě navrhovali, aby zlikvidovali německé tanky a letadla pomocí zastaralých pušek!

Ale to nebylo vše! Vpravdě neměla jejich zrada konce! Protože Britové neslíbili dodat nepoužitelné pušky Polsku po dalších... 5-6 měsíců! Ale ve skutečném světě byla válka mezi Německem a Polskem zcela u konce za méně než měsíc. „Pomoc“ Londýna spočívala v tom, že naslibovanou pomoc vůbec neposkytl. Polsko bylo ostudně podvedeno svými spojenci. A tato zrada již nevypadá jako nevysvětlitelná stupidita nebo prostá slepota, když člověk řádně pochopí skutečné cíle Londýna a Paříže. Naopak, jejich proradnost byla logickým výsledkem všech předválečných diplomatických zmatků v západních vládách a byla přirozeným důsledkem britské a francouzské politiky.

Nemůže být žádných pochyb, že vůdci Polska plně pochopili hanebnost činů svých spojenců. Jeden významný fakt: polská vláda v exilu (v Paříži a později v Londýně) byla tvořena zcela jinými osobnostmi, než předválečné vedení. Důvod je jednoduchý: ti, kteří byli zrazeni Brity, si již nepřáli pro ně pracovat. A pro samotné Brity bylo mnohem snazší jednat s lidmi, kterým nic neslíbili.

Všichni jsme chodili do školy, všichni si pamatujeme na hodiny dějepisu. Ti starší je zažili v období budování socialismu, ti mladší je zažívají v období budování korporačního kleptokratického oligarchie (nenazývám současný režim kapitalismem, protože s kapitalismem má jen málo společného).

V obou případech, tehdy a dnes, dostávala historická fakta zabrat. V obou případech se podává historie ideologicky podbarveně, pokřiveně a zjednodušeně. Důležité události byly často z hodin dějepisu zcela vynechány. Proto jsme s kolegou panem Jandou uvítali, když [Oriental Review](#) začal publikovat historický seriál zpracovaný [Nikolajem Starikovem](#) o událostech 20. století.

Starikov sám není historik. Wikipedia o něm uvádí, že vystudoval inženýrství a ekonomii a je novinář, spisovatel, sociální aktivista a člen vedení Strany Velkého Ruska (*Партия Великое Отечество*).

Rozhodli jsme se celý seriál přeložit. Jde zatím o 15 epizod (některé jsou obrovské, ty rozdělím na kratší články), budou-li následovat další, budeme je také zařazovat ke zveřejnění. Hodnota dosavadních překladů dosáhla téměř 30 tisíc korun, které zatím dlužím, snad čtenáři nezapomenou na své příspěvky. Jednu epizodu jsme už uveřejnili s předstihem, bylo to šest dílů Oklamané Polsko.

Protože sám nejsem historik a nemám patřičné znalosti, uvítám, pokud čtenáři upozorní na nepřesnosti a omyly ve Starikově studii. Nikdo nemá patent na neomylnost. Je také třeba zohlednit, že autor je Rus a svůj výklad přizpůsobuje vidění a mentalitě Ruska. Ani on zřejmě nepíše bez ideologického zbarvení. Nicméně jeho pohled je v mnoha případech osvěžující a pokud je v tom ideologie, je na vás, čtenářích, abyste jeho text posoudili a porovnali s oficiálním výkladem. Pravda někdy bývá uprostřed.

Řadu témat jsme na Zvědavci už probírali, například vznik Federální rezervní banky, ale snad neuškodí to připomenout.

Považuji znalost historie za důležitou. Jak říkal George Santayana: *Kdo nezná svou minulost, je odsouzen ji opakovat.*

Na konci 17. století se Anglie ocitla na pokraji finančního kolapsu, protože 50 let téměř nepřetržitě války s Francií vyčerpalo ekonomiku země. Vládní představitelé zahájili rozhovory s věřiteli v naději, že získají nezbytné finance na pokračování své politiky, ale úrokové sazby nabídnuté věřiteli byly příliš vysoké. A tak, z pověření vlády, se doslova z ničeho nic objevila soukromá banka s oprávněním tisknout peníze.

Tak se zrodila první soukromá centrální banka v historii – Bank of England. Aby se veřejnost zmátla, dostala podvodný název Bank of England, ale ve skutečnosti nikdy veřejnou institucí nebyla. Obchodovala se svými akciemi na trhu, jako jakákoliv jiná soukromá banka, od okamžiku svého vytvoření.

Investoři, jejichž jména (a to je důležité uvést) nebyla nikdy zveřejněna, byli požádáni, aby na nákup akcií vložili 1,25 milionu liber ve zlatě, ale ve skutečnosti bylo zapláceno jen 750,000 liber. Navzdory tomu byla Bank of England právně registrována v r. 1694 a zahájila své aktivity poskytnutím úrok nesoucích půjček ve výši mnohem vyšší, než činil objem peněz, které měla mít v rezervách.

Dnes Bank of England sloužila jako vzor pro soukromě provozované centrální banky, které se objevují v každé zemi světa. Soukromé centrální banky jsou nyní tak mocné, že brzy budou ovládat ekonomiku každé země, což povede k plutokracii – moci v rukách mocných. Jen si představte, že bychom předali řízení armády organizovanému zločinu – chápete už?

Centrální banky by neměly být v soukromých rukou! Klika soukromě vlastněných centrálních bank vybírá skrytou daň. Vlády, které nemají dostatek politické vůle zvýšit daně, místo toho vydávají dluhopisy a prodávají je centrálním bankám, aby získaly peníze na vládní programy. Ale tyto dluhopisy jsou kupovány za peníze, které centrální banka vytvořila z čistého luftu, a čím více peněz je v oběhu, tím menší hodnotu mají peníze v naší kapse. Vláda dostává na své politické cíle tolik peněz, kolik chce, ale lidé za to platí inflací. Krásné

na tom je, že stěží tak 10,000 lidí dokáže zjistit pravdu ukrytou za tímto tajemným pseudo-ekonomickým nesmyslem.

Po založení Bank of England zažila země příliv papírových peněz. Ceny se zdvojnásobily. Bylo poskytnuto enormní množství půjček, aby se zafinancovaly všechny šílené nápady. Například jedna společnost navrhla vysušit Rudé moře, aby se získalo zlato z údajně utopené egyptské armády, která pronásledovala Mojžíše, když utíkal a vedl Izraelity.

Do r. 1698 vzrostl vládní dluh z 1,25 milionu liber na 16 milionů. Aby se splatil, zvyšoval stát neustále daně.

V krátkosti, finanční kapitál začal de facto přebírat kontrolu nad státem.

„...Bylo nám řečeno, abychom zapomněli na svá příjmení a den před odjezdem spolu nejedli. Dohodli jsme se, že se sejdem v určitou dobu na nádraží na břehu řeky Hudson v New Yorku a také že tam dorazíme sami a co nejdiskrétněji. Na nádraží jsme měli počkat na osobní vagon senátora Aldriche, připojený k poslednímu vagonu vlaku jedoucího na jih.

Když jsem do vagonu nastoupil, byly rolety stažené a okna lemovala jen slabá blikající žlutá světélka. Uvnitř jsme dodržovali tabu ohledně příjmení a mluvili jsme spolu jako „Ben“, „Paul“, „Nelson“, „Abe“. ... Rozhodli jsme se uchýlit se k ještě většímu tajnůstkářství a přestali jsme používat křestní jména.“

Co je to? Popis setkání tajných agentů? Sešlost vysoce postavených gangsterských šéfů? Ne, jsou to slova jednoho ze zakladatelů Federálních rezerv, popisující tajné setkání, na kterém bylo probíráno konečné rozhodnutí vytvořit Fed. Proběhlo v r. 1910 na ostrově Jekyll v Atlantiku. Za dodržování všech pravidel konspirace cestovali bankéři na ostrov za utajování svých jmen a po příjezdu svoji anonymitu ještě posílili.

„Po týden či deset dní jsme byli zcela izolováni od vnějšího světa, nepoužívali jsme telefony či telegraf. Ukryli jsme se na pustém ostrově. Byla tam spousta barevných sloužících, ale ti netušili, kdo je Ben nebo Paul, nebo Nelson, nemluvě o Vanderlipovi či Davisonovi, a Andrewovi. Všechna tato jména jim byla hádankou.“ (Frank A. Vanderlip, prezident, First National City Bank, Od hochy z farmy k finančníkovi. New York: Appleton, 1935).

Jekyll Island Club Hotel

Jako bandité pod rouškou noci se bankéři tajně proplížili na tento izolovaný ostrov, za používání krycích jmen a s pozměněným zevnějškem. Setkání se konalo v jedné z konferenčních místností hotelu, známého jako Jekyll Island Club Hotel, kde se účastníci dohodli na svém plánu, a kde, podle Franka Vanderlipa, senátor Aldrich napsal svůj projev ke Kongresu (ibid). Tento muž, Nelson Aldrich, navrhl vytvoření soukromé centrální banky ve Spojených státech, která měla být nazvána Systém federálních rezerv.

Ale každý čin potřebuje důvod, takže aby změnili finanční model země, potřebovali rovněž důvod – finanční. Záminka, pod kterou

americký senát navrhl Fed, byla celkem šlechetná – chtěli vytvořit subjekt, který by se zabýval finanční nestabilitou profesionálním způsobem. Ale nejdříve musela být nějaká nestabilita, aby se toto opatření ospravedlnilo. Takže nějakou vytvořili.

Ani jedna banka na světě by nezůstala stát, kdyby všichni její vkladatelé požadovali své peníze zpět najednou. A pokud vaši bankovní přátelé odmítnou tuto banku zaúvěrovat a místo toho budou požadovat okamžité splacení všech dluhů, je kolaps této finanční instituce nevyhnutelný. A tak byla pečlivě zorganizována krize, která se stala známou jako panika z r. 1907. Když se na tuto krizi podíváme podrobně, vidíme bolestivě podobný obrázek – mateřské znaménko všech budoucích krizí. Všechny jsou si podobné jako vejce vejci – ne

proto, že jsou způsobeny stejným ekonomickým problémem, ale proto, že jsou organizovány stejným způsobem.

Za cíl byla vybrána investiční banka s názvem Knickerbocker Trust. Byl to třetí největší hráč na trhu. Náhle se objevily zvěsti o závažných problémech této banky, a investoři začali stahovat své peníze. Šéf Knickerbocker Trust se pak obrátil o pomoc na předního bankéře těch dnů – Johna Pierpointa Morgana. Ale ten pomoci odmítl, navzdory tomu, že byl spřátelen s vlastníkem problémové banky. Zvěsti o Morganově odmítnutí vyvolaly paniku, která vyvrcholila 22. října 1907. Od okamžiku, kdy banka otevřela dveře, do poledne vybrali vkladatelé asi 8 milionů dolarů – ekvivalent dnešních 50 milionů – a Knickerbocker Trust zavřela dveře a zastavila výplaty. Aby své peníze zachránili, spěchali vkladatelé do dalších finančních institucí. 23. října se panika rozšířila na Trust Company of America, druhý největší trust v zemi. Ta vydala za den 16 milionů ze 60 milionů dolarů svých aktiv. Do 24. října se krize rozšířila na Newyorskou burzu. Jedna za druhou začaly banky, brokerské domy a trusty zavírat a krachovat (ten den padlo nejméně sedm nesolventních bank) – nejen v New Yorku, ale v celé zemi.

A pak se do toho vložil, aby vše zachránil, nikdo jiný, než J. P. Morgan. On, v podstatě, „zachránil“ americkou ekonomiku, ačkoliv byl hlavním organizátorem krize. Morgan odmítl vyřešit problém na počátku, dal mu čas na rozbuzení, a pak rezolutně přistoupil k jeho rychlému odstranění. Spolu s dalšími nalil na americký finanční trh 25 milionů dolarů a situaci stabilizoval.

Je důležité mít na paměti, že každá finanční krize plyne z nedostatku peněz. Peníze se objeví a krize končí.

Nejlepším hasičem je vždy žhář.

Ukrytá hračka v temné místnosti je vždy nalezena nejrychleji těmi, kteří vědí, kde je.

Banky začaly vydávat certifikáty – „náhradní peníze“ – aby zvýšily peněžní zásobu. Sam Morgan kryl umístění dluhopisů města New York, čímž ho zachránil před bankrotem. Autorita Johna Pierpointa byla dosti značná. „Je dobře známo, že jeho slovo bylo zárukou bezpečnosti jakýchkoliv cenných papírů.“ (A. Greenspan, Věk turbulence, M., Penguin Press HC, 2007. s. 38).

Při „zachraňování země“ J. P. nezapomněl přinést si domů výslužku: pod záminkou, že ji zachraňuje život, získal železniční společnost Tennessee Coal, Iron and Railroad, která čelila bezprostřednímu bankrotu a hrozila, že sebou stáhne mnoho brokerů, kteří vlastnili její akcie. A ačkoliv prezident Roosevelt byl proti vytváření monopolů, v tomto případě se díval jinam.

Panika z r. 1907 způsobila pokles u řady ekonomických indikátorů. Akciový trh se propadl o 37%, nejméně 25 bank a 17 trustů zkrachovalo, ceny komodit poklesly o 17%, roční produkce klesla o 11%, zatímco nezaměstnanost vzrostla z 2,8% na 8%. Mnoho institucí utrpělo také. Morgan vyšel z krize s nezpochybnitelnými zisky: protože o krizi, kterou sám vytvořil, věděl předem, prodal akcie, které nakoupil levně, s velkým ziskem, zatímco stále silně těžil z toho, že koupil správné společnosti jdoucí do krize. Ale nejvíce tento bankéř získal u kapitálu důvěry veřejnosti. Všichni začali být přesvědčeni, že kdyby nebylo včasného Morganova zásahu, krize by přešla do totálního krachu. V červnu 1908 byly ekonomické indikátory opět na vzestupu. Na univerzitě Princeton byl „hrdina“ dokonce uctěn novým americkým prezidentem Woodrow Wilsonem. „Všem těmto problémům se bylo možné vyhnout, kdybychom jmenovali výbor složený ze šesti či sedmi veřejně rázných

J.P.Morgan

mužů, jako J. P. Morgan, aby řídili záležitosti naší země.“

A po slovech následovaly činy. Aby se pochopily příčiny náhlé krize, byla založena Národní peněžní komise. (Zákonem Aldrich-Vreeland z 30. května 1908). Jejím úkolem bylo zkoumat stav věcí v bankovním systému a přicházet s doporučeními kongresu. Samozřejmě, že výbor byl osazen primárně přáteli a poskoky Morgana, „zachránce“. Senátor Nelson Aldridge byl jmenován předsedou výboru. (Nelson Aldridge (Nelson Wilmarth Aldrich) měl důvod se snažit. Jeho dcera byla provdána za bankéře Johna Rockefellera ml.. Jeho vnuk již měl jméno Nelson Aldridge Rockefeller, který se později stal americkým vice-prezidentem za Geralda Forda. Nikdo nezná skutečná jména vlastníků Fedu – všechny uveřejněné seznamy jsou jen spekulacemi. Ale s největší pravděpodobností ke „šťastlivcům“ patří Morganové, Rockefelleri, Warburgové). Komise začala pracovat – je snadné vytušit, že jejím primárním závěrem bylo „pochopení“ potřeby vytvoření struktur určených k regulaci finančního systému a zabránění dalších krizí. To nakonec vedlo k záhadnému setkání bankéřů na ostrově Jekyll, kde rozhodli, že nadešel čas pro zřízení Fedu.

Systém federálních rezerv byl předkládán jako všelék na všechny finanční nemoci. Tato nová instituce byla vytvořena údajně jen proto, aby regulovala komerční banky, a tím zajistila, že nebudou tratit při hraní na akciovém trhu. A aby ho mohla regulovat účinně, musel být regulátor nezávislý...

V prosinci 1913 přinesl Nelson Aldridge zákon o Systému federálních rezerv do amerického senátu. Aniž bych zacházel do nudných podrobností, stojí za zmínku, že proti tomuto zákonu vystoupil jen jediný kongresman. Nositel „strašlivého“ příjmení, senátor Gilbert M. Hitchcock, souhlasil s potřebou regulátora finančních služeb, ale neočekávaně navrhl k zákonu dodatky, které by překazily hlavní záměr bankéřů. Navrhl, aby byly Federální rezervy veřejným, místo soukromým monopolem, a pravomoc vydávat peníze měla být svěřena opět ministerstvu financí. Nicméně, z důvodů nám dodnes neznámých, byly Hitchcockovy změny odmítnuty a zákon byl rychle schválen. Americký prezident podepsal zákon téhož roku, poslední týden r. 1913. (John Pierpoint Morgan se zrodu svého duchovního dítěte nedožil. Zemřel v Římě 31. března 1913. Jeho říši zdědil jeho syn... John Pierpoint Morgan. Neboť měl stejné jméno jako otec, vedlo to ke zmatkům při popisování událostí, kdy, zdá se, mnoho autorů věřilo, že zakladatel Fedu našel elixír věčného mládí a dlouhověkosti).

Woodrow Wilson

Protože spěchali na vánočního krocana oblečení jako lososi, senátoři se nijak neobtěžovali finančními pravdami. Ti, kteří rozuměli tomu, jaký druh revoluce ve světové historii vytvoření Fedu bude, přesvědčovali své kolegy o moudrosti tohoto rozhodnutí. A bankéři byli u vytržení.

„Celkově je to skvělý zákon, který učinil hodně pro stabilizování našich bank a měny,“ (New York Times, Senát, 20. prosince 1913) řekl Edmund D. Hulbert, vice-prezident Merchants Loan and Trust Company.

„Povede k přízrůsobilné měně, což nás zachrání před panikami,“ souhlasil jeho kolega V. M. Gabliston, předseda First National Bank of Richmond.

„Přijetí této finanční legislativy bude mít kladný dopad na celou zemi, ale také usnadní obchod. Zdá se, že vstupujeme do období obecné ekonomické prosperity,“ (E. Satton, „Moc dolaru“) zářil prezident American National Bank Oliver J. Sands.

Sladká slova, která doprovázela spuštění Federálních rezerv, neměla se skutečností nic společného. Fed nebyl vytvořen, aby nás chránil před budoucími krizemi. Ve skutečnosti byl pravdou opak, byl vytvořen, aby je inicioval ve správnou dobu. Amerika byla kdysi podrobena, když Evropané přijeli se střelnými zbraněmi a pancéřem, kterým šípy indiánů nepronikly. A podobně, na počátku 20. století, dostali bankéři nástroj, se kterým mohli ovládnout celou tuto požehnanou zemi. Protože měli kontrolu nad vydáváním amerického dolaru, tiskařský lis vlastníků Fedu mohl nechávat vzestupovat a padat prezidenty a zcela manipulovat s politikou Spojených států amerických...

Nejlepším způsobem, jak něco ukrýt, je nechat to všem na očích. Všechny informace o Fedu jsou zcela dostupné. Není třeba konspiračních teorií – jděte na internet a navštivte oficiální internetovou stránku Fedu: www.federalreserve.gov. Podívejte se tam a klikněte na odkaz „historie“ na levé straně. Tam uvidíte příběh vytvoření „malých podniků“ a dokonce portréty jeho hrdinů: J. P. Morgana a Nelsona Aldriche. Pak si klikněte na odkaz s nápisem „Structure and Functions“ a budete pozváni na „Structure Tour“ – krátkou virtuální cestu Fedem. Vypravěč, jehož hlas připomíná hlas těch, kdo uvádí sci-fi filmy, začne s příběhem. Dívejte se, poslouvejte. Je těžké uvěřit, že Fed opravdu existuje. Je těžké si představit, že svět byl takto stvořen. Ale je to fakt. Stačí jen umět číst, dívat se a analyzovat. Věnujte velkou pozornost frázi „Fed je směsí veřejných a soukromých prvků“.

Dokonce ani Fed netvrdí, že je vládní strukturou! Samozřejmě, že se o tomto „smíšeném“ byznysu nerozpovídává. Jako třeba jaká část je „soukromá“ a jaká část „veřejná“ není k nalezení nikde...

Je to vše tak banální a jednoduché, navzdory spleťmu systému. Dlouho před založením Federálních rezerv starodávný básník Virgil mluvil o tomtéž: „Prokletí baží po zlatě! K čemu smrtelníky nedožene?“

Nic se nezměnilo.

A tak nyní víme, že americký dolar nepatří Spojeným státům. Ale zázraky zde nekončí...

Víte, jaké má dolar nominální hodnoty?

Obvykle lidé říkají: 1, 5, 10, 20, 50, 100.

To je vše pravda. Pokročilejší uživatelé přidávají vzácné dvoudolarové bankovky. Jsou považovány za numismatickou raritu a obvykle zmizí z oběhu, jakmile se ocitnou v rukou osoby, která chápe jejich hodnotu.

Jaké další nominále znáte?

Na tuto otázku zaznívá velmi málo odpovědí. Ukazuje se, že existuje řada bankovek, o jejichž existenci většina lidí neví. Dolary existují v hodnotách 500, 1000, 5000, 10,000 a 100,000. Nikdo je nezná z prostého důvodu – jejich vývoz ze Spojených států je zakázán měnovými zákony země. Bankovky 100,000 dolarů (vydané se zlatým certifikátem v r. 1934) nebyly nikdy dány do oběhu a jsou používány pouze pro transakce mezi bankami Federálních rezerv. Viděli jste nějakou?

Víte co, či spíše kdo je na největší dolarové bankovce? Čí portrét zdobí 100,000 bankovku? Odpověď na tuto otázku nebude obtížná, pokud si pamatujete, že peníze Spojených států nejsou tištěny vládou. Federální rezervy mají své hrdiny, vlastní žebříček hodnot, své „miláčky“ v temném pralese americké historie.

Na stotisícidolarové bankovce, největším nominále, je tvář 28. prezidenta Spojených států Woodrow Wilsona – stejného prezidenta, který podepsal zákon o Federálních rezervách a vytvořil Fed (<http://money.dmd.ru/description/dollars/>). Podle tiskařského lisu Federálních rezerv byl největším vůdcem v americké historii.

„Rakouský a ruský imperátor by neměl sesazovat jeden druhého a dláždit tak cestu revoluci.“ – arcivévoda Franz Ferdinand

Byla to běžná ničím pozoruhodná návštěva vysokého vůdce impéria jednoho ze svých důležitých měst. A pro nás by nebyla nijak zajímavá, pokud by nebylo jednoho „ale“. V důsledku řetězce podezřelých nehod a podivných náhod onoho dne došlo ke smrti dědice rakouského trůnu, a začala první světová válka...

Tento osudový den začal řadou podivností a rakouský dědic zemřel v důsledku tohoto velkého počtu „náhod“. Podle plánu se měl tento čestný host zúčastnit recepce na radnici a pak se vydat na prohlídku místních pamětihodností. Ale jakmile počáteční zdravice skončila, naskočil Franz Ferdinand a jeho žena do otevřeného vozu a odkvapil do města, zatímco osobní strážci nástupce císaře Franz Josefa I byli z nějakého důvodu ponecháni na nádraží – což je docela překvapivé, vzhledem ke zvěstem o pokusu o atentát, které se šířily městem o den dříve. Ale dokonce ani poté, co srbský (!) vyslanec v Rakousku-Uhersku varoval před možným pokusem zabít Franze Ferdinanda, nebyla přijata žádná zvláštní bezpečnostní opatření. Zvolené datum, 28. červen 1914, bylo také dosti podivné. Právě v tento den roku 1389 turecká armáda porazila Srbsko a připravila Slovanů o nezávislost na stovky dalších let. V r. 1878 byla Bosna a Hercegovina okupována Rakouskem, v rámci důsledků rusko-turecké války, a byla formálně anektována Habsburskou říší v r. 1908. Konání vojenské slavnosti na počest nových „utlačovatelů“ v takovýto den hraničilo s provokací. Ale datum změněno nebylo a cesta arcivévody nebyla zrušena.

Kolona čtyř aut projížděla po nábřeží Miljacka, které bylo plné lidí, rychlostí 12 km/h. vše bylo triumfální a slavnostní. Diváci na nábřeží mávali a německy a srbsky provolávali slávu. 18letý přihlížečící si klestil cestu do přední řady. Když uviděl tázavý pohled policisty, usmál se a zeptal, jestli může vidět arcivévodovo auto, a ve stejný okamžik hodil na auto bombu. Řidič, když koutkem oka zahlédl podezřelý pohyb, šlápl na plyn a bomba se odrazila od plátěné střechy prvního auta a vybuchla pod koly druhého. Bomba byla obalena hřebíky: Franz Ferdinand zraněn nebyl, ale jeho žena byla mírně škrábnuta na krku. Dvacet lidí v davu bylo zraněno a také dva policisté doprovodu. Nedeljko Gabrynowicz (jak se mladý terorista jmenoval) začal utíkat, ale byl okamžitě chycen.

Je dosti podivné, že neúspěšný útok neměl žádný vliv na naplánovanou agendu návštěvy.

Starosta města četl květnatou řeč, ale Franz Ferdinand se nedokázal udržet a přerušil ho:

„Pane starosto, přijel jsem na přátelskou návštěvu a setkal jsem se s bombami. To je odporné!“ Pak se ovládl a řekl: „No, pokračujte!“

Na konci proslovu se arcivévoda uklidnil a do jeho tváře se vrátil úsměv, když se starosty ptal:

„Takže co si myslíte, dojde dnes k dalšímu atentátu na mne?“

Reakce starosty zůstává neznámou dodnes, spolu s dalšími slovy arcivévody. Nicméně v důsledku jejich konverzace nebyla podniknuta žádná zvláštní bezpečnostní opatření, navzdory zjevnému nebezpečí. Navíc bylo rozhodnuto řídit se původním rozvrhem návštěvy! Představte si to: bomba vybuchne blízko auta rakouského prezidenta, ale během několika hodin opět projíždí poklidně městem, šťastně mává rukou oslavujícímu davu. To je prostě nemožné. Ale v Sarajevu se stalo přesně to.

Řada aut projížděla podél promenády opačným směrem. Tentokrát auta jela rychleji. Žena dědice trůnu nadále seděla vedle něj, spolu s vojenským guvernérem Bosny, generálem Potiorkem. Důstojník se šavlí na boku stál na levém stupátku. V jednu chvíli se uprostřed cesty řidič prvního auta ztratil a náhodně odbočil doprava, na ulici Franze Josefa. Generál si pak povšiml, že jedou špatně, a silně na svého řidiče křičel. Řidič přibrzdil, najel na chodník a zastavil. Celá kolona se zastavila za ním, takže pomalu otočil, aby nezpůsobil dopravní zácpu. Proto pak auto arcivévody muselo zastavit před „Morits Schiller Delicatessen“. Právě na tom místě čirou náhodou seděl 19letý terorista, který byl předurčen zapsat se do historie. Jmenoval se Gavrilo Princip. Ale uvězněné auto nástupníka trůnu tam nejen zastavilo, ale čirou náhodou stálo pravou stranou k teroristovi, tou stranou, kde nebyla na stupátku žádná stráž. Nástupník trůnu a jeho žena neměli žádné krytí.

Princip vytáhl svůj revolver a vystřelil na stojící auto dvě rány. První kulka zasáhla Sofii, pronikla autem a korzetem hraběnky; druhá zasáhla následníka rakouského trůnu. Oba byli zabiti. Tři děti ve věku 10, 12 a 13 let osiřely. Gavrilo Princip a jeho komplic se pokusili utéct, ale oba byli rychle chyceni a surově zbiti. Byli bití pěstmi a dostávali kopance, a dokonce utrpěli několik ran od šavle, a to takových, že Principova ruka mu musela být ve vazbě amputována. Vyšetřování bylo zahájeno téměř okamžitě. Otázkou, která v té době musela být zodpovězena, bylo, kdo útok zorganizoval. A zde přichází podivná část – po podezřelé nedbalosti při ochraně Franze Ferdinanda projevilo rakousko-uherské ministerstvo spravedlnosti olympijskou čílost při řešení zločinu. Vyšetřování nabylo bezprecedentní rychlosti. Okamžitě proběhla vlna zatčení a vystal jasný obrázek zločinu.

...

Gavrilo Princip řekl, že zastřelil arcivévodu proto, že pro něj „ztělesňoval rakouský imperialismus, představoval rakouské myšlenky, nejhoršího nepřítele a utlačovatele srbského národa“. Po řadě výslechů byl zločin plně osvětlen: Franz Ferdinand byl zabit Srby – studenty univerzity v Bělehradě a členy „Mladé Bosny“, kteří přijeli ze Srbska jen za tímto účelem. Tato organizace se poprvé objevila v r. 1912, s cílem osvobodit Srbsko od rakouského jařma a vytvořit nezávislý srbský stát, sjednocený s provinciemi, které byly okupovány v té době Rakouskem. Za touto teroristickou organizací se utvořila tajná skupina srbských nacionalistů s názvem „Černá ruka“, pod vedením plukovníka jménem Apis.

Ale tyto podivně tragické dny dávají základ podezření, že rakousko-uherská vláda byli zapojeni do arcivévodovy smrti. Ve skutečnosti mnoho duálních říší nebylo spokojeno s možnou politikou budoucího vládce. Franz Ferdinand měl za ženu Češku a choval velké sympatie ke Slovanům, jak v říši, tak mimo ni. Věřil, že monarchie by měla být posílena tím, že by dala práva Slovanům, což by je postavilo naroveň německým a maďarským občanům říše. V Budapešti a v samotné Vídni takovéto myšlenky iritovaly mnoho politiků. Ve

skutečnosti slovanské oblasti říše zahrnovaly území spravované maďarskou monarchií, a pokud by se plán Franze Ferdinanda naplnil, dostali by Slované v těchto oblastech autonomii a samosprávu. Možná toto vysvětluje podivné chování rakouských bezpečnostních služeb.

Ale jednoduchost a zjevnost nešťastné vraždy arcivévody a jeho ženy je velmi ošidná. Na mysl rakousko-uherského vedení nikdy nepřišlo, že jednoduchost a zjevnost zjištění vyšetřování byla sesumírována konspirátory! Zveřejněním podrobností zločinu byla rakouská policie schopna ukázat... že to zorganizovali!

Ti, kdo stáli za 18 atentátníky, potřebovali více, než jen smrt Franze Ferdinanda samotného. Aby se rakouští vyšetřovatelé dostali k těm, kdo byli zodpovědní skutečně, potřebovali by chytit atentátníky živé. Proto dostali všichni účastníci kapsle s jedem!

Když viděli, že se jim nepodaří uniknout, vzali si Nedeljko Gabrynowicz a Gavrilo Princip svůj jed. Ale ani u jednoho teroristy nefungoval! Tato náhoda, na první pohled prostá, je klíčovým článkem v řetězci dalších tragických událostí! Předvídavost konspirátorů je obzvláště pozoruhodná: vybavit atentátníky „bezpečným“ jedem a poskytnout jim čas na střílení. Dav a blízkost strážců arcivévody při druhé příležitosti nedaly atentátníkům čas se zabít, a tak padli do rukou rakouského systému spravedlnosti.

Byla to slova samotných teroristů, na kterých bylo celé vyšetřování založeno! Pokud by policie měla k dispozici jen dvě mrtvoly, a ne dva teroristy v bezvadném stavu, vyšetřování by se zastavilo. Ale díky podivnému jedu dostali vyšetřovatelé nejen nitku, ale celé lano, kterým mohli záhady rozplést. Kdo dal atentátníkům bezpečný jed? Ať to byl kdokoliv, v jeho zájmu bylo, aby Rakušané rychle našli podezřelé a nasměřovali svůj hněv vůči Srbsku. Samotní Srbové neměli zájem, aby se policie zmocnila teroristů živých – to by jen ublížilo pověsti srbského vedení. Všem rakouským tajným službám stačilo špatně střežit potentáty a „zanedbat“ jejich krytí ve správnou dobu. To bylo to jediné, co musely udělat.

Ale to je jen špička ledovce. Členové Mladé Bosny evidentně dostali jed od jiné organizace...

Lze stanovit skutečné organizátory vraždy dědice rakouského trůnu tím, že se porovnajíc následující fakta:

- Ať vyšetřování řídil směrem k rychlým a zjevným závěrům kdokoliv, neměl zájem jen na smrti arcivévody, ale také evidentně chtěl využít situaci jako záminku k vyvolání konfliktu;
- Ti, kdo dali teroristům bezpečný jed, vytvořili záminku pro něco většího, než jen rakousko-srbskou válku.

A nebyli to ani Srbové, ani Rakušané! Přání Vídně potrestat Srbsko za zákeřné aktivity vedlo k vypuknutí první světové války. Ale nejdříve si položíme jednoduchou otázku: chtěli by srbscí organizátoři smrti Franze Ferdinanda něco většího? Chtěli konflikt TOHOTO ROZSAHU a naplnit Rakušany oprávněným hněvem?

Bylo v zájmu srbských nacionalistů a některých maďarských politiků omezit se jen a likvidaci arcivévody, jako jednotlivce. Ani Srbové, ani Rakušané nepotřebovali velkou válku. Srbsko chtělo zasít spory do Rakousko-uherské říše – ne s ní bojovat. Bylo jisté, že další boje vypuknou. Protože na počátku se rakouským silám postavily jen slabě, byli, v r. 1915, Srbové odrazeni. Jejich armáda byla naložena na lodě Trojspolku a evakuovány do Řecka, kdy zanechaly svoji zemi okupovanou nepřitelem. V důsledku toho byla míra ztrát mezi srbskými jednotkami nejvyšší mezi válčícími zeměmi! Rakousko-Uhersko využilo atentát jako záminku k rozdrčení neústupného Srbska a v důsledku této malé vítězné kampaně přestala říše na konci války existovat, rozpadla se na několik států, a Habsburkové přišli o trůn navždy.

Není žádná náhoda, že sir Edward Grey, bývalý britský ministr zahraničí, ve svých pamětech napsal: „Svět pravděpodobně nikdy nepozná celou pravdu o atentátu na Franze Ferdinanda. Zdá se, že nikdy se neobjeví jeden člověk, který by znal o této vraždě vše, co znát lze.“ O jakém tajemství šéf britské zahraniční politiky mluvil? Vyšetřování rychle a snadno předložilo pachatele. Ale britské ministerstvo zahraničí říkalo něco zcela jiného: do měsíce po zavraždění arcivévody začala první světová válka, válka, ve které zemřely desítky milionů lidí. Jak se to stalo? To stále nikdo nedokáže vysvětlit. V příští kapitole se pokusíme pochopit, kdo potřeboval válku bezprecedentního rozsahu.

Abychom řádně vyhodnotili, kdo měl prospěch ze zavraždění arcivévody Franz Ferdinanda, stačí se podívat na výsledky první světové války. Ta zničila dva hlavní konkurenty Velké Británie – Rusko a Německo. Přesvědčen, že Rusko nebylo rozdraceno během rusko-japonské války a pečlivě naplánované revoluce, začal Londýn s přípravami nového, mnohem ambicióznějšího projektu, jehož cíle byly impozantní a grandiózní. Kov lze tavit jen za velmi vysokých teplot. A podobně i politická mapa té doby mohla být překreslena jen velkou evropskou válkou. Pouze v jejích plamenech mohly být hranice zemí a dokonce i lidé změněni k nepoznání. Ke zničení Ruska potřebovali Britové nejen válku – bylo potřeba SVĚTOVÉ války, aby bylo možné zničit nenáviděnou ruskou vládu. Ke sražení Německa, kde nebylo ani známky po revolučním duchu, byla potřebná válka bezprecedentní síly. Pouze totální katastrofa mohla přimět německé měšťany, aby opovrhli svým milovaným císařem.

Primárním cílem anglického plánu bylo zničení Ruska, další na řadě bylo Německo. U našeho odvěkého nepřítele, Anglie, byla politika postavena na jednom hlavním cíli – zabránit vytvoření silné kontinentální mocnosti, či ještě hůř, silného bloku mocností. Rusko-německá unie – to byls nejhorší noční můra Angličanů. Za tímto účelem se hlavní politický úkol Britů rozdělil postupně do dvou následných úkolů: zabránit rusko-německé alianci a donutit je ke smrtelné bitvě proti sobě. Ale nebylo to tak snadné. Na počátku 20. století nebyl mezi Ruskem a Německem žádný spor, který by mohl vytvořit podklad pro konflikt. Tyto dvě země byly řízeny bratřenci – Nikolajem a Wilhelmem, kteří spolu udržovali dobré vztahy. Takže proč by měli náhle začít válčit? Pro ty z nás, kteří jsme se narodili ke konci 20. století, to bylo Německo, arogantní agresor, kdo dvakrát za 100 let přivedl Rusko na pokraj smrti. Pohled Rusa před první světovou válkou by byl však zcela odlišný. Německo bylo pro jeho zemi tradičně přátelským režimem, se kterým Rusko nebojovalo od napoleonských válek, přesně o 100 let dříve. Bylo potřeba významné události, nějaký druh situace, která by oběma zemím umožnila zapomenout na své dlouhé přátelství. Proto se vyprovokování rusko-německého konfliktu stalo středobodem britské politiky. Francie se také dlouho snažila o tento výsledek, jako součást vlastní zahraniční politiky. Francie mohla válkou získat zpět jen Alsasko a Lotrinsko a Francie nemohla Německo porazit sama. Kdo další by mohl bojovat za „vznešenou věc“ návratu francouzských území do lůna domoviny, a pak se rozdrolit a rozpadnout na kousky? Rusko, samozřejmě!

Vražda rakouského nástupníka trůnu byla jen konečným článkem, poslední cihlou v plánech zažehnout světový požár. Dílo to bylo kolosální a precizní; započalo brzy po rusko-turecké válce a trvalo to téměř deset let. Bylo třeba připravit oponenty a pak přípravy vyústily do logického konce – zapálení doutnaku budoucí války, skutečně SVĚTOVÉ války. A nebylo ideálnějšího místa, kde začít, než Balkán, se staletými politickými intrikami, konspiracemi a válkami. Smrt nešťastného arcivévody by byla událostí, která by válku vyprovokovala. A skutečně vyprovokovala – necelý měsíc poté, co Gavrilo Princip vypálil své rány, vyhlásilo Německo válku Rusku!

Kruh se uzavřel: Anglie vstoupila do aliance s Ruskem, aby zabránila našemu sblížení

s Německem, aby zorganizovala strašlivou válku a zničila dva konkurenty!

Byly to britské (a francouzské) tajné služby, kdo stál za zavražděním Franze Ferdinanda:

-- Bylo v zájmu Británie, aby po rychlém vyšetření vraždy vedly jasné důkazní stopy do Srbska;

-- Bylo v zájmu Británie vyvolat konflikt mezi Srby a Rakušany;

-- Bylo v zájmu Británie, aby Rusko (spojenec Srbska) a Německo (spojenec Rakousko-Uherska) šly do války.

Podle britského plánu, v důsledku války a vypuknutí revoluce, mělo Rusko přijít o všechny své statní hranice a stát se slabou republikou a skončit v naprosté finanční závislosti na svých „dobrodincích“. Tentýž smutný osud očekával Německo. Smrtná rána Gavrilo Principa byla zahajovacím signálem všech těchto neštěstí...

Nicméně další problém vyvstal během příprav rusko-německé konfrontace. Carská vláda stále střízlivě hodnotila své ozbrojené síly a nikdy si nemyslela, že by se měla zamíchat do války s Německem a jeho spojencem Rakousko-Uherskem, tj. se dvěma velmocemi najednou!

Následně, aby se zapletlo Rusko do strašlivé války, bylo potřeba ho přesvědčit, že má „loajální spojence“, kteří nenechají cara ve štychu. Byl to stejný scénář, který nás (Rusko – p.p.) zatlačil do války s Japonskem, jen ve větším měřítku – tedy ujišťovat carskou vládu a nechat ji na holičkách s nepřítelem v době skutečného nebezpečí. Předválečné události se začaly vyvíjet přesně do tohoto scénáře. Anglie – náš nejnesmiřitelnější nepřítel – drasticky změnila svůj postoj a stala se naším „spojencem“. Na anglicko-ruském setkání v r. 1907 se Petrohrad připojil k anglo-francouzské alianci „Trojspolku“ (Entente – kdy název pochází z francouzského Entente Cordiale, či Srdečné pochopení). Synové Albionu, kteří tak často zpěnili krev ruským diplomatům, kteří vyprovokovali tolik válek, aby oslabili naši zemi, se stali našimi „spojenci“. Člověk by měl být velmi opatrný. Nicméně Nikolaj II uvěřil a draze za to zaplatil, kdy se stal poslušným nástrojem v rukou nepřátel svého národa, kteří přišli maskováni jako přátelé.

Anglie shromáždila veškerou svoji sílu, aby připravila a přikrmovala budoucí konflikt. A za ním se vynořovala silueta dalšího budoucího „spojence“. USA, které hojně financovaly japonskou agresi a ruskou revoluci, neusnuly na vavřínech a v tichosti přispěchaly na scénu také. S příchodem Ameriky se celá světová rovnováha moci radikálně změnila. Dříve to byl britský pes, kdo vrtěl svým americkým ocasem, nyní vrtěl ocas psem.

Ale možná ti, kdo zosnovali první světovou válku, prostě nepochopili, jaké ovoce jejich práce přinese...? Proč se naši „spojenci“ vrhli do tohoto konfliktu tak směle? Odpověď je jednoduchá: první světovou válkou nebyl zničen ani jeden demokratický stát. Svoji povahou státy s demokratickým systémem mají stabilnější strukturu, než monarchie. V době globálního kataklyzmatu se dostává k moci nová strana, další vláda nebo nový vůdce, ale nikdy ne revoluce nebo velká sociální exploze. Monarchie nemají tak báječný hromosvod pro nespokojenost lidu – prostou změnu politického nábytku. Bez ohledu na to, jaké vůdce car nebo císař v době války změní, je stále zodpovědný za monarchii sám. Změnit cara je mnohem obtížnější, než nahradit premiéra. Tudíž protože monarchie nemůže změnit svoji hlavu státu, lidé povstanou, aby změnil formu vlády. A revoluce v době války vede nevyhnutelně k porážce.

Byla to tato zvláštní stabilita demokratického vládnutí během různých krizí, která dala těmto vládám organizační rozhodnutí vyvolat globální konflikt, aby zničily své monarchistické konkurenty. Z tohoto důvodu se Británie, Francie a Spojené státy vrhly do konfrontace po hlavě a rozjely ho s veškerou svoji silou. Stačí se podívat na výsledky první světové války:

USA neztratily nic a vydělaly hory peněz prostřednictvím vojenských kontraktů, a stále více sílily. Anglie zničila své nebezpečné rivaly Rusko a Německo a vyšla z války mírně oslabena. Zároveň, v porovnání se všemi ostatními válčícími zeměmi, se vynořila jako oáza prosperity. Francie skončila z válečných štváčů nejhůře. Válka poničila její území a způsobila velké lidské a ekonomické ztráty. A přesto Francouzi i tak dosáhli svého cíle – zvrácení francouzsko-pruské války a navrácení ztracených provincií! Nemesis Paříže, Německo, leželo poraženo v prachu a těžké ztráty francouzské armády nebyly nic, než jen náklady na odstranění nebezpečného souseda.

Pravda o týmu sarajevského atentátu již byla známá. V každé hře má každý herec dobře definovanou roli. Vstup na scénu, odříkání svého textu a předvedení svých gest. Pak nadchází čas, aby odešel za oponu. A jako takoví klíčoví svědci a hráči v dramatu vraždy Franze Ferdinanda všichni odešli do zapomnění. Nedeljko Gabrynowicz opustil svět první. Gavrilo Princip ho v tichosti následoval 1. května 1918, kdy podlehl tuberkulóze ve vězení, stejně jako jeho komplic. Dokončili své role mladých teroristů dvěma způsoby: zabili arcivévodu a poslali Rakušany na „správnou“ stopu. Hráli podle scénáře připraveného vojenskými a politickými organizátory atentátu. Plukovník Apis Dmitrijevič, šéf organizace srbských nacionalistů „Černá ruka“, bojoval se ctí na frontě války, kterou pomohl vyprovokovat o čtyři roky dříve, když byl náhle zatčen na příkaz vlastní vlády. Důležitý organizátor zákulisních záležitostí byl nyní nepotřebným svědkem: armáda šéfa rozvědky srbského generálního štábu postavila před válčený soud, a, bez odkladu, ho odsoudila k zastřelení popravčí četou.

„Politický“ organizátor atentátu v Sarajevu, Vladimir Gačinič, také zemřel za záhadných okolností. Byl zároveň členem všech tří organizací, podezřelých ze zločinu: Mladé Bosny, Civilní obrany a Černé ruky. Byl také hlavním ideologem a nejvlivnějším členem Mladé Bosny, která teroristický čin provedla. Byl to Gačinič, kdo dal své kontakty v těchto organizacích ruským revolucionářům, kteří je pak použili pro rozpoutání revoluce. K jeho přátelům patřili socialista Natanson a sociální demokraté Martov, Lunacharsky, Radek a Trocký. Posledně jmenovaný ho dokonce po jeho smrti vychvaloval, neboť v srpnu 1917 statný mladý Vladimir Gačinič náhle onemocněl. Byla to tak nepochopitelná a záhadná nemoc, že švýcarští lékaři si ho vzali do parády dvakrát (!), ale nic nenašli. Ale o měsíc později Gačinič zemřel...

První kulka zasáhla arcivévodkyni do hrudi. Měla čas jen vzdechnout a pak náhle upadla do sedadla.

„Šaty... šaty...“ mumlala a sledovala, jak se červená skvrna šíří po bílém hedvábí.

Ale nebyla to její krev. Druhá kulka zasáhla páteř jejího muže, prošla límečkem jeho uniformy a zasáhla tepnu v jeho krku. Dědic rakouského trůnu si stiskl krk, ale krev mu nadále proudila skrz prsty, vsakovala se do sněhově bílých šatů jeho ženy a jeho jasně modré uniformy.

„Sofie, Sofie, neumírej! Zůstaň naživu pro naše děti!“ mumlal Franz Ferdinand, když se otočil ke své ženě.

Ta již jeho slova nemohla slyšet, protože téměř okamžitě zemřela. Během okamžiku stříkala nová krev skrz ruce generála Potiorka, který mu je držel na krku a pokoušel se arcivévodovi pomoci. Doprovod nástupníka běžel k autu.

„Jeho krk, držte mu krk!“ křičel někdo hystericky. Fotograf stojící poblíž se chopil příležitosti a zachytil téměř každický okamžik střelby.

Něčí prsty se vtlačily dovnitř ve snaze uzavřít ránu Franze Ferdinanda, ale krev nadále proudila jako řeka. Zavřít krční tepnu, dokonce i v klidném prostředí, není snadnou záležitostí, ale límeček jeho uniformy stál v cestě také. Arcivévoda si zapínal uniformu velmi

těsně a se svým obvyklým humorem v minulosti žertoval „krejčí mi musel oblek přišít, jinak by knoflíky uletěly“. Nyní, v tento osudný den, se jeho pobočníci zoufale pokoušeli modrou uniformu rozepnout, aby zastavili krvácení. Nikdo neměl nůžky. Generál Potiorek se vzpamatoval první.

„Do nemocnice, rychle!“ křičel na svého řidiče, kdy ho probral z šoku. Auto se dalo do pohybu. Na zadním sedadle umíral Franz Ferdinand v náručí dvou pobočníků, kteří se marně snažili na ránu tlačit. Arcivévoda dýchal ještě 15 minut, poté, co ztratil vědomí. Pak zemřel v autě vedle své ženy, jejíž bílé šaty byly prosáklé krví obou manželů.

O měsíc později zaplavila krev celou Evropu...

Dnes (článek vyšel 12.8.2010, poznámka editora) je tomu 96 let, kdy byl svět šokován prvními výbuchy první světové války – globálního krveprolití, znamenajícího neuvěřitelné tragédie 20. století. Proč se to stalo? Jaká nelidská moc chladně tlačila svět v horkém létě 1914 do katastrofy? Oriental Review uveřejňuje exkluzivní překlad odhalující studie ruského historika Nikolaje Starikova, který je autorem řady knih o ruské a mezinárodní historii a současné geopolitice. Text níže je výňatek z jeho první knihy „Kdo dorazil ruské impérium?“, vydané v Rusku v r. 2006.

Pokud by se Princip nepokusil zabít rakouského arcivévodu Ferdinanda, obhájci války na celém světě by si našli jiný důvod. – velkovévoda Aleksander Michajlovič Romanov

Takto se staré anglické soukromé vládě opětovně podařilo přinést do Evropy masakr... -- Alfred von Tirpitz, německý veloadmirál

Sir Edward Grey

Později byli politici různých zemí dotazováni, jak bylo možné, že nejkrvavější válka v lidské historii přišla z ničeho nic. Většina z nich bezradně rozhodla rukama, někteří z katastrofy vinili nepřátele své země, ale jeden člověk, který byl ve středobodu evropské politické scény, zůstal skromně zticha. K diskusi se nepřipojil, ani nenapsal memoáry. Tímto mužem byl lord Edward Grey, vikomt s Falladonu. Tento významný gentleman působil jako ministr zahraničí Velké Británie v letech 1906-1916. Válku nevymyslel, ale obudné plány byly realizovány jako přímý důsledek jeho snah. Díky snaze sira Greye byly miliony dospělých a dětí odeslány do hrobu, stovky tisíc vzkvétajících měst a vesnic byly zničeny a Ruské impérium bylo vymazáno z politické mapy světa.

Ale vraťme se k onomu žhavému červenci 1914. Vyšetřování zahájené Rakousko-uherskou říší dalo jednoznačnou odpověď na věčnou otázku „kdo za to může“. Arcivévodovi vrazi nejen dostali zbraně a výcvik v Srbsku, ale byli také dopraveni na bosenské území krátce před útokem. Byla to dlouho očekávaná příležitost, kterou Rakušané potřebovali k útoku na svého nenáviděného nepřítele v Bělehradě. Srbští extrémisté hodili rukavici a zabili následovníka trůnu. Jejich činy jasně ohrozily samotné základy multietnické habsburské říše.

Ale, než se rozhodly potrestat Bělehrad, potřebovaly Německo a Rakousko čas na vyřešení jedné záležitosti: pochopit, jak by na situaci reagovalo Rusko. Dříve již třikrát, v letech 1908, 1912 a 1913, Vídeň nerealizovala své přání rozdrtit Srbsko, třikrát Rusko odmítlo myšlenku bránit slovanskou vládu. Nyní, kdy byl zavražděn budoucí vladař, Němci věřili, že Nikolaj II nemůže zabránit potrestání vrahů. Německý veloadmirál Alfred von Tirpitz napsal ve svých vzpomínkách, že císař Wilhelm „považoval intervenci Ruska ve prospěch Srbska za nepravděpodobnou, protože car, podle jeho názoru, královrahy nepodpoří ...“

Ve svém oprávněném hněvu německý císař nevěnoval pozornost nenápadným, avšak

důležitým důkazům, že se blíží velká válka. Německý námořní atašé v Japonsku napsal do Berlína ještě před atentátem, 10 června 1914: „To, co na mne dělá dojem, je důvěra, s jakou zde všichni očekávají válku s Německem v blízké budoucnosti... jemné, avšak jasně citelné „něco“, co visí ve vzduchu, jako sympatie k vězni čekajícímu na popravu.“ Wilhelm II zatím neučinil své katastrofické rozhodnutí jít do války, a jeho říše již byla považována za odcházející duši na cestě ke svému stvořiteli. Což vede k pozastavení se nad tím, proč japonští politici a diplomaté mocností Trojspolku si byli tak jistí, že začne vojenský konflikt.

Odpověď je jednoduchá – pro nadcházející destrukci existoval scénář. Režiséři znali skutečný účel války, a mnozí další byli obeznámeni s jednotlivými podrobnostmi. Scénář pro válku skutečně existoval; nikdo ho neviděl na papíře, s tabulkami a odstavci, ale mnohé důkazy dosvědčují, že byl skutečný. Černov, šéf ruské Socialistické strany – Revoluční strany – o tom napsal ve svých vzpomínkách. Psal o přednášce Josefa Pilsudského, polského socialisty a budoucího vůdce nezávislého polského státu, v Paříži na počátku roku 1914.

„Pilsudski sebevědomě předpověděl, že Balkán zažehne v blízké budoucnosti rakousko-ruskou válku,“ napsal Černov a dále citoval polského socialistu, který dokonale tušil, co spustí první světovou válku! Pilsudski jistě a přesně řekl, jaká mocnost se postaví za koho a kdo další bude do ozbrojeného konfliktu zatažen. Ale to není to nejdůležitější!

„...Pilsudski pak položil přímou otázku: jak válka dopadne a kdo bude triumfovat? Jeho odpověď zní následovně: Rusko bude poraženo Rakouskem a Německem, které pak podlehne Angličanům a Francouzům (či Angličanům, Američanům a Francouzům).“

Předvídavost budoucího polského diktátora byla mimořádná! Nikolaj II, Wilhelm II a Franz Joseph ani netušili, že se chystá válka. Arcivévoda Franz Ferdinand si klidně hrál se svými dětmi v Belvedéru, Gavrilo Princip byl univerzitním studentem, Mladá Bosna ještě ani neuvažovala o zabití následovníka rakouského trůnu a generální štáby budoucích nepřátel neměly žádné plány na nadcházející válku. Josef Pilsudski nejen, že měl důvěrné znalosti o válečném scénáři, věděl dokonce, jak to skončí!

Scénář pro spuštění první světové války byl neskutečně organizačně komplikovaný, ale velmi prostý ve své podstatě. Za podpory Německa vznášel Rakousko-Uhersko nároky na Srbsko. Bělehrad vzdoruje, podporován zárukami Ruska. Zároveň Rakušané a Němci, považující sílu za optimální řešení srbského problému, museli být přesvědčeni, že Petrohrad nezasáhne na straně Srbů a omezí svoji reakci na diplomatické odsouzení. Pouze tato verze by zapálila doutnák války. Pokud by Rakousko a Německo věděly, že akce proti Bělehradu způsobí střet s Ruskem, nemusely by tuto čáru překročit, neboť by věděly, že by to znamenalo válku s Francií, a nakonec s Anglií, v důsledku francouzsko-ruské aliance.

Zjevnost tohoto potenciálního řetězce událostí byla hlavní zárukou, že k ozbrojenému konfliktu nedojde. První světové válce bylo možné snadno zabránit. Stačilo, aby Británie řekla Německu, že v případě války v Evropě nezůstane neutrální a postaví se na stranu svých spojenců z Trojspolku. Přesně takto Británie zabránila francouzsko-německé válce o několik let dříve, během marocké krize. Právě takováto akce byla potřeba, pokud chtěli londýnští gentlemani zachovat mír. Ale již v Maroku to bylo na efekt, návnada, jak zatáhnout Rusko do sítě Entente. Nyní to bylo zcela jiné: byly provedeny přípravy na zničení Ruska a Německa prostřednictvím nejstrašlivějšího představitelného vojenského konfliktu. Británie

Císař Vilém II, Německo

potřebovala válku, ale musela se vydávat za ochránce míru, aby ji zažehla.

Právě tehdy dorazil na politickou scénu lord Edward Grey, v celé své kráse. Ctihodný lord zastával ve vládě Jejicho veličenstva úřad, na kterém závisel onoho horkého léta 1914 osud celého lidstva. Stejně jako každý diplomat i šéf britského ministerstva zahraničí měl dar dlouze mluvit, aniž by něco řekl. Tento dar později skvěle předvedl ve svých pamětech. Než aby dal jasnou odpověď a zaujal jasný postoj, byla slova sira Grey onoho kritického léta plná narážek a opominutí. Nebyla to náhoda.

Po zavraždění Franze Ferdinanda 29. června 1914 šéf britské diplomacie veřejně nabídl své hluboké kondolence Vídni před parlamentem a pak zmlkl. 6. července, poté co se císař poradil s Rakušany, německý velvyslanec v Londýně, princ Lichnowsky, zašel za Greyem, aby osondoval přístup Británie k vývoji situace. Britové demonstrovali svoji lásku k míru, jako by to chtěli zdůraznit. Mimo diplomatické dvojsmysly zde byly další hmatatelné symboly náklonnosti Británie k Němcům. Primárním kořenem britsko-německého soupeření bylo námořnictvo – podněcované velkým loďařským programem Říše. Londýn považoval rozrůstající se německou flotilu za nezasřené nepřítelství, ale náhle svůj postoj změnil! Admirál Tirpitz to popsal takto: „...Vztahy mezi těmito dvěma zeměmi vypadaly tak dobře, že poprvé po mnoha letech dorazila britská námořní flotila do Německa do Kielu na týdenní slavnosti. Flotila odplula po atentátu v Sarajevu.“

A tak německý velvyslanec začal své rozhovory s Greyem tím. Lichnowsky sdělil hluboké uspokojení císaře Wilhelma návštěvou britské flotily v německém přístavu a pak jemně začal sondovat britský postoj k nadcházejícím mezinárodním komplikacím. Za tímto účelem řekl, že Rakušané podniknou akci proti Srbsku. Pak upřímně vysvětlil německý postoj: Berlín nemůže odmítnout pomoc svému spojenci, ale to by mohlo znamenat možné komplikace s Petrohradem. Němci si byli dobře vědomi, že mimo etnických sympatií byly tyto dvě monarchie spojeny také rodinnými vazbami: matka dědice srbského trůnu byla také sestrou velkovévody Nikolaje Nikolajeviče Romanova, budoucího šéfa ruské armády v budoucí válce. Sám ruský monarcha byl strýcem srbského prince Alexandra. Jen o pár měsíců dříve Nikolaj II osobně slíbil Srbsku „úplnou vojenskou pomoc“ a dokonce „jakoukoliv podporu bude potřebovat“.

A tak, když vypustil „pokusný balónek“, položil německý velvyslanec klíčovou otázku, kvůli které přišel. Němci věděli, že nějaká jednání mezi Anglií a Ruskem o námořní úmluvě probíhají a že taková dohoda by mohla povzbudit Rusko postavit se Rakousku. Striktní prohlášení londýnských diplomatů by znamenalo, že Němci by museli okamžitě začít hledat z krize cestu ven. Pokud by Rusko mělo podporu Británie, konflikt s ním by byl pro Německo nepřijatelný. Byla to vynikající příležitost ukázat německému velvyslanci britský nadutý zvednutý pysk, ale místo toho sir Grey řekl, že Británie „nemůže tolerovat zničení Francie“. Diplomaté vždy mluví zvláštním jazykem, než vždy srozumitelným běžným smrtelníkům, ale diplomaté si vzájemně dokonale rozumí. V mnoha ohledech spočívá jejich práce v interpretaci vzájemných náznaků a schopnosti mluvit, aniž by něco řekli. Přeloženo do „lidského“ jazyka, britský výraz „nemůže tolerovat zničení Francie“ znamená následující:

Petrohrad vedl jistá jednání s Londýnem;

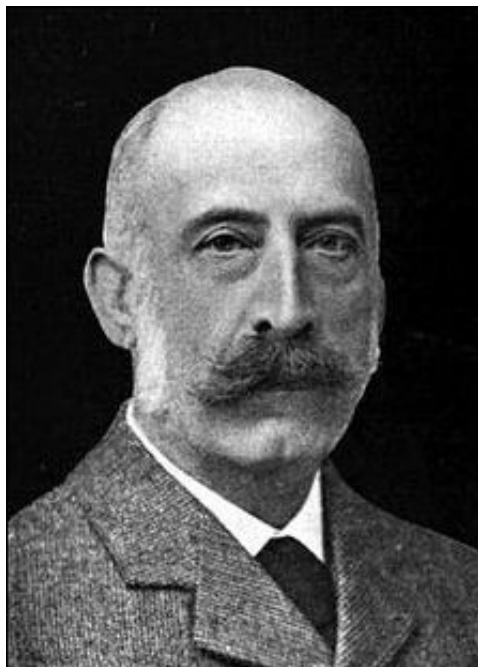
Británie nedává Rusku žádné bezpečnostní záruky;

V případě vojenského konfliktu mezi Německem a Ruskem zůstanou Britové mimo konflikt;

Jedinou věcí, která Brity znepokojuje – a proti které se rozhodně postaví – je vojenská porážka Francie.

Tolik informací můžete vložit do krátké věty. Tudíž aniž by se chytil na německou vějičku, sir Grey naznačuje Němcům, že zničení Ruska Velkou Británií netrápí.

Síla těch, kdo chtěli vyvolat válku, spočívala ve způsobu, jakým si zahrávali se stranami po obou stranách plotu, s oběma týmy. Byl to britský vynález – čelíce válce byli přátelé Němců a „spojenci“ Rusů. Když se revoluce začala šířit Ruskem, stejní gentlemani poplácávali po zádech Nikolaje II a zároveň dávali peníze na jeho svržení. Pak poslali blahopřejný telegram Kerenskému a slíbili podporu generálu Kornilovi, aby ho svrhl. Pak se k moci dostali bolševici a „spojenci“ s nimi a s jejich nepřáteli nadále rokovali. Při vypuknutí ruské občanské války pomáhali Britové jak Bílým, tak na ně dávali bedlivě pozor, aby zajistili, že nakonec nezvítězí. To není nějaký druh mimozemské britské zákeřnosti a prolhanosti, napomáhá to jejich zájmům a jejich plánům. Hraním jak černými, tak bílými na jedné šachovnici lze vždy dát mat straně, která již není potřeba.

Vévoda Alexander Benckendorff

To vše přišlo později, ale aby byl plán „aliance“ zničit Rusko realizován, sir Grey srdečně hostil ruského velvyslance Benckendorfa po jeho setkání s německým velvyslancem. A tam zpíval jinou. 8. července šéf britského ministerstva zahraničí popsal vážnost situace, které Rusko čelí. Nepochyboval, že Rakousko zaútočí, a dokonce vyjádřil názor, že Rusko by mělo Srbsko bránit. Navíc velmi zdůrazňoval nepřátelství Německa vůči Rusku. Poukázal na to, že podle jeho znalostí se směr německých vojenských operací v případě konfliktu brzy přesune ze západu na východ. Edward Grey předvedl vynikající představení – když mluvil s německým velvyslancem, byl optimistou, s ruským byl sklíčeným pesimistou. Když se Benckendorf pokusil vykreslit situaci v lepším světle, Grey silně namítal a řekl, že „se mu nelíbí informace, které obdržel z Vídně“. „Situace je velmi vážná.“

Když zasel sémě pochybností v ruské vládě, 9. července britský ministr zahraničí sir Grey se opět setkal s německým velvyslancem Lichnowským. Pouhé tři dny předtím mu Grey naznačil, že Británie nebude do záležitostí na pevnině zasahovat, pokud nebude hrozit "zničení Francie". Aby si byli jistí, že postoj britské vlády pochopili, pokusili se Němci opětovně ověřit přesnost svého „dekódování“ náznaků ministra zahraničí. Stejně jako dříve mohl postoj Anglie zastavit pád evropského kontinentu do propasti. Co by respektovaný šéf britské diplomacie řekl? Pravděpodobně něco o důležitosti zachování míru a potřebě řešit konflikty mírovými prostředky, že?

Ne. Zaprvé, Grey mluvil zdlouhavě o mírumilovné náladě v Rusku. Obezřetný německý velvyslanec, v souladu se svými pokyny, se zeptal, jestli by Británie souhlasila s tím, že by působila jako zklidňující síla v případě rakousko-srbského konfliktu. Lord Lichowskyho ujistil, že „učiní vše, co je možné, aby zabránil válce mezi velkými mocnostmi“.

„Řekl jsem,“ napsal Grey ve svých pamětech, „že pokud rakouské akce proti Srbsku budou prováděny v rámci jistých omezení, bude, samozřejmě, relativně snadné přesvědčit Petrohrad, aby to toleroval.“ Zároveň velvyslanec zpravil Berlín, že „ze sira Greye vyzařoval optimismus“. Grey mluvil tak nadšeně a vášnivě, že to byla slova, která chtěla Němci slyšet. Toto velvyslanec napsal ve svém telegramu do Berlína:

„(Sir Grey) ujistil, že k tomu, co řekl 6., nemá co dodat a může jen zopakovat, že na jednu stranu byly uzavřeny dohody mezi Velkou Británií, Francií a Ruskem – ale na druhou stranu Velká Británie nevstoupila do žádných tajných závazných dohod týkajících se války v Evropě.“

Dále Grey řekl, „že Anglie chce mít ruce zcela volné“. Přeloženo z diplomatického jazyka to

znamená neutralitu Anglie v případě války!

Ale mohl sir Grey říct, že se v případě války Anglie netýkají žádné závazné dohody? Netvořili Rusko, Anglie a Francie alianci Entente?

Je zajímavé, že sir Grey řekl pravdu. Historici o tomto pokusu vyhnout se této podivné záležitosti nikdy nepsali. Faktem je, že:

Až do začátku první světové války nebyla aliance Entente ošetřena žádnou smlouvou!

Ve skutečnosti šlo o tři zcela oddělené dokumenty. První, mezi Anglií a Francií, blok Entente inicioval. Popravdě byl o Newfoundlandu, Západní Africe, Siamu a Egyptu! Není tam ani slovo o vojenských závazcích v případě války. Druhý, úmluva mezi Ruskem a Británií z r. 1907, rozdělovala sféry vlivu v Persii, Afghánistánu a Tibetu – nic mimo to, ani slovo o vojenských závazcích! Třetí dohoda, na které byla aliance Entente založena, byla mezi Francií a Ruskem a byla podepsána Alexandrem III. To byl jediný reálný dokument! Podle něj byli Francouzi nebo Rusové vázáni okamžitě vyhlásit válku jakékoliv mocnosti, která by napadla buď Rusko, nebo Francii. Ale tyto závazky vůči sobě navzájem se týkaly jen... Paříže a Petrohradu.

Skutečná alianční smlouva byla podepsána zeměmi Entente teprve až po začátku první světové války. Jaký je v tom rozdíl? Velký! Absence normální smlouvy umožnila Britům slibovat neutralitu, aby vyprovokovali Německo k válce, a zároveň slibovat pomoc Rusku. Pokud by aliance Entente byla vytvořena oficiálně, Němci by se chovali zcela jinak, protože nejistota ohledně postoje Londýna byla háčkem, na který se němečtí diplomaté chytili.

Francouzský velvyslanec v Rusku Maurice Paleologue svému britskému kolegovi siru Georgi Buchananovi tolik: „Trvám na klíčové roli, kterou Británie může hrát, aby zmírnila válkychtivost Německa, odvolávám se na názor zpřed čtyřmi dny, kdy imperátor Nikolaj řekl: „Německo by se nikdy neodvážilo zaútočit na sjednocené Rusko, Francii a Anglii, pokud by zcela nezešílelo.“

Samozřejmě, že by Německo nezaútočilo na tři super velmoci. To je důvod, proč Anglie přesvědčovala Němce, že nebudou stát proti třem mocnostem! Díky čemuž se Němci a Rakušané neobávali být neústupnými.

Tím začala dlouho očekávaná válka...

A Němci to zbaštili. Ledová nedůvěra tradičně nepřátelské politiky Británie byla rozehrána oslnivým šarmem sira Greye. Admirál Tirpitz poznamenal: „9. července lidé na ministerstvu zahraničí zastávali střízlivý názor, že pokud, na rozdíl od očekávání, nebude možné mír v Evropě udržet, bude Anglie stále stát na straně našich nepřátel od počátku vojenských akcí. Nicméně mírový postoj zaujatý britským ministerstvem zahraničí v posledních týdnech stále více a více oklamával lidi v blízkém kruhu kancléře. Evidentně dokonce i generální štáb začal brát v úvahu mírové záměry Anglie.“

Anglie usiluje o mír! Stačilo říct jen dvě slova a Němci by pochopili, že osud jejich země visí na vlásku. Ale nadřízení sira Greye ho pověřili úkolem a ten ho provedl mistrovsky, poslal miliony lidí, kteří zatím seděli nic netuše a opalovali se na červencovém slunci, do hrobu. Jako všude jinde ve světě měla Británie neoficiální diplomacii, která běžela mimo oficiálních kanálů. Ale tentokrát, když byly sázky tak vysoké, vše utichlo. „Zároveň se Anglie zdržela dokonce i toho, aby nás varovala z očí do očí,“ bědoval Alfred von Tirpitz.

Místo toho „nezávislý“ britský tisk začal uveřejňovat články, které by jinak byly označeny za provokace, ale samozřejmě, že byly považovány za normální. Standard a Daily Chronicle výslovně uvedly viníky ze smrti rakouského dědice: „Není pochyb, že celá konspirace byla připravena v Srbsku, a část – ne celá – zodpovědnosti leží na Rusku“, „Vražda je klíčovým nástrojem Ruska při odstraňování všech svých nepohodlných nepřátel na Balkáně“. Fascinující je, jak ruští revolucionáři přilávali olej do ohně. Lev Davidovič Trocký, ve své knize „Evropa ve válce“, uvedl: „Vražda... byla bezpochyby zosnována srbskou vládou. Na druhou stranu Rusko bylo do příprav této vraždy zapojeno také, nepřímo.“

Alfred von Tirpitz

Ujištěn o „mírumilovných způsobech“ Británie odcestoval německý císař na svoji každoroční okružní plavbu po norských fjordech. Rakušané, souhlasící s jeho směrem akcí, začali připravovat text ultimáta Srbsku. Díky snaze lorda Greye byl Rakousku a Německu předložen velmi růžový obrázek: v případě rakouské invaze do Srbska Rusko do konfliktu zřejmě nezasáhne, a pokud ano, tak Anglie ho nepodpoří. Francouzská intervence je pravděpodobná, ale v této situaci nebyl takový scénář tak špatný – Paříž již toužebně čekala na příležitost vzít si zpět Alsasko a Lotrinsko, a proto již byla skutečným nepřítelem Německa.

Transparentní náznaky sira Greye vyvolaly válku více, než kulky Gavrilo Principa.

Akce dosáhla svého vrcholu. 20. června francouzský prezident Raymond Pointcaré dorazil do Ruska – „Válka“. Aby se Nikolaj II neobával pomoci svým slovanským bratrům, byl ujištěn, že v případě války s Německem Francie splní své závazky spojenece. Zároveň tyto dvě strany probraly své vojenské plány. Rusko, v souladu se svými závazky, mělo zmobilizovat své síly do plné pohotovosti do 15 dnů, pro postup na Německo. Útok na Rakousko-Uhersko byl naplánován na 19. den mobilizace. Zatímco ruský panovník a francouzský prezident jednali, události vypadaly zamrzle, ale po odjezdu Pointcarého začaly běžet jako splašený kůň. Rusku zbýval týden života v míru.

23. července se „spojenecký“ prezident vrátil domů a druhý den Grey úspěšně sabotoval poslední příležitost k mírovému řešení konfliktu. Z pověření cara ruský ministr zahraničí Sergej Sazonov navrhl, aby Rusko, Anglie a Francie společně zatlačily na Vídeň a donutily

Rakousko-Uhersko k politickému řešení svých nároků vůči Srbsku. Grey jeho návrh odmítl. Mohl totiž celou věc zmařit, neboť čekal na rakouské ultimátum. Tento dokument byl roznětkou první světové války – jen pár dní dělilo jeho předložení od započetí nepřátelských akcí.

A tak čekal. 23. července mu rakouský velvyslanec v Srbsku dal to, co chtěl. Ne náhodou vídeňští diplomaté předložili Srbsku ultimátum, jakmile se Pointcaré vrátil do Paříže – neboť takto francouzský a ruský vůdce nemohli naplánovat reakci. To Rakušanům a Němcům vyhovovalo. Pro naše „spojence“ to mělo jinou důležitost – po odjezdu francouzský prezident nemusel odpovídat na specifické otázky Nikolaje II, a místo toho mohl prostě „poslat telegram“. Nedej bůh, aby ruský car skutečně navrhl přijít s nějakým dalším společným prohlášením, například postupovat podle požadavků Rakouska a vytvořit nějaký mezinárodní výbor. To by dlouho očekávanou válku zpozdilo. Tudíž místo konkrétní diskuse o stále komplexnější situaci mohly Francouzům projít otřepané fráze. A časový limit ultimáta byl pouhých 48 hodin! Čas běží tak rychle, že již bylo pozdě zastavit válku! Hlavním Greyovým cílem pak bylo učinit věci nezvratnými.

Sergej Dmitrijevič Sazonov

Grey se setkal s rakouským velvyslancem poprvé v den, kdy bylo ultimátum zasláno. Angličané již byli s jeho podmínkami dobře obeznámeni – „Times“ nechaly přesně uniknout jeho obsah den předtím. Bylo jasné každému, kdo se v politice trochu vyzná, že šlo o vyhlášení války. Když byl o ultimátu telegramem informován ruský ministr zahraničí Sazonov, okamžitě vykřikl: „To znamená válku v Evropě!“. Lord Grey „nechápe“. Místo aby varoval Rakušany na pokraji války, pouze vyjádřil své politování, že dokument předložený Srbsku obsahuje pevný časový limit a odmítl o něm diskutovat, dokud nevidí text osobně.

Pak mluvil s rakousko-uherským velvyslancem o tom, jak bude válkou mezi čtyřmi velkými mocnostmi poškozen obchod. Velvyslanec Mensdorff byl v účetnictví velmi dobrý. Čtyři mocnosti, to znamená: Rusko, Rakousko-Uhersko, Francie a Německo. Grey neřekl nic o páté mocnosti: Anglii. To není náznak, ale přímý důkaz budoucí neutrality Velké Británie. Rakouský velvyslanec uzavřel svoji zprávu o rozhovoru těmito slovy: „Byl chladný a objektivní, jako obvykle, a mluvil přátelsky a dokonce i s jistými sympatiemi k nám.“ Po rozhovoru s Greyem bylo Rakousko-Uhersko konečně klidné a přesvědčené, že může napadnout Srbsko.

Nyní se vraťme k faktům. Po obdržení 10 bodové nóty od Vídně byl Bělehrad hysterický. Pach střelného prachu již visel ve vzduchu a Srbsko stálo tváří v tvář rozruženému Rakousku. „Nemůžeme se bránit. Proto prosíme vaše blahorodí, aby nám pomohlo co nejdříve,“ napsal srbský princ regent Alexander v telegramu Nikolaji II. Srbové pak dostali pokyn vyhovět rakouským požadavkům, nevzdorovat, ale prohlásit, že se podvolí moci Rakouska a předají svůj osud do rukou mnohem silnější země.

Ultimátum vypršelo po 48 hodinách. Od okamžiku předložení začala tikat časovaná bomba. Polovina času již uběhla, když rakouský velvyslanec v Londýně přinesl Greyovi kopii ultimáta. A pak velký herec, lord Edward Grey, vyvalil oči! Oslovil zmateného Mensdorfa a řekl, že je to „to nejodpornější v historii diplomacie“.

Poslední minuty míru se sypaly jako písek v přesýpacích hodinách a užvaněný šéf britské diplomacie se opět stavil u německého velvyslance! Sir Grey rád rozmlouval, a nebylo s tím možné nic dělat. Nyní, kdy se Evropa těšila posledním 24 hodinám míru, přijdou Britové s důležitými slovy, která by zachránila miliony životů? V žádném případě!

„Pokud by Rakousko narušilo srbské území,“ správně poznamenal Grey, „riziko evropské války by bylo před námi... a její následky by byly pro čtyři mocnosti naprosto nepředvídatelné.“

Britský diplomat mluvil opět o možné újmě světovému obchodu, potenciální explozi revolučních elementů a hrozbách šířící se chudoby, ale nezáleželo na tom, byla to pouze slova. Co je důležitější, opětovně zdůraznil německému velvyslanci možnost války mezi ČTYŘMI mocnostmi, opět poukázal na to, že Británie zůstane neutrální! Není divu, že to opět říkal – potřeboval nejen, aby Rakousko předložilo ultimátum, ale také aby zahájilo vojenské akce, až vyprší. Teprve když byli ujištěni o neutralitě Británie, byli Němci a Rakušané odhodláni jít do války s Ruskem a Francií.

25. července, ve stanovenou dobu, srbský premiér Nikola Pašič zaslal odpověď srbské vlády. Srbsko souhlasilo se všemi požadavky, až na jeden, kdy odmítlo, aby rakouští zástupci vyšetřovali komplot a atentát na arcivévodu v Srbsku, kdy věřili, že by to bylo „porušením ústavy a trestního řádu“. A ačkoliv Bělehrad akceptoval 9 z 10 podmínek ultimáta, nebyl rakouský velvyslanec spokojen a oznámil přerušování diplomatických vztahů. Díky náznakům z britské strany byla jedna strana připravena na válku. Co se dělo na druhé straně?

Ruští diplomaté se pokoušeli zachránit svět. Ve stejný den, kdy Rakousko přerušilo své vztahy se Srbskem, obrátil se Sazonov na sira Greye a požadoval, aby „jasně a pevně“ odsoudil Rakušany za jejich akce. Žádné odsouzení nenásledovalo, protože by to stále ještě mohlo zastavit rakouské jednotky, které se shromažďovaly na srbských hranicích. Nicméně ve stejný den Benckendorf, ruský velvyslanec v Londýně, informoval o dojmu ohledně anglické „neutrality do Petrohradu přesně opačně: „Ačkoliv vám nemohu poskytnout žádná formální ujištění o vojenské spolupráci Anglie, nepozoroval jsem jedinou známku ze strany Greye, nebo krále, nebo vlivných lidí, poukazující na fakt, že by Anglie vážně uvažovala o možnosti zůstat neutrální. Můj dojem je od obecného dojmu ze situace opačný.““

Úkol Edwarda Greye nebyl snadný: ukazovat Německu na neutralitu Ruska, zatímco zároveň ukazovat Rusku, že tato „neutralita“ je na straně Ruska.

V Berlíně císař, znepokojen situací, ji probíral se svým úzkým kruhem. Onoho dne bratr Wilhelma II, princ Heinrich, dorazil do Postupimi se zprávou od krále George V. Korunované hlavy se připojily k desinformační kampani. Britský panovník řekl princovi Heinrichovi: „Budeme se maximálně snažit se do války nezaplést a zůstat neutrálními.“

„Když jsem vyjádřil ohledně toho své pochyby, císař mne přerušil: „Mám slovo krále a to mi stačí“,“ napsal admirál Tirpitz ve svých pamětech. Čas se stlačil do okamžiku. 28. července zahájila rakouská děla palbu na srbské území. V Petrohradu ruští představitelé trvali na tom, aby Anglie konečně definovala svůj postoj. Z Londýna dorazila nesrozumitelná odpověď. Pouze francouzský velvyslanec v Rusku Maurice Paleologue mohl do svých memoárů napsat, že jeho britský protějšek, Buchanan, „sliboval, že důrazně doporučí siru Greyovi politiku postavení se německým ambicím“.

Pod tlakem armády a ministra zahraničí Sazonova ruský car nařídil všeobecnou mobilizaci. Tím podlehl a to se ukázalo být osudovým rozhodnutím. Ve stejný den dostal telegram od císaře Wilhelma, dosvědčující jeho záměr jednat jako zprostředkovatel mezi Ruskem a Rakouskem a požadující, aby zastavil své vojenské přípravy. Večer se Nikolaj rozhodl zrušit všeobecnou mobilizaci a místo toho nařídil jen částečnou mobilizaci ve čtyřech vojenských okruzích. Příkaz k částečné mobilizaci ve vojenských okruzích ve Varšavě, Kyjevě, Oděse a Moskvě (pouze proti Rakousku) byl odeslán telegraficky v noci 29. července. Problémem však bylo, že Rusko nemělo žádné plány na částečnou mobilizaci – pouze pro plnou mobilizaci!

Ukazuje se, že bylo nemožné učinit oddělené vojenské přípravy proti Rakousku-Uhersku,

Nikolaj II

bylo nezbytné zmobilizovat také síly proti Německu, se kterým Rusko nemělo žádné problémy.

V Berlíně to bylo pochopeno, ale znamenalo to tam něco jiného: mobilizace znamená válku. To byla hrozba. Proto 29. července německý velvyslanec v Rusku Portalés přečetl Sazonovovi telegram od německého kancléře Theobalda von Berthmann-Hollwega. Berthmann požadoval, aby Rusko zastavilo vojenské přípravy, jinak Německo také vyhlásí mobilizaci a to by snadno mohlo vést k válce.

V tento okamžik v Londýně slyšeli britští představitelé podobné výzvy od Petrohradu, aby vyjasnili svůj postoj. 29. července naši „spojenci“, když ukázali své karty, vyjádřili svoji trvalou oddanost věci. Je škoda, že se to Nikolaj II nikdy nedozvěděl! 29. července se britský ministr zahraničí dvakrát setkal s německým velvyslancem. Během prvního rozhovoru neřekl Grey nic podstatného. Očekával zprávy, že ruská mobilizace začala. Když potřebné informace obdržel, informoval sir Grey Lichnowskyho, že by se s ním rád opět

setkal.

Zdálo se, že na obzoru nejsou žádná překvapení, když sir Grey zcela neočekávaně prohlásil... No, nechme to říct samotného německého vyslance: „Grey prohlásil, že britská vláda si přeje udržet s námi své bývalé přátelství, a že zůstane mimo, protože konflikt se omezuje jen na Rakousko a Rusko. Pokud bychom však do něj zatáhli Francii, pak by se situace dramaticky změnila a britská vláda by potenciálně byla nucena podniknout okamžité kroky.“

-- Co to znamená? – to bylo vše, co mohl německý velvyslanec v reakci říct, ale císař poslal vlastní dokonale správný závěr telegramem – „to znamená, že na nás zaútočí“. Německo nevědělo, že dva dny před tímto rozhovorem mazaný a přátelský Edward Grey vehementně požadoval účast Británie ve válce na setkání vlády, kdy hrozil, že jinak odstoupí!

Nyní, kdy byl překročen bod návratu, Reich viděla, že v případě konfliktu s Paříží bude muset bojovat také s Anglií! A to byla diametrálně jiná záležitost. Bojovat s Britskou říší s prakticky nevyčerpatelnými lidskými a surovinovými zdroji a případně i se Spojenými státy znamenalo střet s celou planetou. Nebyla žádná šance, že by Německo v takovém boji zvítězilo.

Greyovo prohlášení bylo pro Berlín bombou. Sám císař projevuje své emoce: „Anglie ukazuje své karty, až když si myslím, že jsem byl zatlačen do rohu do beznadějně situace! Ti podřadní žoldáčtí bastardi se nás pokusili podvést večerami a projevy. Drzá slovní šaráda krále, když mluvil s Heinrichem a tvrdil: „Zůstaneme neutrální a pokusíme se zůstat mimo, dokud to bude možné“.

Tento vhléd osvětlil německého panovníka příliš pozdě. Svět již byl na pokraji propasti. Ale necháme-li stranou rozpačitost Lichnowskyho a vznešený hněv Wilhelma II, je nezbytné prozkoumat další fakt: sir Grey právě dal německým diplomatům něco zcela nového. Vlastně jim dal ultimátum: když se chcete vyhnout válce s Británií (tj. s celým světem) bojujte pouze s Ruskem! Nesahejte na Francii!

To je jádrem toho všeho: Britové nejen zorganizovali první světovou válku, pokusili se naaranžovat situaci tak, aby boje vypukly pouze mezi Rakouskem, Německem a Ruskem. Oni sami chtěli zůstat mimo, zachovat si „svobodu jednání“, aby mohli použít slovník sira Greya. Je to vše logické. Připomeňme si účel této války pro naše „spojence“ – zničit Rusko a Německo. Ať se zničí vzájemně a Francouzi a Britové se k boji připojí na poslední chvíli.

Mohou dokonce vyhlásit válku, aby udrželi status quo, ale není důvod bojovat férově. „Spojenci“ učinili totéž v r. 1939, když se krvácející Polsko nemohlo dočkat jejich pomoci.

Berlín byl v šoku ze slov britského ministra. Situace se radikálně změnila. Museli zjistit, jak ze slepé uličky, a museli to vyřešit velmi rychle. Zároveň vešlo ve známost, že Itálie pravděpodobně na straně svých spojenců – Německa a Rakouska – bojovat nebude. Situace byla pochmurná. Obrázek se náhle změnil: Berlín byl na pokraji paniky. Greyovo varování bylo předáno do Vídně a Německo se pokusilo přesvědčit Rakušany, aby se spokojili s obsazením Bělehradu jako s odplatou a pak nechali věci na mezinárodních zprostředkovatelích.

V tento okamžik potřebovali organizátoři války popíchnout opět druhou stranu, a to že Němci a Rakušané jsou ochotni vyhnout se válce. Ruský car zatím o zradě svých „spojenců“ nevěděl a pozdě večer 30. července podepsal dekret o všeobecné mobilizaci. Rozkaz nabyl účinnosti 31. července 1914. To spustilo řetězovou reakci. Když se dozvědělo, že Rusové mobilizují, reagovalo Německo stejně, informovalo francouzského velvyslance, že „kvůli všeobecné mobilizaci ruské armády vyhlásí Německo kriegs gefahr (vojenský poplach). Německo požadovalo, aby Rusko demobilizovalo, jinak začne s vlastní mobilizací. Francouzský prezident Raymond Pointcaré a francouzská vláda rozhodli reagovat na možnou mobilizaci Německa stejně. Do počátku války zbývá jeden den.

Berlín se ocitl v závažné situaci díky snahám lorda Greye. Spojenec Německa, Rakousko, již bylo zapojeno do nepřátelských akcí v Srbsku. Rusko zmobilizovalo a v reakci na německé přípravy začala Francie mobilizovat také. Němci neměli téměř na výběr: pokud by čekali a neudělali nic, Rusko by zaútočilo na Rakousko a donutilo Německo svého spojence podpořit, a Francie by podpořila vlastní spojence. Velká Británie by pak vstoupila do války. To byla cesta do slepé uličky s nemožností vyhrát. Druhý směr akcí byl navržen samotným sirem Greyem: bojujte jen s Ruskem, které se samo chopilo iniciativy. Záminka byla dána: ruská mobilizace byla přímou hrozbou pro bezpečnost Reichu! Takto Angličané dotlačili do války jak Německo, tak Rusko! Doutnák byl zapálen na obou stranách.

Protože správně pochopil britský náznak, pokusil se Berlín na poslední chvíli dostat se ze slepé uličky, do které se císař Wilhelm II sám zahnal. Poslední šancí bylo přimět Rusko (bez ztráty tváře, samozřejmě) do rakousko-srbského konfliktu nezasahovat. Aby se tak stalo, musela být zastavena ruská mobilizace. Tirpitz citoval císaře: „...Ruská mobilizace učinila válku nevyhnutelnou. Nyní ji mohl zastavit pouze zázrak. Další odklad na naší straně by znamenal postoupení území nepříteli, a to by bylo zcela neospravedlnitelné.“

Německo se pokusilo tento zázrak vytvořit. 31. července o půlnoci předložil německý velvyslanec Portalés Rusku ultimátum. Pokud do poledne 1. srpna nebude Rusko demobilizovat, pak Německo oznámí mobilizaci rovněž. Sazonov se zeptal, jestli to znamená válku.

„Ne,“ odpověděl Portalés, „ale bychom k ní extrémně blízko.“

Zatímco jeho diplomaté mluvili, německý císař osobně poslal telegram Nikolaji II, kde zoufale žádal Rusko, aby přišlo s ujištěním o svých mírových záměrech. Ale v situaci, kdy Britové již podvedli Wilhelma, chtěl dostat od ruského cara nikoliv slova, ale ujištění o mírových záměrech! Dilema je prosté a tragické: buď se „bratranec Nicky“ vzpamatuje a válce se bude možné vyhnout, nebo pokud vyhlásí válku, bude muset Německo bojovat jen s Ruskem. Sir Grey to Němcům slíbil! Císař, na pokraji zoufalství, situaci chápal. Ruský car byl mnohem klidnější, měl za zády své „spojence“, jinými slovy nepochopil nic!

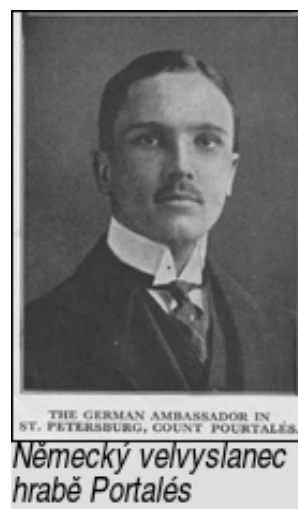
Britové byli stále schopni válečné katastrofě zabránit, až do půlnoci 31. července 1914, stačilo, kdyby jen jasně uvedli svůj záměr vstoupit do války. Neučinili tak. Protože Angličané tuto válku chtěli.

Ráno 1. srpna Nikolaj II přijal německého velvyslance. Důrazně trval na tom, že mobilizace nepředstavuje pro Německo žádnou hrozbu a že nemá dále jakékoliv nepřátelské úmysly. Bylo by rovněž nemožné mobilizaci okamžitě zastavit, kvůli rozsáhlosti území. Portalés rychle předal podstatu rozhovoru do Berlína. Němci již nevěřili ani slovu a ve skutečnosti ruská mobilizace pokračovala druhý den. Podle ruských předválečných plánů – které byly Berlínu velmi dobře známy – by byla 15. dne ruská armáda připravená na útok.

Onoho večera učinil císař rozhodnutí. Německý velvyslanec, hrabě Portalés, zašel na ruské ministerstvo zahraničí. „Aniž by dal Sazonovovi čas říct jediné slovo,“ napsal ve svých pamětech Moris Paleologue, když připomínal Sazonovova vlastní slova, „(Portalés) řekl chvatným třesoucím se hlasem „souhlaste s demobilizací! Souhlaste s demobilizací! Souhlaste s demobilizací!““

Pak se německý velvyslanec zeptal, jestli má ruská vláda v úmyslu dát příznivou odpověď na žádost o zastavení mobilizace z předešlého dne. Sazonov řekl ne. Když se zeptal ještě dvakrát, jestli Rusko zruší mobilizaci, předal Portalés Sazonovovi vyhlášení války. Byl tak nervózní, že předal dvě verze dokumentu.

To byla formální část. Velkovévoda Konstantin Konstantinovič zaznamenal neformální stránku, kdy zapsal slova Nikolaje II do svého deníku. Pozdě večer 1. srpna car, když dostal německé vyhlášení války, odeslal dlouhý telegram anglickému králi. Ospalý král ve 2 hodiny ráno odešel na šálek čaje s královnou. Vykoupal se a odešel do ložnice, kde ho dohonil sluha. V rukách měl telegram od Wilhelma II. Poté, co již vyhlásil válku, dovolával se míru a žádal o zastavení nepřátelských akcí! Propast se otevřela a císař již mohl vidět dno a pokusil se o poslední zoufalý čin, jak je zachránit oba. Nikolaj mu neodpověděl.

Za provádění vlastních mobilizačních plánů čelili Němci podobnému problému, jako ruský generální štáb: mohli mobilizovat pouze proti Rusku a Francii zároveň. Aby ujistil Angličany a omezil válku Německa na Rusko, poslal císař Wilhelm telegram britskému králi Georgovi. Jeho cílem bylo dosvědčit, že Němci se řídí radou sira Greye:

„Z technických důvodů musí má mobilizace, oznámená dnes odpoledne, postupovat na dvou frontách – východní a západní – podle metodiky. Je nemožné ji zrušit, a z tohoto důvodu se omlouvám, že tento telegram dorazil pozdě. Ale pokud mi Francie projeví svoji neutralitu, zaručenou britskou flotilou a armádou, pak se, samozřejmě, zdržím napadení Francie a nasadím své síly jinde. Doufám, že Francie nebude znepokojena. Mé jednotky na hranicích budou telegraficky a telefonicky informovány, aby se zdržely vstupu do Francie.“

Německo vyhlásilo válku pouze Rusku. Sir Grey může jít spát. Odvedl v posledních dnech skvělou práci a je pravděpodobně neskutečně unaven. Navíc to byla další příležitost pro hlavního britského diplomata jak neriskovat a zaručit, že Německo směřuje potřebným směrem: válčit pouze s Ruskem!

Londýn odeslal do Berlína dvě depeše, s malým časovým odstupem. První informovala o bezpečnostních zárukách Británie Belgii. Německý velvyslanec Lichnowsky pak poslal vlastní telegram. Velvyslanec informoval, že britský ministr zahraničí sir Edward Grey slíbil, že zamezí Francii připojit se k válce, za předpokladu, že samotné Německo ji nenapadne. Tato depeše způsobila v Berlíně radostné oživení! Zdálo se, že strašlivé válce na dvou frontách se lze vyhnout, a možná i samotné válce, protože Rusko by bylo mnohem

smířlivější, kdyby vědělo, že bude bojovat samo.

Ale skutečnost císaři rychle zkazila náladu. Plánované akce vedení německé armády dokonale ilustrovaly, proč sir Grey tak trval na tom, aby Německo bojovalo jen s Ruskem. Je to celkem prosté. Jeden z hlavních vojenských vůdců Německa, generál Erich Ludendorff, vystihl problém jasně a jednoduše: „Útočit na Rusko, zatímco by se bránil západ ve stávající situaci, by znamenalo, jak ukázalo mnoho válečných her, vleklou válku, a takový plán byl tudíž generálem hrabětem von Schlieffenem odmítnut.“

Ukvapené vyhlášení války Rusku způsobilo ve vedení branné moci velké překvapení. Podle všech jeho pečlivě vytvořených plánů mělo Německo zaútočit nejdříve na Francii! Nechápaje akce své vlády velitel německého námořnictva, veloadmirál von Tirpitz, napsal: „Jakýkoliv náznak důvodu, proč jsme nejdříve vyhlásili válku, pro mne zůstává neznámým. S veškerou pravděpodobností jsme to učinili z formální právní pečlivosti. Rusové začali válku bez jejího vyhlášení a my jsme věřili, že obrana je nemožná, aniž bychom ji vyhlásili sami.“

Napadení Ruska v první fázi války bylo něco, co Němci udělat nemohli, nechtěli a nebyli připraveni udělat. Abychom to pochopili, musíme prozkoumat německý válečný plán. Ten byl znám jako „Schlieffenův plán“, po náčelníkovi generálního štábu, který „odmítl“ myšlenku napadení Ruska. Tento plán zněl:

1. Válka s Francií je nevyhnutelná.
2. Za stávajících politických podmínek to může být jen válka na dvou frontách.
3. Jediným způsobem, jak zvítězit, je porazit nepřátele jednoho po druhém.
4. Rychlé vítězství nad ruskou armádou je nemožné, kvůli ruským podmínkám a jeho terénu.
5. Následně by měl být úder proveden na Západě, protože Východ se brání.
6. Francouzská armáda musí být poražena před plným nasazením ruské armády.
7. Francouzské frontové pevnosti nelze rychle zničit, proto musí být obejity.
8. Takovéto obejití je možné jedině přes území neutrální Belgie a Švýcarska. Vzhledem k jejich terénu je posledně uvedená možnost nepřijatelná.

A tak fajnová německá vojenská logika poskytla nezbytnost úderu na Francii – a nejen na Francii, ale i na Belgii, porušením její neutrality! Dává to smysl, protože Francie byla skutečným nepřítelem Německa, a tak německý generální štáb plánoval nejdříve její porážku. Pro Němce představovalo Rusko druhotné riziko, pokud začne válka na východní frontě, je lepší přejít do defenzívy. Takže se ukazuje, že, sama o sobě, by německá armáda začala se zničením Francouzů, ne Rusů, prostě proto, že Německo se na to připravovalo více než 20 let, a nemohlo to změnit za den.

Špionáž vždy existovala, takže závěry von Schlieffena nebyly tajemstvím. To, že Němci by porušili neutralitu Belgie, bylo naprosto jasné. To je důvod, proč Londýn přišel se zaručením neutrality Belgie předtím, než vypukly nepřátelské akce. Byla to další z připomínek toho, jak mělo Německo jednat řádně. Porážka Francie visí na cestě přes Belgii, ale v takovém případě by Anglie vstoupila do války. Pokud Berlín chtěl, aby Britové zůstali neutrální, muselo by udeřit na východě, v rozporu s německými plány, v rozporu se selským rozumem, v rozporu se vším! Pouze zatlačením Německa do kouta bylo možné zajistit, že opravdu začne válčit

s Ruskem.

Přesně to se sir Grey pokoušel udělat. Nikdo mu nemohl zaručit, že ruská armáda, stále nepřipravena, napadne Německo sama. Nebylo možné doufat, že Nikolaj II poskytne takovýto dárek (ačkoliv ve skutečnosti by přišel). V Londýně nebyli žádní hlupáci, dokonale chápali, že nejchytřejší věcí pro carskou vládu by bylo připravit se na válku, ne skutečně bojovat, a tiše sledovat německo-francouzskou potyčku na hranicích – formálně se připravit na bitvu, ale ve skutečnosti se jí vyhnout. Tím by byli Francouzi oslabeni, a nakonec poraženi, protože Rusko zastávalo opatrný postoj. Válka, která by takový výsledek přinesla, nebyla vůbec to, co její organizátoři chtěli! Německo by se pak mohlo s Ruskem usmířit, takže k dalšímu konfliktu s Petrohradem by nedošlo. Pak by nedošlo k žádnému světovému kataklyzmatu, žádnému moři krve, k žádné revoluci v Berlíně a Petrohradě! To nesmělo být dopuštěno: Německo a Rusko se měly vzájemně zničit. To je důvod, proč Britové tlačili Němce k vyhlášení války jen Rusku.

Ve vedení branné moci panuje silné rozčarování. Císař vojákům nevysvětlil podvodnou hru Anglie, která doslova tahala Německo za uši na východ. Proto chování vlády racionálně uvažující německé generály a admirály šokovalo. Věděli velmi dobře, že tento plán nevyžadoval nějakou zvláštní potřebu ukvapeného vyhlášení války Německem. Vyžadoval rychlé zahájení nepřátelských akcí proti Francii. Německo by mělo z jakéhokoliv zpoždění bojů na východě prospěch. Proč na sebe brát ostudu vyhlášení války a útočení, když Německo napadení Ruska neplánovalo? Proč vyhlašovat válku vládě, proti které jste plánovali se jen bránit?

Nejlegračtější věcí je, že téměř všichni historici píšící o první světové válce pokládají přesně tutéž otázku, všichni. Ale ani jeden z nich neodpovídá. Protože hledají odpověď v Berlíně, zatímco se nachází v kuloárech britského ministerstva zahraničí!

Tato situace se stala patem. Ve vojenské historii to vždy probíhalo takto: nejdříve mobilizace, pak vyhlášení války, a teprve potom boj. Pro Němce v r. 1914 to bylo obráceně: nejdříve přerušování diplomatických vztahů, pak prvního srpna začíná mobilizace. Žádný boj. Naopak, po mobilizaci zaujali Němci obrannou pozici. Nesmysl! Proč pak vyhlašovali válku, když se mohou bránit, aniž by ji vyhlásili?!

To je obecně bezprecedentní příklad: před oním dnem bylo vyhlášení války vždy výsadou útočící strany. Jde o to, že agresor vyhlásí nepřátelské akce, aby se mohl vrhnout na svoji oběť „s klidným svědomím“. V r. 1914 udělali Němci všechno špatně: podle plánu mělo Německo porazit Francii, ale vyhlásilo válku Rusku. Chování Němců vypadá jako naprosté idiotství – až na jedno: člověk musí zapomenout na „náznaky“ sira Greye. Naopak, bere-li je na zřetel, musí člověk souhlasit, že Němci nemohli udělat jinak nic.

Nicméně zatímco císař mluvil se svými generály, starý německý předválečný mobilizační plán byl dokončen a armáda se nadále shromažďovala na západě, místo na východní hranici. Šéf německého generálního štábu Moltke se pokusil svému panovníkovi vysvětlit zjevnou pravdu. Pokud by se německá armáda přesunula na východ, bylo by Německo zcela nechráněno, pokud by se Francie rozhodla zaútočit!

To byl pádný argument. Po tolika kličkách Angličanů a podivném chování Rusů nebylo možné věřit nikomu. Zde Moltke vynesl svoji poslední kartu. V souladu se Schlieffenovým plánem se již německá 16. divize přesunovala k Lucembursku a brzy měla překročit hranice. Císař a jeho kancléř zpanikařili a požadovali zastavení těchto jednotek, aby nebyla porušena neutralita Lucemburska a Británie se k válce nepřipojila. Dokázali tuto divizi zastavit doslova kilometr před hranicí. Ale pak přišel z Londýna další telegram, tentokrát od krále George. Byla to odpověď na depeši císaře. Britský panovník sdělil, že o žádných britských zárukách ohledně francouzské neutrality nic neví.

Zoufalství v kleštích se ocitnuvšího Wilhelma II ho donutilo poslechnout sira Greye a vyhlásit

válku Rusku, avšak, samozřejmě, doufal, že konflikt bude omezený, ale pak Londýn změnil postoj opět a odmítl převzít zodpovědnost za to, že Francie vpadne německé armádě do zad. Mobilizace Francie byla v plném proudu a její námořní a pozemní síly byly v plné pohotovosti. Císař měl jen jednu možnost – vrhnout se na Francouze sám.

Němci poslali dotaz, jestli Paříž zůstane neutrální či ne, 31. července. Nedlouho předtím, v dubnu, zvítězili v parlamentu pacifisté. Nový francouzský premiér Viviani

byl také stoupencem míru, snažil se válce vyhnout. Žádný problém, že by tím opustil své ruské „spojence“. Koho zajímá, že Pointcaré slíbil v Petrohradu „válku“. Francie má demokracii a proto názor premiéra nemusí souhlasit s názorem prezidenta. Je velmi pohodlné, když levá ruka není zodpovědná za pravou! V krátkosti, respektovaní francouzští vůdci si hráli na hodného a zlého poldu. Ale neomezovalo se to jen na několik rozhovorů: 31. července, tj. před německým vyhlášením války Rusku, na příkaz francouzského ministra obrany, se francouzské síly stáhly o 10 kilometrů od hranic, „jako důkaz mírových záměrů Francie a aby se vyhnuly náhodným incidentům provokacím“. Bylo to pokračování Greyových „náznaků“ Němcům: nebojte se a směle vyhlaste válku Rusům!

Druhý den, již po vyhlášení války Rusku Německem, se francouzský postoj stal ještě nejistějším. Na žádost Německa dala neuvěřitelně vyhýbavou odpověď: „Francie bude jednat tak, jak vyžadují její zájmy.“ Premiér Viviani byl nucen oznámit mobilizaci 1. srpna a dodal, že „to neznamená válku“. Podle rusko-francouzské smlouvy byla Francie povinna vyhlásit válku Německu, ale místo toho přišla s takovými „mírovými“ výroky! Toto – což bylo porušením „spojenecké“ smlouvy a zradou v první den války – bylo učiněno v předjímání toho, že Němci začnou bojovat pouze s Ruskem, v rozporu s vlastními plány a selským rozumem.

Místo, aby výslovně vyhlásili válku Berlínu, jak byli jako spojenci povinni, sehráli Francouzi skutečnou životní komedii. Motivace našich kolegů z Entente se zdá být dětinská. Ruský velvyslanec v Paříži Izvolskij 1. srpna informoval, že „z politických důvodů... je pro Francii neskutečně důležité, aby její mobilizace nepředcházela německou a aby vypadla jako reakce na ní“, že „by bylo lepší, kdyby válku vyhlásilo Německo, ne Francie“. Francouzský maršál Joffre svým velitelům napsal: „Kvůli ctění morálních pravidel a z imperativních důvodů diplomatické integrity je nezbytné, aby bylo Německo činěno plně zodpovědným za zahájení nepřátelských akcí.“ Zároveň to činí vše mnohem jednodušším – naši věrní „spojenci“ stále chovají své naděje, že Německo lze poštvat výhradně proti Rusku. Proto tedy všechny ty diplomatické cancy.

Právě po těchto odpovědích z Paříže poslal císař telegram Nikolaji II, ve dvě ráno, kdy se pokoušel naposledy zachránit oba. Nyní se celý tajný „spojenecký“ plán stal německému vůdci zjevným. Sir Grey ho podvedl dvakrát: poprvé, když řekl, že Anglie obecně se války nezúčastní, a podruhé, když nutil Německo vyhlásit válku pouze Rusku. Pak, po započetí rusko-německého konfliktu, neměli Němci žádné záruky o neutralitě Paříže, ani od Britů, ani od samotných Francouzů. Paříž mohla kdykoliv velkoryse prohlásit, že zahazuje nepřátelské akce jako věrný „spojenec“ Ruska a vpadnout Německu do zad. Berlín na toto také musel trpělivě čekat.

Možná by se to stalo a francouzští zrádci by vešli do historie, pokud by Němci Paříž neušetřili. V době, kdy francouzská vláda odpověděla Berlínu vágně a nejasně, bylo čekání na ránu do zad zbytečné. Francouzi neslíbili nic specifického a bylo by pro ně zcela

nepochopitelné, kdyby se zdrželi a k válce se nepřipojili. Britové nebyli připraveni na boj, pokud by Němci napadli Francii. Ale aby porušili všechny své plány na rozmístění vojsk, potřebovalo německé velení a sám císař Wilhelm dostat oficiální francouzskou záruku neutrality. Proto, 2. srpna, dala německá vláda ultimátum Belgii a požadovala, aby umožnila německým jednotkám projít přes její území na francouzské hranice, jak se požadovalo ve Schlieffenově plánu. 3. srpna Belgie požadavek Německa odmítla a požádala o pomoc Anglii. Ve stejný den, když pochopilo, že už mu žádné karty do hry nezbyvají, vyhlásilo Německo válku Francii, a stalo se před světem jako nehorázný agresor. Anglie pak dala ultimátum Německu, kde požadovala, aby neporušovalo suverenitu Belgie. Jak jsme již pochopili, Němci to nemohli splnit. 4. srpna Británie vstoupila do války na bílém koni jako obránce belgické svobody...

Zákulisní práce sira Greye přinesla dlouho očekávané ovoce. Pouhých několik dní po započetí německo-ruského a rakousko-srbského konfliktu se záležitosti staly globálními. Nejbrutálnější válka v historii lidstva začala – jako výsledek pečlivého plánování a mistrovské organizace britské vlády. Znamky tohoto pečlivého plánování byly zatím skryté, ale pokud jste si pozorně přečetli literaturu věnovanou první světové válce, prozařuje horami lží zlaté světlo pravdy. V dobových kronikách námořních bitev se dočteme, že loďstvo britského krále vstoupilo do počátku první světové války již plně zmobilizováno. Rozkaz k včasné mobilizaci britských námořníků byl vydán 10. července 1914, dlouho před specifickými akcemi všech ostatních účastníků konfliktu. Náhoda, říkají naši historici. Ale Winston Churchill, který byl v té době na britské admiraltě, řekl něco zcela jiného: „Nikdy v posledních třech letech jsme nebyli lépe připraveni.“ Má pravdu – tak vynikající a skvělé přípravy na válku se nedějí náhodně. Byl to výsledek let systematického úsilí. Byl to výsledek impozantní práce vojenského vedení země, politického vedení, diplomatů a špiónů. Proto bylo provedeno cvičení, pro které námořnictvo údajně zmobilizovalo a odmítlo nechat námořníky odjet na dovolenku. O dva týdny později plně vybavená „mírová“ britská flotila vstoupila do války, aby bránila Belgii před „agresivním“ Německem, jehož mobilizace teprve začala...

Před sedmdesáti lety začal největší masakr v lidské historii – za financování Bank of England a Systému federálních rezerv Spojených států.

Nedávná rezoluce parlamentního shromáždění OSCE prohlásila, že Sovětský svaz a nacistické Německo hrály ve spuštění druhé světové války rovnocenné role. Navíc tato rezoluce má čistě pragmatický cíl napumpovat ruské peníze do několika zbankrotovaných ekonomik, zatímco usiluje o demonizaci Ruska coby nástupce Sovětského svazu a přípravu právních základů pro zamezení, aby se Moskva mohla proti tomuto revizionistickému pohledu na válku postavit. Ale pokud máme probírat vinnu za vypuknutí války, pak musíme začít tím, že odpovíme na tuto klíčovou otázku: kdo dopomohl nacistům dostat se k moci, kdo je směřoval ke globální katastrofě? Celá německá předválečná historie ukazuje, že „nezbytná“ politika byla celá určena k vyvolání řízeného finančního zmatku – což je, mimochodem, stejná situace, ve které se svět nachází dnes.

Klíčovými strukturami poválečné strategie Západu byly centrální finanční instituce Spojených států a Velké Británie – Bank of England a Systém federálních rezerv – doplněný o finančně-průmyslové organizace, které hodlaly převzít naprostou kontrolu nad finančním systémem v Německu, aby řídily politiku střední Evropy. Součástí realizace této strategie byly následující kroky:

1. 1919-1924 – Příprava základů pro masivní americké finanční investice do německé ekonomiky
2. 1924-1929 – Nastolení kontroly nad finančním systémem a financování národně-socialistického hnutí
3. 1929-1933 – Vyvolání a rozpoutání hluboké ekonomické krize, zajišťující, že se nacisté dostanou k moci
4. 1933-1939 – Finanční spolupráce s nacistickou vládou a podpora její expanzionistické politiky, s cílem připravit a spustit novou světovou válku

V první fázi byly hlavní pákou pro pronikání amerického kapitálu do Evropy válečné dluhy a s tím úzce související záležitost německých reparací. Po formálním vstupu Spojených států do první světové války poskytly USA svým spojencům (primárně Anglii a Francii) půjčky ve výši 8,8 miliard dolarů. Celková suma válečných dluhů vůči USA, včetně půjček nabídnutých v letech 1919 až 1921, činila 11 miliard dolarů. Aby vyřešily své vlastní finanční problémy, šly dlužnické země po Německu a donutily ho platit enormní sumy v reparacích, v extrémně obtížné situaci. Následný útěk německého kapitálu do zahraničí a odmítnutí společností platit své daně vedly k takovému státnímu deficitu, že vláda mohla jen hromadně tisknout německé marky, bez krytí. Německá měna v důsledku toho zkolabovala. Během hyperinflace v r. 1923 dosáhla míra inflace 578512% a jeden dolar stál 4,2 bilionu německých marek. Němečtí průmyslníci začali otevřeně sabotovat veškeré pokusy platit reparace, což nakonec zažehlo slavnou „rúskou krizi“ – francouzsko-belgickou okupaci Porúří v r. 1923.

To bylo přesně to, na co britská a americká elita čekala. Poté, co Francii umožnili zabřednout do rúského dobrodružství a projevit svoji neschopnost řešit problém, vzali situaci do vlastních rukou. Americký ministr zahraničí Charles Evans Hughes řekl: „Musíme čekat, dokud Evropa nedozraje k přijetí amerického návrhu.“

V útrokách J. P. Morgan and Co. byl vytvořen nový projekt, na příkaz Montague Normana, šéfa Bank of England. Srdce projektu tvořily návrhy zástupce Dresdner Bank Hjalmar Schachta, které byly zformulovány v březnu 1922 na žádost Johna Fostera Dullese, budoucího ministra zahraničí za Eisenhowera a právního poradce prezidenta Woodrow Wilsona na Pařížské mírové konferenci. Dulles předal návrhy hlavnímu zplnomocněnci J. P.

Morgan and Co., který pak dal doporučení Schachtovi, Normanovi a – nakonec – výmarským představitelům. V prosinci 1923 se stal Schacht ředitelem Reichsbank a byl zprostředkovatelem při dávání dohromady anglo-amerických a německých finančních kruhů.

V létě 1924 byl projekt, známý jako „Dawesův plán“ (po Charlesi G. Dawesovi, americkém řediteli jedné z Morganových bank, který předsedal výboru expertů, kteří návrhy připravovali), přijat na Londýnské konferenci. Volal po zredukování požadovaných reparací na polovinu a také stanovil, jak je má Německo platit.

Nicméně primárním cílem bylo poskytnout příznivé podmínky pro americké investice, což bylo možné jen stabilizací německé marky.

Za tímto účelem bylo poskytnuto 200 milionů dolarů půjček, z nichž polovina byla poskytnuta Morganovými bankami. Anglo-americké banky získaly kontrolu nejen nad platbami Německa, ale také nad jeho rozpočtem, peněžním systémem a, do značné míry, i nad úvěrovým systémem. V srpnu 1924 byla stará německá marka reformována, finanční situace v Německu stabilizována a, jak napsal výzkumník G. D. Preparta, Výmarská republika byla připravena na „nejpozoruhodnější ekonomickou pomoc v historii, následovanou nejkřutější sklizní ve světové historii. (...) Nekontrolovaný proud americké krve zalil finanční jádro Německa.“

Následky toho se rychle staly zjevnými.

Zprvė, v dŮsledku faktu, Źe roční reparační platby měly pokrýt celkové dluhy spojenců, vznikl tak zvaný „absurdní výmarský cyklus“. Zlato, které Německo používalo k placení válečných reparací, bylo nashromážděno a prodáno USA, kde zmizelo. Z USA, podle plánu, šlo zlato do Německa ve formě „pomocí“, která pak byla zaplácena zpět Anglii a Francii, které ji pak poslaly zpět do Spojených států, aby splatily své válečné dluhy. USA to pak zatížily vysokými úrokovými sazbami a poslaly zpět do Německa. Nakonec Německo Źilo na dluh a bylo jasné, Źe pokud Wall Street své půjčky zruší, čeká tuto zemi naprostý krach.

Zadruhé, ačkoliv byly úvěry dány Německu neoficiálně, aby zajistily placení reparací, ve skutečnosti byly určeny k obnovení vojensko-průmyslového potenciálu země. Vlastně Němci spláceli půjčky akciemi německých společností, což americkému kapitálu umožňovalo integrovat se do německé ekonomiky. Celková suma zahraničních investic do německého průmyslu v letech 1924-1929 činila téměř 63 miliard zlatých německých marek (půjčky z toho tvořily 30 miliard) a 10 miliard v reparacích bylo splaceno. Američtí bankéři – primárně J. P. Morgan, poskytli 70% finančních příjmů Německa. V dŮsledku toho již v r. 1929 byl německý průmysl druhým největším na světě, ale z velké části byl v rukách předních finančně-průmyslových skupin Ameriky.

TakŹe I. G. Farben, společnost, která se stala klíčovou složkou německé válečné mašinérie, byla pod kontrolou Rockefellerovy Standard Oil, která v té době, ve 30. letech, financovala 45% Hitlerovy volební kampaně. Prostřednictvím General Electric ovládal J. P. Morgan německý radio-elektrický průmysl ve formě AEG a Siemens (v r. 1933 vlastnila General Electric 30% podíl v AEG). Prostřednictvím telekomunikační společnosti ITT ovládal 40% německých telefonních sítí a 30% leteckého výrobce Focke-Wulf. Opel byl převzat General Motors rodiny DuPontových. Henry Ford měl 100% ve Volkswagenu. V r. 1926, za účasti Rockefellerovy banky Dillon Reed and Co., se zrodil druhý největší průmyslový monopol – metalurgická firma Vereinigte Stahlwerke Thyssen, Flick, Wolf, Fegler etc.

Americká spolupráce s německým vojensko-průmyslovým komplexem se stala tak intenzivní a všeprostupující, Źe v r. 1933 se dostal americký kapitál do klíčových sektorů německého průmyslu a dokonce i do hlavních bank, jako Deutsche Bank, Dresdner Bank, Donat Bank atd.

Zároveň s tím byla financována politická síla, která pak byla povolána, aby hrála klíčovou roli

v anglo-amerických plánech – nacistická strana a sám Adolf Hitler.

Německý kancléř Brüning ve svých pamětech napsal, že když v r. 1923 začínal, dostával Hitler velké částky peněz ze zahraničí – odkud přesně není známo, ale šly přes švýcarské a švédské banky. Je rovněž známo, že v r. 1923 se Hitler setkal s americkým vojenským atašé, kapitánem Trumanem Smithem, v Mnichově – na setkání, které Smith líčil v podrobné zprávě svým nadřízeným ve Washingtonu (v Úřadu vojenské rozvědky), kde říkal, že má o Hitlerovi vysoké mínění.

Právě přes známosti Smithova okruhu přišel Hitler do kontaktu s „Putzim“ (Ernstem Franzem Sedgwickem Hanfstaenglem), absolventem Harvardské univerzity, který sehrál důležitou roli ve formování Hitlera do úspěšného politika, dával mu významnou finanční podporu a kontakty na vysoce postavené britské osobnosti.

Hitler se připravoval na velkou politiku, ale dokud v Německu vládla prosperita, zůstávala jeho strana na okraji veřejného života. Tato situace se změnila dramaticky s nástupem krize.

Poté, co americké Federální rezervy zorganizovaly kolaps akciového trhu na podzim 1929, začala třetí fáze anglo-americké strategie.

Fed a J. P. Morgan rozhodli zastavit Německu půjčky, což urychlilo bankovní krizi a ekonomickou krizi ve střední Evropě. V září 1931 opustila Anglie zlatý standard, záměrně zničila mezinárodní platební systém a zcela odstříhla finanční kyslík Výmarské republiky.

Ale nacistická strana zaznamenala zázračný rozmach: v září 1930, díky velkým darům od Thyssen, I. G. Farben a Kirdorf, získala strana 6,4 milionů hlasů – kdy se dostala do Reichstagu na druhém místě. Krátce poté se objevila štědrá finanční injekce ze zahraničí. Hjalmar Schacht se stal klíčovou spojkou mezi velkými německými průmyslníky a zahraničními finančníky.

4. ledna 1932, na setkání Adolfa Hitlera, německého kancléře Franze von Papena a Montague Normana, bylo dosaženo tajné dohody, zajišťující financování nacistické strany. Americký politik Dulles byl na setkání také přítomný – což je něco, co jeho životopisci neradi zmiňují. 14. ledna 1933 se Hitler setkal s Kurtem von Schroederem, bankéřem sympatizujícím s nacisty, von Papenem a Keplerem, kde byl Hitlerův program plně schválen. Právě tam má původ konečná cesta nacistů k moci, a 30. ledna se stal Hitler kancléřem. Pak začala čtvrtá fáze strategie.

Vztah mezi novou vládou a anglo-americkými vládnoucími kruhy se stal extrémně benevolentní. Když Hitler odmítl pokračovat v placení reparací, což přirozeně vyvolalo otázky ohledně splácení válečných dluhů, ani Británie, ani Francie ho nenutily platit. Navíc poté, co šéf Reichsbank Hjalmar Schacht odcestoval v květnu 1933 do USA, aby se tam setkal s prezidentem a hlavními bankéři Wall Street, poskytla Amerika Německu nové půjčky ve výši 1 miliardy dolarů. A v červnu, během návštěvy Normana v Londýně, požadoval Schacht další 2 miliardy dolarů půjček, jakož i snížení a případné zrušení plateb za staré úvěry. Tudíž nacisté dostali něco, co předešlá vláda dostat nemohla.

V létě 1934 podepsala Británie anglo-německou dohodu o převodu, která se stala jedním ze základů britské politiky vůči Třetí říši, a na konci 30. let se Německo stalo primárním obchodním partnerem Británie. Schroederova banka se přeměnila na hlavního agenta Německa a Británie a v r. 1936 se její newyorská pobočka spojila s Rockefellerovým holdingem, aby vytvořily investiční banku „Schroeder, Rockefeller and Co.“, kterou New York Times popsaly jako „ekonomicko-propagandistickou osu Berlín-Rím“. Jak sám připustil, považoval Hitler zahraniční půjčky za finanční základ svého čtyřletého plánu, takže to nezbudilo sebemenší obavy.

V srpnu 1934 americký ropný obr Standard Oil koupil 730,000 akrů půdy v Německu a

postavil obrovské ropné rafinerie, které zásobovaly nacisty naftou. Zároveň Spojené státy tajně poskytly Německu nejmodernější vybavení do továren na letadla, které brzy začaly vyrábět německé letouny. Německo dostalo velký počet patentů od amerických firem Pratt and Whitney, Douglas a Bendix Corporation, a hloubkový bombardér „Junker-87“ byl vyráběn za použití výhradně americké technologie. V r. 1941, kdy byla druhá světová válka v plném proudu, činily americké investice v Německu celkem 475 milionů dolarů, Standard Oil investovala 120 milionů dolarů, General Motors 35 milionů, ITT 30 milionů a Ford 17,5 milionů dolarů.

Důvěrná tajná finanční a ekonomická dohoda mezi anglo-americkými a nacistickými podnikateli byla pozadím, na kterém probíhalo usmiřování agresora – což vedlo přímo ke druhé světové válce.

Dnes, kdy se globální finanční elita chopila plánu „Velká hospodářská krize, část II“, s následným přechodem na „nový světový řád“, je imperativem identifikovat její klíčovou roli v organizování zločinů proti lidstvu v minulosti.

„Je dosti podivné, že Anglie, monarchistická do morku kostí a konzervativní doma, vždy jednala v zahraničních záležitostech jako svatý patron demagogických aspirací, kdy vždy podporovala lidová hnutí usilující o oslabení základů monarchie.“ – memorandum Petra Durnovo caru Nikolaji II, únor 1914

Otázka, kdo dosadil Hitlerův režim k moci, je klíčovou pro pochopení všech následných tragických událostí. Nesprávné vyhodnocení období „raného nacismu“ vede k chybnému hodnocení příčin druhé světové války – hádanky a záhady se násobí. Pokud máme věřit historickým knihám, pak političtí vůdci jednají v rozporu s veškerou logikou a selským rozumem. Ale to je prostě nemožné – již jsme řekli, že naprostí šílenci se do úřadu nedostanou. Státníci usilují o odměny jim poskytované ve formě moci, a to předpokládá logiku jejich činů. Pokud je vláda vedená loutkou, pak i ta má stále potřebu moci, jen ne vlastní – a v tom je celý ten rozdíl! Je důležité pochopit, že každé rozhodnutí je činěno zcela na základě politických nebo ekonomických dividend, které země sklídí, ať již je zcela nezávislá, nebo ať je její suverenita jen kaširovaná, v kterémžto případě jde benefit „šéfovské“ zemi. A pokud, po přečtení historického výzkumu o předvečer druhé světové války, máte dojem, že všechny světové vlády byly řízeny pomatenci, kteří nechápali zjevné důsledky svých činů, pak to znamená, že sám jeho autor nepochopil o tomto období nic.

Abychom řádně vyhodnotili činy světových vůdců, musíme se vrátit o několik let zpět a ponořit se do špinavé kuchyně ruské a německé revoluce. Začneme tou německou. Ta začala na pozadí těžkých bojů v Německu na všech frontách. Nicméně je nemožné vysvětlit jeho vojenskou porážku. Tedy můžete, ale jen když zapomenete na pár důležitých faktů. Jedním z nich je, že v r. 1945 bylo Německo zcela okupováno a stále vzdorovalo do posledního muže. Když začala revoluce v r. 1918, ani jeden nepřátelský voják se nedostal na německou půdu. V první světové válce Německo neznalo hrůzy bombardování, o to více kobercového, které dokázalo vymazat stopy po jakémkoliv městě ze zemského povrchu. Německo trpělo velkými ekonomickými problémy, ale v Berlíně a Hamburku nebyl hlad v takovém měřítku, jako v Leningradu v r. 1941. Takže proč došlo k revoluci?

Protože byla uvedena do pohybu. Stejně síly, které zničily Ruské impérium v únoru a říjnu, byly nyní připravené pohřbit svého druhého geopolitického konkurenta – říši císaře Wilhelma. A opravdu ji pohřbily! Umělý kolaps Německa vytvořil úrodnou půdu pro nacisty, aby rozjeli svoji agendu.

„Říkám vám, že až se dostanu k moci právními prostředky, vytvoříme nacistický soud a pomstíme listopadovou revoluci, a mnoho krků dle práva přijde o hlavu.“ (Alan Bullock, „Hitler a Stalin“) – prohlásil Hitler otevřeně. Možná lhal nebo přeháněl, že Německo bylo „bodnuto do zad“, či to možná byl další trik Goebbelsovy propagandy. Posuďte sami...

Kancléřem v době kolapsu Německa byl princ Max von Baden. Přesněji řečeno jeho vzestup k moci 3. října 1918 znamenal vytvoření nové vlády, ve které udávali tón nikoliv upjatí císařem podporovaní představitelé, ale pravicoví sociální demokraté vedení Ebertem a Scheidemannem. Na konci září byla na frontách obtížná situace. Němečtí spojenci kolabovali. 30. září podepsalo příměří se spojenci Entente Bulharsko. Vůdci Rakouska-Uherska a Turecka také začali uvažovat o přežití svých režimů, a ne o vítězství v probíhající válce. V tu dobu bylo posílení jejich ducha a důvěry ve vítězství tím nejdůležitějším úkolem – pro Německo, samozřejmě.

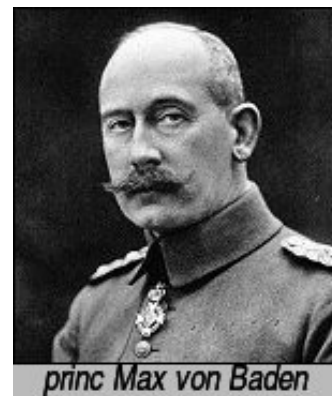
Pro oponenty Německa bylo prioritou číslo jedna zorganizování separátních rozhovorů se satelity Německa. Válka se protahovala. I když hrozila bezprostřední porážka Německa, to se stále nechtělo vzdát, takže roztržštěním jeho spojenců mohla Entente konec uspišit. V Londýně a Paříži také byla populace na pokraji hladu a nedokázala strpět další miliony

pohřbů. Dokonce i pro Spojené státy, které do války právě vstoupily, nebyl vleklý boj žádoucí. Nebyla náhoda, že Washington čekal čtyři roky a válku Německu vyhlásil až šest měsíců před jeho porážkou. Tím měly být minimalizovány ztráty, zatímco se využilo to, co poskytli ostatní, místo aby Američané plnili neproniknutelné německé zákopy mrtvolami pěšáků.

Zde v kritický okamžik došlo ke skutečným zázrakům. Německý kancléř princ Max von Baden onemocněl. Pro něj to bylo opravdu špatné, ale pro zemi to nebylo katastrofické. Nicméně problémem nebyla princova nemoc, ale její následky. Jak k tomu došlo? Nijak. Nesmysl.

Princ Max von Baden spal.

A spal docela dlouho! Déle, než kdokoliv jiný na světě. Dokonce i ti nejunavenější a nejvyčerpanější. O tomto „zázraku“ se v učebnicích nedočtete: historici přehlíží fakta, která vám nedokážou vysvětlit. Informace lze najít v pamětech britského premiéra Lloyda George. Nejen, že kancléř spal mimořádně dlouho, ale vlastně během té doby Německo prohrálo válku!

princ Max von Baden

„Nadměrná dávka prášků na spaní ho poslala do zapomnění na 36 klíčových hodin, od 1. do 3. listopadu. Když se probudil, zjistil, že němečtí spojenci – Turecko a Rakousko-Uhersko – již válku opustili a že bolševičtí agitátoři rozdmýchávali nepokoje v celé zemi.“ (David Lloyd George, válečné vzpomínky, (1938)).

Vídeň a Istanbul ve skutečnosti podepsaly separátní mírové dohody s Entente, zatímco německý vůdce spal klidně jako mimino. Když se probudil, jeho země byla již jednou nohou v hrobě.

Věříte ve spontánní 36 hodinový spánek kancléře? Věříte, že ho nedokázal probudit žádný člověk? – Že to nikdo na pozadí vyvíjejících se událostí nechtěl udělat? No, Stalin nemohl spát během bitvy o Moskvu, bez ohledu na to, jak vyčerpaný byl. Hitler nemohl spát během kritických okamžiků, kdy spojenci útočili na Berlín, jako by jeho nervový systém nemohl ani trochu odpočívat! Dokonce i nemocný a přepracovaný George W. Bush (stejně jako každý prezident) byl v případě katastrofy rozsahu 11 září 2001 probuzen. Pokud jste v této pozici, musíte vést zemi – dávat pokyny a reagovat na rychle se měnící prostředí.

Ale princ von Baden spal a spal. Pro tento „klid“ během tak rozhodujícího okamžiku v německé historii existují jen dvě rozumná vysvětlení, a obě nám říkají, že německá „revoluce“ má silnou pachut' konspirace nebo tajné operace.

Někdo, vůbec ne náhodou, dal skutečně nemocnému princovi dost prášků na spaní, které by zabily koně, a pak pod všemožnými výmluvami bránil všem, aby ho probrali.

Princ si toto alibi vybral sám, tvrdil, že je nemocný a v klidu spal ve své kanceláři, a nezasahoval do kolapsu své země.

To, co se opravdu stalo, necháme na hodnocení našim zvědavým historikům. Na druhou stranu je to jeden z příkladů, kdy další podrobnosti k případu nic podstatného nepřidávají. Byl zde ještě jeden zajímavý okamžik, který charakterizuje německou revoluci a naši spící krásku, prince von Badena. Jak je dobře známo, smrt císařovy říše začala povstáním námořníků v Kielu. Stejně jako v Rusku byli „hrdostí a slávou“ německé revoluce její námořníci, a oboje loďstva strávila většinu války ve svých přístavech. Bitevní lodě a válečné lodě jsou příliš drahé, aby se jimi plýtvalo tím, že se nechají potopit v bitvách. Díky propagandě a nečinnosti se námořníci stali údernou silou pro „změnu“...

Provokace ke vzpouře v přístavu Kiel poslala vzpurné námořníky a „bratry“, kteří vyšli

z bojového cviku, do rozhodující bitvy s britskou flotilou. Pro německé admirály byla tato myšlenka krásná sama o sobě: rezolutně válčit s nepřitelem. Námořníci byli kartami, kterými bylo možné stále ještě hrát. Vítězství mohlo radikálně změnit celou situaci, a v případě porážky by věci nebyly o moc horší. Nakonec je smrt v bitvě v každém případě slučitelnější s vojenskou ctí, než kapitulace. Tato skvělá propagandistická zpráva měla na námořníky opačný vliv a ti se začali bouřit.

Jak se říká takovému chování? Prostě – vzpoura. Takový zločin je trestán v ozbrojených silách velmi tvrdě. V době války vynese jakýkoliv armádní tribunál jednohlasně jen jeden rozsudek – smrt. Ale německá vláda, nově vedená sociálními demokraty, tuto metodu na vzbuřence neaplikovala. Navíc princ Max vydal dekret zakazující použití síly k potlačení šířící se neposlušnosti. A když nečinnost způsobila, že se vláda ocitla před kolapsem, kancléř se náhle „probudil“ a zavolal císaře Wilhelma do německého hlavního štábu ve městě Spa a navrhl mu, aby abdikoval. „Byl to pouze dlouhý spánek prince Maxe, který mu bránil přijít s tímto doporučením ohledně Wilhelma dříve,“ napsal britský premiér Lloyd George. Nevím jak vy, ale čím hlouběji tyto zázraky studuji, tím více pochybuji, že galantní německý princ Max „opravdu“ spal...

Situace byla velmi podobná ruské revoluci v únoru, kdy panovník byl nucen abdikovat a tato abdikace – ne „revoluční situace“ – okamžitě zavedla zemi na její smrtelnou postel. Ale pokud Nikolaj II podlehl vydírání, císař projevil chladnou mysl. Měl jednu výhodu: na rozdíl od svého ruského bratrance nebyl zatčen. Ale panovníkova svéhlavost mohla vzít vítr z plachet silám, které se daly do pohybu a rychle odstranily německou říši ze seznamu vojenských velmocí. Proto musel někdo hodně lhát.

Max von Baden udělal na prince a premiéra něco naprosto neuvěřitelného: oznámil abdikaci svého císaře, i když od něj dostal jasné a rozhodné odmítnutí!

Ve skutečnosti Wilhelm abdikoval tři týdny po oznámení jeho abdikace! A princ nebyl jen kancléřem, ale také jeho blízkým příbuzným. Není-li toto vlastizrada, co již by jí mělo být? Jsou zde další „shody náhod“, které naznačují, že jak německá, tak ruská revoluce pocházely ze stejného hnízda. Nepokoje v Petrohradu vypukly 23. února 1917, přesně den poté, co car opustil hlavní město a odjel do válečného štábu v Mobylevu. Za 8 dní se Rusko doslechlo o jeho abdikaci. A podobně i 28. října 1918 Wilhelm opustil Berlín a odjel do válečného štábu ve Spa. O dvanáct dní později bylo oznámeno Němcům, že už žádného panovníka nemají.

Po vykonané práci odchází hrdina do západu slunce. Když si přisvojil moc boha všemohoucího (protože panovníci jsou jím pomazáni) podal Max von Baden svoji rezignaci a předal kancléřství vůdci sociálních demokratů Friedrichu Ebertovi. Začal tím, že odstoupil svého císaře, a pak na svoji pozici rezignoval. Během jedné hodiny (!) po převzetí moci nový vůdce Sociálně-demokratické strany „prohloubil“ revoluci a svévolně prohlásil Německo za republiku!

Vláda „spícího“ prince Maxe byla u moci pouze něco přes měsíc. A během tohoto měsíce dokázal tak hbitě ztratit nejdříve všechny spojence Německa, a pak samotné Německo! To

Wilém II, německý císař

jsou muži, které později Hitler nazval zrádci a převlékači kabátů – a nejen za „měkké“ zrušení monarchie. Samozřejmě, že Scheidemann, Ebert a jejich komplici z nové vlády urychleně podepsali příměří se zeměmi Entente, okamžitě poté, co se dostali k moci.

Celá věc byla provedena tak obratně, že na to Němci skočili jako kavka na skořápky. Když si pročítáte tento dokument, otázky, kdo německou revoluci zorganizoval a proč, padají samy:

- Článek 4. Předání následujícího válečného materiálu německou armádou: 5,000 děl, 25,000 pušek, 3,000 minometů a 1,700 letadel.
- Článek 7. Spojenci Německa předali následující: 5,000 lokomotiv, 150,000 železničních vagonů a 5,000 nákladních aut.
- Článek 9. Zásobování a stravování okupačních sil v Porýní (mimo Alsaska-Lotrinska) bude zodpovědností německé vlády.
- Článek 10. Okamžité vydání, bez reciprocity, všech válečných zajatců příslušejících armádám spojenců...

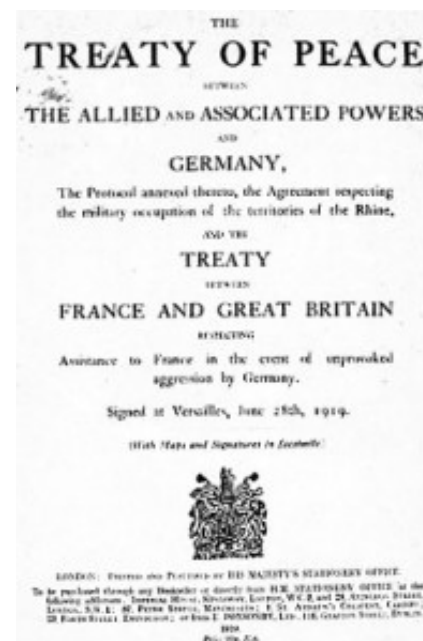
Mimo výše uvedeného muselo Německo převést spojencům: 6 těžkých křižníků, 10 válečných lodí, 8 lehkých křižníků, 50 torpédoborců a 160 ponorek.

Říkáte tomuto „příměří“? Mohou být takovéto požadavky zahrnuty do jeho textu? Příměří je jinak známo jako zastavení palby. Tento dokument, napsaný Entente a rychle podepsaný novým německým vedením, nelze nazvat jinak, než bezpodmínečnou kapitulací. Pokud by Němcům bylo řečeno, co Britové a Francouzi požadují, nadále by vzdorovali. Proto byl tento dokument označen za „příměří“. Německo nejdříve složilo zbraně, zavázalo se stáhnout své síly ze všech okupovaných území, převedlo kontrolu nad svým loďstvem spojencům, předalo těžké zbraně a dopravní prostředky a propustilo vězně. Teprve po tom všem, kdy už Němci neměli žádnou armádu ani prostředek pro odpor, mohly „mírové rozhovory“ začít. Takže Němci nejdříve předali své zbraně a teprve později se dozvěděli, za jakých podmínek to udělali!

Porážka Německa proběhla hladce a bez problémů. Za souhlasu císaře začala německá delegace jednat o příměří 7. listopadu 1918 – tedy předtím, než Wilhelm oznámil svoji abdikaci. Spojenci dali Němcům 72 hodin na rozmyšlenou, které vypršely 11. listopadu. Císař by s takovýmito přemrštěnými podmínkami nikdy nesouhlasil. Nakonec podepsání dokumentu znamenalo porážku Německa v první světové válce! Bylo proto tehdy nezbytné, aby bylo podepsáno „příměří“, když žádný císař neexistoval. Jinak by toto příměří, které bylo ve skutečnosti prakticky kapitulací, nebylo nikdy podepsáno. Tudiž 9. listopadu byla světu oznámena lež Max von Badena o císařově abdikaci a nová vláda složená z loutek okamžitě podepsala dokumenty, ve lhůtě stanovené protivníky – 11. listopadu.

A všechny ty papíry již byly připraveny? A velení Entente již bylo schopno vypočítat množství děl a vojenského vybavení, které měli Němci „předat“? Možná, že němečtí delegáti si sebou laskavě přinesli seznam? Či možná to spojenci celé naplánovali mnohem dříve, když předem věděli o hrozícím státním puči?

Propaganda Entente přesvědčila Němce, že bude uzavřena férová mírová dohoda, pokud se Němci zbaví císaře. V této náladě byli mnozí a to přispělo k tomu, že se ho populace zdráhala podpořit. Němci svrhli svoji vládu, zatáhli zemi do chaosu a učinili pokračování boje nemožným. Nicméně když psali podmínky příměří a Versailleské smlouvy, nikdo Němcům, kteří svrhli Wilhelma, žádné laskavosti nedělal. Naopak, lidstvo nepoznalo tak tvrdý „mír“ od punských válek mezi Římem a Kartágem. V důsledku toho se Němci cítili podvedeni a zrazeni. Musím říct, že většina zrádců nakonec došla svého trestu. Matthias Ertsberger,

který podepsal příměří, byl zastřelen v srpnu 1921 dvěma nacionalisty. Ti, kteří podepsali Brest-litevskou smlouvu na ruské straně, také nepřežili déle, než do roku 1937-1938...

Přirozeně, že vyděračská Versailleská smlouva tehdy podepsána byla. Zbytek znáte: reparace až do r. 1988, hlad a mrznutí bezprecedentní v lidské historii. Němci vystřízlivěli rychle, ale nebylo cesty zpět. Německá výroba zboží se propadla na úroveň z r. 1888, ačkoliv populace od té doby vzrostla o 30%. Všichni se museli rozhodnout, že buď budou trpět, nebo zavřou okna a pustí si plyn. Tehdy začal vzestup Adolfa Hitlera do politické arény. Chápal, kdo vyhrál první světovou válku a koho laskavé svolení je potřeba, aby se Německo dostalo opět na nohy.

Kdo zorganizoval únorovou a říjnovou revoluci v Rusku a listopadovou revoluci v Německu? Ruská a německá revoluce byly zorganizovány britskou tajnou službou, za možné podpory Spojených států a Francie. Cílem první světové války bylo donutit dvě velmoci vzájemně se vykrvácat a nakonec tam zažehnout revoluce. Všechné politické strany byly použity k dosažení tohoto cíle – ruští socialističtí revolucionáři, kadeti, menševici, bolševici a, v Německu, nesourodí sociální demokraté. Ale ne vše šlo podle toho, jak si to Britové naplánovali. Když Německo našlo svého řezníka, Gustava Noske, chopili se bolševici rozhodně taktiky vraždění svých politických oponentů. Vypuštění do Ruska britskou tajnou službou – díky tajné dohodě s německými tajnými službami – kam byli dopraveni v „zapečetěném vagonu“, odmítli bolševici opustit politickou scénu. Bolševici, kteří se ukázali být nadanými a nemilosrdnými organizátory, postupně vyhráli ruskou občanskou válku a vytrhli se z vodítka svých britských mecenášů.

Když se prach po kolapsu Ruského impéria usadil, vynořila se nová forma, na kterou Britové ohromeně zírali. Místo obří, avšak předvídatelné říše carů, se vynořila mírně menší, ale zcela nepředvídatelná nová země – Svaz sovětských socialistických republik. V jeho čele byli vůdci, kteří znali příliš dobře umění pučů a revolucí a byli tudíž zdatnými konkurenty v politickém boji.

Nicméně nová ideologie Sovětského svazu nepředstavovala sama o sobě nebezpečí. Nakonec všechna hesla, „-ismy“ a konfigurace politických systémů nejsou nic jiného, než jen prostředky k dosažení zamýšlených cílů – sami o sobě nejsou cílem. To je důvod, proč bolševici, poté co při svém vzestupu k moci otřásli Ruskem, byli nuceni pokračovat v politice svých korunovaných předchůdců a rychle získali všechna ztracená území. To bylo učiněno pod vlajkou marxismu, ale zdůvodnění nemělo s triumfem myšlenek vousatého Londýňana co dělat, spíše logika geopolitického střetu a prosazování národních zájmů.

Nyní se podíváme na situaci v naší zemi na počátku 20. let m.s. Nevýslovná bohatství Ruska nebyla pro svět tajemstvím. Dokonce i bez provedení nějakých geologických průzkumů lze předpokládat, že šestina Země je plná nejen písku, hlíny a kamení, a na tomto rozsáhlém území se tyčila velká ruská říše. Stejně jako všechna ostatní impéria i Rusko mělo mnoho problémů, díky své historii, geografii a etnickému složení. Britská tajná služba zatlačila na všechny tyto tlakové body. Nemyslete si, že Rusko zkolabovalo přes noc. Rozvratné aktivity se vršily měsíce, či dokonce roky. Práce to byla dlouhá (asi 100 let), metodická a svoji povahou pomalá. Začala hned po porážce Napoleona Bonaparteho, kdy se Rusko stalo nejsilnější mocností na evropském kontinentu, a skončila únorovou a říjnovou revolucí a ruskou občanskou válkou.

Tudíž rozdrčení Ruského impéria bylo dokončeno. Ale politický boj neskončil. Stejně jako samotní politici i ten byl nekonečný. Proto jakmile se SSSR začal objevovat na mapách, začaly se objevovat i pokusy ho vymazat. Když se to v r. 1991 stalo, začaly být rozvratné aktivity vedeny proti Ruské federaci. „Neměli bychom si nic namlouvat: dokud se Rusko nesmrskne na velikost Monaka či Lucemburska, vždy se budou pokoušet ho oslabit a rozbít na kousky, bez ohledu na vládnoucí režim či míru jeho „demokracie“ nebo „otevřenosti“. Nadále probírají rozsah tohoto podniku a jeho financování. V r. 2007 utratily Spojené státy 43 miliard dolarů za své tajné služby. Údaje o tom, kolik za ně ročně utrácí Británie, jsou přísně tajné.“

Nebylo to jen přání vyřídít konkurenta, co pohánělo anglosasy ke zorganizování ruské revoluce, ale také ho obdarovat všemi těmi „osvobozujícími“ hodnotami. Ale skončilo to jinak. S Leninem v čele bolševici neočekávaně pro všechny (včetně jich samých) uvedli

Josef Visarionovič Stalin

Rusko zpět do původního stavu. V době, kdy zakladatel sovětské vlády v r. 1924 zemřel, vše bylo stále ještě velmi křehké. Ekonomika musela být restrukturalizována a v tomto směru vypukl v SSSR boj mezi dvěma myšlenkami, dvěma jedinci, dvěma filosofiemi, o to, jak zemi rozvíjet. Když Lenin ležel ve své rakvi, pustili se do něj Josef Stalin a Lev Trocký, kteří bojovali o to, kdo získá nadvládu nad komunistickou stranou a právo řídit zemi. Není třeba uvádět podrobnosti o životopisu těchto vůdců a všech těch pletkách v sovětské politice, o této problematice existují již tisíce knih. Nás zajímá pochopení klíčových okamžiků v tomto střetu, a co to znamenalo, protože tento boj v kancelářích v Kremlu, daleko od Mnichova, sehrál velkou roli v osudu tehdy neznámého německého kaprála – Adolfa Hitlera.

Když zredukujeme všechnu tu demagogii mezi těmito dvěma stranickými vůdci do prostých a srozumitelných frází, spočíval jejich spor v následujícím: Trocký věřil, že ruská revoluce nebyla cílem, ale prostředkem

zažehnutí revoluce ve vyspělejších zemích, aby se nastolilo vítězství komunismu na celém světě. Stalinovým názorem bylo, že vítězství bolševiků v Rusku bylo jedinečným fenoménem, vzácným sám o sobě, a nejdůležitějším úkolem do budoucna je dokončit etablování socialistického státu osvobozeného od volného trhu, místo zaměření se na vývoz revoluce jinam.

Boj o stranu se točil kolem tohoto ideologického jádra. Trocký prohlásil: „Vytvoření nezávislé socialistické společnosti je nemožné v jediné zemi na světě,“ a proto vyzýval k vnější revoluční válce. „Socialistická revoluce,“ napsal, „začíná na národní úrovni, rozvíjí se na mezinárodní a je dokončena na globální úrovni. Tudíž socialistická revoluce je permanentní, v novém a širším smyslu slova: není dokončena dříve, než je dosaženo konečného triumfu nové společnosti na celé naší planetě.“

Stalin a jeho stoupenci namítali a označovali autorovu teorii permanentní revoluce za rozvrtný pokus, jak rozdělit stranu: Můžeme a musíme budovat socialismus v SSSR. Ale abychom budovali socialismus, musíme především existovat. Musíme mít šanci dýchat před další válkou, musíme zajistit, že nedojde k žádným pokusům o vnější intervenci; musíme bojovat o jistou minimální mezinárodní stabilitu...“ V reakci na to Trocký použil veškeré své nadání řečníka a polemika, aby svého méně výřečného oponenta zastínil. Projevy a prohlášení v době Stalina a Trockého byly většinou věnovány vzájemným obviňováním. Po předložení svých argumentů každý začal útočit na toho druhého. V tomto boji bylo poslední zbraní citování Lenina, protože všichni vědí, že když chcete, můžete vyšťourat vše. Zabývat se argumenty těchto dvou protivníků by bylo bezúčelné, byly nudné a dokonce i nejzaujímavějšího čtenáře by uspaly. Důležitější je odpovědět na jinou otázku: co se skutečně stalo sovětské stranické elitě? Co stojí za tímto (zdánlivě) teoretickým sporem mezi Stalinem a Trockým?

Historici se pokusili oloupat tuny sémantických slupek vytvořených soupeři v této diskusi, aby se pokusili najít jediné jádro jejího smyslu. Ale pravda spočívá jinde. Je v životopisech

Stalina a Trockého; je v původu naší revoluce. Je dokonce i na místech, kde tito budoucí protivníci byli v předvečer kolapsu ruského impéria a v tom, jak se dostali na vrchol bolševické strany.

V době únorové revoluce byl Josef Stalin ve vyhnanství na Sibiři. Dočasná vláda mu dala amnestii a umožnila mu nastoupit do vlaku do Petrohradu. Prchlivý Gruzínek se později stal horlivým stoupencem Lenina, pečlivě prováděl všechny vůdčovi příkazy a zapojil se přímo do organizování říjnové revoluce. Ale neměl nic společného s obskurní finanční podporou, která proudila do bolševické strany.

Trocký byl jiný příběh. Ve stejnou dobu v únoru byl v daleké Americe, kde, podle vlastních slov, nedělal nic. Profesí Trockého bylo profesionální revolucionář. Evidentně se tento druh práce extrémně vyplácí, protože Trocký se vrátil do vlasti s 10,000 dolary v kapse. Dnes, kdy se staré dobré zelené papírky značně znehodnotily, se tato částka zdá být směšná, ale na přelomu století byla americká měna silná. Proto v dnešních poměrech by se to rovnalo 20-30 násobku – a to bylo jen to, co si strčil do kapsy, samozřejmě. Na neplánované výdaje, takřikajíc. Hlavní finanční zdroje dodané ruské revoluci americkými bankéři byly převedeny přes účty v neutrálním Švédsku a v kufřících nenápadných osob vstupujících tajně do země. Není sporu, že Vladimir Lenin byl odvezen domů v „zapečetěném vagonu“ s tlustým kufrem plným peněz. Ne, je nezpochybnitelným faktem, že bolševici se topili v penězích. Kdo jim je dal? Němci? Částečně, ale je třeba chápat, že podstatná část Leninových „německých“ peněz má původ v amerických půjčkách daných německé vládě. Stejně jako Lenin i Trocký byl napojen na jisté temné kruhy a udržoval vztahy s různými tajnými službami. Po návratu domů se dali Trocký a Lenin rychle dohromady a okamžitě zapomněli na svoji předešlou nenávist. Je třeba poznamenat, že Trocký se dal k bolševické straně až v létě 1917, nicméně organizoval říjnové povstání, vložil se do toho více, než jakýkoliv jiný bolševický vůdce, včetně Lenina.

Jinými slovy, Lev Trocký byl americkou investicí (či anglosaské tajné služby) v novém revolučním Rusku. Proto podnikl patřičné kroky a vyjádřil patřičné názory...

Stačí uvést o soudruhu Trockém jediný fakt a vše se stane jasným. Na počátku 20. let řídil Lidový komisariát pro komunikaci. Bylo to pod jeho vedením, kdy tato organizace uzavřela kontrakt se švédskou firmou Nydkvist and Holm na rozsáhlý nákup parních lokomotiv.

Vše na této objednávce je zajímavé. Zaprvé, množství – 1,000 lokomotiv. Zadruhé, cena – 200 milionů zlatých rublů. Ostatní podrobnosti nejsou o nic méně podivné. Není tajemstvím, že Švédsko není domovem slonů, ale fakt, že skandinávská země není ani zdaleka světovým vůdcem ve výrobě lokomotiv všem jaksi unikl. Nydkvist and Holm dokonce neměla ani výrobní kapacitu na uspokojení sovětské objednávky v té době. Proto se tyto dvě strany dohodly na transakci podle této konstrukce: rudé Rusko zaplatí předem, Švédové pak postaví továrny a pak nám pošlou lokomotivy.

V celé historii firmy Nydkvist and Holm nikdy nevyrobila více než 40 lokomotiv ročně. Ale

Leon Trocký

rozhodla se pochlapit a v r. 1921 jich vyrobila celých 50! Pak byla objednávka rozložena rovnoměrně do pěti let, během kterých Švédové použili naše peníze na vybudování továrny! V r. 1922 dostal kupující 200 lokomotiv, a od let 1923-1925 jich dostával 250 ročně. Navíc Sovětský svaz hrál roli nejen kupujícího, ale také věřitele. A to nemá nic společného s platbou předem za lokomotivy. V květnu 1920 dostala tato firma nejen platbu předem ve výši 7 milionů švédských korun, ale také bezúročnou půjčku 10 milion korun „na výstavbu strojírny a kotelny“. Podle úvěrové dohody měla být splacena po dodání posledních 500 lokomotiv. Pokud by byla sovětská objednávka snížena, pak si Švédové mohli prostě peníze nechat! Například švédská strana mohla zpozdit dodávku a text dokumentu neobsahoval nic, podle čehož by mohl být kontrakt se švédskou společností ukončen.

Ale to není vše. Tyto lokomotivy byly objednány za dvojnásobnou cenu před válkou – a nebyly koupeny znehodnocující se měnou, ale zlatými rubly! Byl to celkem skandální obrázek: přemrštěná cena, platba předem, žádné zboží. A kdy mají dorazit? Kdo ví? Jakémukoliv daňovému inspektorovi nebo auditorovi, který by viděl něco jako toto, by spadla čelist až na zem. Tento obchod smrděl jako velký skandál a bylo by to velké povýšení pro kohokoliv, kdo by tento podvod odhalil.

Sovětský časopis „Ekonom“ napsal o tomto podivném obchodu v r. 1922. Článek vyjádřil úžas nad tímto podivným způsobem obchodování. Navíc Frolov, autor, položil logickou otázku: proč bylo nezbytné objednat lokomotivy, a to ještě ze Švédska? Nebylo by lepší rozvinout, či spíše podpořit domácí průmysl? Putilovova firma v Petrohradu vyráběla před válkou 250 lokomotiv ročně. Proč ji neposkytnout půjčku? Taková obrovská suma peněz mohla „pozvednout všechny jeho továrny na lokomotivy a nakrmit jeho pracovníky“.

Překvapuje vás toto podivné řízení soudruha Trockého? Budete ještě překvapenější Leninovou reakcí na tento článek Ekonomu. „Jsou to jasně kontrarevolucionáři, stoupenci Entente, organizovaní sluhy a špiony, a pokouší se ovlivnit naši mládež. Musíme dohlédnout na to, abychom chytli a nadále neustále systematicky chytali tyto „vojenské špehy“ a poslali je zpátky,“ napsal vůdce proletariátu. Pak požádal Felixe Dzeržinského, šéfa tajné policie Čeka, aby dal časopis zavřít.

Ale zpět k ceně v tomto obchodu, který byl pro Rusko tak ztrátový a který je zakázáno kritizovat: 200 milionů zlatých rublů – to je nejen kolosální suma. Byla to čtvrtina zlatých rezerv země v té době!

Takže co toto podivné chování Lenina a Trockého opravdu znamená? Znamená, že dluhy se musí platit a sliby dodržovat. Peníze utracené za kolaps Ruska se musely vrátit. To byla jedna z dohod mezi představiteli západních vlád a bolševiky. Protože Lenin zůstal u moci tak dlouho, porušoval smlouvy se svými „partnery“ v britské tajné službě jen postupně a nakonec jich zbylo jen pár. Protože byl dosazen do čela Ruska jen proto, aby ho zruinoval, použil toto krytí, aby udělal opak – aby své území opětovně spojil. Z toho plyne logika jeho akcí. Nezaplatíme carovy dluhy. Budeme dělat ústupky. Nevzdáme se své moci a utracené peníze budou vráceny.

Takže s Trockým je to více či méně chápáno. Co s tím má společného Hitler? K tomu se dostaneme v příští kapitole.

Abychom řádně pochopili vztah mezi bolševiky a Západem, je důležité mít na paměti, že leninisté anglosasy „podvedli“. Vypíchlí ty nejdůležitější body: nerozprodali zemi; nevydali její bohatství. Ale dokud probíhala ruská občanská válka, byla naděje, že bolševici „se vzpamatují“ a udělají „co je nezbytné“. Pro lidi vzpírající se komunismu a bolševismu byla malá podpora. Ale dokonce i bez nich nic nenasvědčovalo, že někdo má hrát roli řezníka a strašáka, aby se zajistila loajalita zapálenějších revolucionářů.

Stejně tak ani v letech 1920-1921 nebylo příliš potřeba německých národních socialistů. Proto jakoukoliv podporu, kterou získali, a jejich mírné úspěchy v těch letech lze přisoudit Hitlerovu nadání a nadšení jeho přátel a obdivovatelů. V té době to byly převážně dobrosrdečné staré dámy, kdo dával nacistům trochu peněz na kampaň. Takže věci pro čisté Árijce šly od desíti k pěti. „Až do poloviny r. 1921 si strana nemohla dovolit pokladníka; její pracovníci, kteří vylepovali plakáty, neměli peníze na lepidlo!“

Portréty Hitlera v té době ho ukazují v prostých, často obnošených šatech. Žil ve špinavé špeluňce na Triftstrasse, s opotřebovaným linoleem na podlaze. Jeho jediným vybavení byla postel, polička na knihy, jedno křeslo a provizorní stůl (Hanfstaengl, Ernst „Putzi“, Hitler: Ztracená léta). Frideling, vnučka oblíbeného Hitlerova skladatele Richarda Wagnera, ho popsala jako člověka nosícího „bavorské kožené kraťasy, hrubé krátké vlněné ponožky, červeno-modré kostkované trenky a krátkou modrou vestu, která na jeho kostnaté postavě visela jako pytel“. (Hitler a Stalin: Paralelní životy; Alan Bullock).

Další popis: „v těžkých botách, tmavém obleku a kožené vestě s podivným malým knírkem, opravdu není imponující. Vypadá jako číšník z nádražní restaurace“. (Hanfstaengl, Ernst „Putzi“. Hitler: Ztracená léta).

Hitlerův přístup k práci byl také extrémně nezvyklý: „Každého doháněl k zoufalství, protože nikdo si nikdy nemohl být jistý, jestli se na plánovaném setkání objeví či ne, a bylo nemožné vyrazit z něj rozhodnutí.“

Pfeiffer von Zalomon, budoucí šéf nacistických úderných jednotek, řekl, že když poprvé viděl svého Führera, obecně odmítl se k němu znát, protože byl oblečen jako vandrák: stará vizitka, žluté kožené kalhoty a na zádech batoh. Další popsal Hitlerův oděv v tomto období takto: modrý oblek, fialová košile, hnědá vesta a světle červená kravata. (Joachim C. Fest; Hitler). Asi byste souhlasili, že zjev budoucího Führera byl dosti podivný. Dnes bychom řekli, že jeho manažeři a reklamní agenti by s ním měli spoustu práce. Ale fungovalo to! Dokáže si někdo představit Hitlera v r. 1941 v kraťasech?

Hitler měl velmi střídme osobní výdaje. Na velikonoce 1923 dostal pár marek od Goeringa, aby si zajel na svátky na hory. Později při vzpomínkách na tato léta řekl: „Dlouhou dobu jsem jedl jen tyrolská jablka. Tehdy jsme neskutečně šetřili. Každá marka byla později utracena stranou.“ (Konrad Heiden, Führer).

Jak se říká, žebráci si nemohou vybírat, a to je důvod, proč byli všichni první stoupenci Hitlera idealisté. Protože jejich vůdce nepracoval pro peníze, ale pro myšlenku, a to mu přineslo stejný respekt a obdiv, jako jeho řečnické schopnosti. Kdy se finanční situace nacistů začala zlepšovat? Když to potřebovali nejvíce. Jak můžeme vidět, žádná potřeba

Adolf Hitler ve dvacátých letech

jejich podpory v r. 1921 nebyla, ani na počátku r. 1922. Historici nám neříkají o nacistickém finančním „zázraku“ během tohoto období nic.

Konference v Janově

Od 10. května do 19. května 1922 se sovětské Rusko, tehdy nazývané Ruská sovětská federativní socialistická republika, zúčastnilo mezinárodní konference v italském Janově. V podstatě před „civilizovaným“ světem vystoupilo vedení bolševiků. Hovory se, jako obvykle, vedly o penězích. Západní vlády přišly s obrovskými finančními požadavky, včetně jak válečných, tak předválečných dluhů, s úroky. Navíc požadovaly, aby bolševici vyplatili – s úrokem – všechna aktiva vlády Bílých, která neuhradili (!), jakož i refundace za všechny zahraničním vlastněné podniky, které byly znárodněny. Toto vše se, podle západních

expertů, rovnalo 18 miliardám zlatých rublů.

Samozřejmě, že bolševici si to dovolit nemohli. Roční platby by dosáhly 80% ruského rozpočtu té doby! Celý výpočet byl postaven na tomto: když nebudou schopni platit, bolševici prostě „odevdají“ Rusko a přijmou porobu a řízení předají Entente – tento proces byl smluven za pomoci Kerenského a Lenina — revoluční kolaps Ruského impéria.

Právě tehdy ukázal Vladimír Lenin jednacím partnerům prostředníček! Místo aby bezpodmínečně akceptoval dluhy a finanční otroctví, přišla sovětská delegace bez jakýchkoliv rozpaků s kontražalobou za zahraniční intervenci a blokádu – celkem ve výši 30 miliard zlatých rublů. Po několika dnech ohromení západní diplomaté dostali předloženu mírnější variantu. Bolševici souhlasili s uznáním předválečných dluhů Ruska a byli připraveni nabídnout majitelům aktiv právo na pronájem nebo na obdržení kompenzací za svůj bývalý majetek. Oplátkou Anglie, Francie a Itálie měli uznat sovětskou vládu, poskytnout finanční pomoc, „zapomenout“ na znárodněné firmy a zrušit válečné dluhy a úroky z nich.

Nikdo s vítězi první světové války nemluvil tak bezostyšně. Zatímco se toto vše dělo a západní delegace probíraly bezprecedentní požadavky bolševiků, sovětská delegace učinila krok velkého významu. 16. dubna 1922 v janovském předměstí Rapallo podepsaly RSFSR a Německo permanentní dohodu o vzájemném upuštění od nároků plynoucích z refundací za vojenské a nevojenské ztráty a výdaje. Navíc Německo uznalo znárodnění německého státního a soukromého majetku v RSFSR! Smlouva byla podepsána v noci, tajně, a diplomaté ze zbývajících západních delegací se o ni dozvěděli teprve až poté, co se stala faktem.

To bylo příliš! Leninovo Rusko si dokázalo mazaně omotat Angličany a Francouze kolem prstu. Samozřejmě, že poté nedosáhla janovská konference ničeho. Po svém selhání následoval další pokus, jak přesvědčit bolševiky, aby předali Rusko Západu. Na Haagské konferenci (15-20. června 1922) zastávala sovětská delegace stejný postoj, jako v Janově. Západním mocnostem bylo jasné, že budu muset mluvit s bolševiky vymknuvšími se kontrole jinak. A i v Německu, které tak jasně demonstrovalo svoji nezávislost, potřeboval Západ zavést svůj pořádek. Britská tajná služba neurychlila revoluci v Rusku a Německu proto, aby se tyto země staly takovými přáteli!

Jen dva dny po podepsání Smlouvy z Rapallo, 18. dubna 1922, vlády Entente, Malé Entente/Malé dohody (Jugoslávie, Československo, Rumunsko), jakož i Polsko a Portugalsko poslaly Německu drzou pokárání. V něm obvinily Německo z neloajlnosti ke spojencům, neboť „tajně podepsalo smlouvu s Ruskem, za zády svých kolegů“. Tisk vyváděl. V důsledku toho vůdci německé delegace, J. Wirth a W. Rathenau, navštívili druhý

den sovětskou delegaci a žadonili (!), aby smlouvu anulovala. Panika v německé „svobodné a demokratické“ vládě byla tak velká, že její delegace neustále běhala na britskou misi, volala do Berlína a opět se pokoušela přesvědčit delegaci sovětského Ruska, aby předstírala, že tuto dohodu nikdo nepodepsal! Samozřejmě, že nebyli schopni změnit postoj ruských diplomatů a smlouva byla zachována.

Najednou se potřebná anglosaská aktiva začala v zemi piva a párků aktivovat. Stejně jako žáby ve vysychajícím močálu čekali na svůj čas. Močál vyschl a jak země upadala do letargie, tak čekali. Takže když byla přidána životodárná vláha, objevila se mezi německými politickými stranami bezprecedentní aktivita – obzvláště u těch potřebných – nacistů.

Jak si vybavuji, Smlouva z Rapallo byla podepsána 16. dubna 1922, a čirou náhodou zažila na jaře 1922 nacistická strana „prudký nárůst v počtu svých členů“! Právě v letech 1922-1923 byla v Německu hyperinflace.

Populace se rychle stávala ožebračenou. Přesto měl asi v polovině r. 1922 Adolf Hitler náhle peníze. Celkem hodně peněz. Díky tomu naplánoval stranický kongres v Mnichově na leden 1923. Pět tisíc perfektně (a nově) oblečených příslušníků úderných jednotek mělo pochodovat před svým vůdcem. Zároveň si Hitler pronajal 12 míst pro shromáždění, a najal si orchestry, skupiny lidových tanců a dokonce i slavného komika, aby přilákal veřejnost. Bezprostředně po Rapallo, na jaře 1922, vzrostl prodej Hitlerových novin, Völkische Beobachter, z 8,000 na 17,500 výtisků. Na konci sněmu začaly být tištěny denně. Jakéžto zajímavé „náhody“ ...

Nyní můžeme odpovědět na otázku, proč záhadní zahraniční sponzoři pomáhali mladé nacistické vládě. Němečtí nacionalisté aktivně používali vnější síly k destabilizaci země. Nacisté nebyli sami o sobě nijak zajímaví či cenní, ale jako nástroj k vyvolání vládní krize a odstranění vůdců, které anglosasové nenáviděli, protože se opovážili podepsat dohodu s bolševiky, ano. Výmarská republika byla demokratická a její vláda mohla snadno v případě zhoršení vnitřní politické situace rezignovat. A pokud by nerezignovala, mohla být snadno vyvražděna pomocí nacionalistů. Kdy byla podepsána sovětsko-německá Smlouva z Rapallo? – 16. dubna 1922. A 24. června 1922 zavraždila skupina nacionalistických konspirátorů německého ministra zahraničí Waltera Rathenau, který byl židem. To byla pro všechny německé politiky evidentní lekce: oběť byla stoupencem užších vztahů s Moskvou, ačkoliv postupně, zatímco nespouštěla oči ze Západu.

Později, 14. listopadu 1922, byl německý kancléř Joseph Wirth, který Smlouvu z Rapallo schválil, propuštěn. Wirth si upřímně přál německo-sovětské sblížení, ale byl také stoupencem postupných kroků, neboť se bál reakce „západních mocností na takový projev nezávislosti v německé zahraniční politice“- smrt Waltera Rathenau byla přesvědčivou známkou toho, že jeho obavy nebyly nepodložené.

Jak v Německu rostlo vnitřní napětí, zvyšoval se souběžně s tím vnější tlak na německou vládu. Záminkou bylo zpoždění v reparačních platbách. Ještě před ne tak dávno země Entente na této frontě na Němce nespěchaly, ale náhle to bylo něco jiného. Po zavraždění Rathenau a rezignaci Wirtha přišla ještě přísnější opatření. V lednu 1923 okupovaly francouzské síly německé Porúří – jeho hlavní průmyslovou oblast – aby ovládly přepravní a těžební aktivity. Německá vláda vyzvala své občany, aby zaujali jen pasivní odpor. Ale Francouzi se chovali jako skuteční okupanti. Například stříleli kulomety do demonstrace dělníků v Essenu, kdy jich 13 zabili a přes 30 zranili. Když se na pohřbu obětí ukázalo přes

Walter Rathenau (1867-1922)

půl milionu lidí, francouzský soud odsoudil vlastníka společnosti a osm jeho vedoucích pracovníků k 15 až 20 letům vězení.

Celé Německo v pobouření mávalo pěstmi. V Porúří začaly střety s francouzskými jednotkami a sabotáže, po kterých následovalo více poprav ze strany okupanta. A nacisté pořádali shromáždění převlečení do uniforem extrémních německých patriotů.

Ti, kteří chápou skutečné zdroje Hitlerova financování, nebudou překvapeni, že členové jeho strany se bojů s Francouzi neúčastnili. Naopak, Hitler osobně slíbil, že nakope každého, kdo se opováží aktivně účastnit odporu vůči francouzské okupaci v Porúří, a byly doby, kdy tento slib dodržel, ačkoliv jen o pouhých šest měsíců dříve mluvil o potřebě partyzánské války v případě okupace Porúří!

Vzpružená a posílená pak mohla být nacistická strana snadno použita, stejně jako další nacionalistické skupiny, k destabilizaci vnitřní situace v Německu. Jakážto krutá ironie osudu! Ti, kteří nejhlasitěji křičí sláva Rusku, Německu atd., jsou ve většině případů slepě použiti jako nástroj geopolitických protivníků svých zemí k oslabení a rozložení své domoviny. Jen si připomeňme vznešené, ale krátkozraké Bílé. Protože odmítali samotnou myšlenku „kšeftaření s vlastní“, vůdci hnutí Bílých nakonec prohráli občanskou válku a nechali zemi v rukách bolševiků. Novodobí ruští skinheadi a ultranacionalisté netuší, že pronásledováním „černých“ působí naší zemi velké škody. Nemá to nic společného s image země, ale spíše s vnitřním etnickým násilím v multietnické zemi, které vždy vede k rozkolu, o což se vnější nepřátelé snaží. A podobně i nacistický Hitler, vědomě či nevědomě, hrál do rukou svých francouzských a anglických financovatelů. Nebyl to jeho mytický „separatismus“, a tudíž ani „patriotismus“.

Asi rok předtím, než Hitler zorganizoval pivní puč, objevili se v jeho doprovodu některé zvláštní osobnosti, a historici doposud stále nebyli schopni zjistit původ finančních sum, které u sebe měly. Peníze plynuly z mnoha stran. Mimo francouzských a anglických „švýcarských“ peněz šly do kapes Adolfa Hitlera i peníze americké. I tak však v r. 1922 mocnosti hledaly v Německu politické postavičky, někoho, koho by bylo možné použít v závislosti na situaci: pro výměnu za nevyhovující politiky, k provádění atentátů a provokací. O dosazení Hitlera k moci zatím nikdo neuvažoval. Před Mnichovem o něm sotva kdo slyšel.

Proto se americký vojenský atašé v Německu, kapitán Truman-Smith, sešel nejprve s jinými – s generálem ve výslužbě Ludendorffem, který velel Wehrmachtu v první světové válce, a s korunním princem Ruprechtem. Ti Američanům řekli o nové vycházející hvězdě. 20. listopadu 1922 se kapitán setkal s budoucím Führerem v jeho špinavém bytě v druhém patře (William Shearer, „Vzestup a pád Třetí říše“). Hitler byl k Američanovi celkem upřímný. Evidentně, když se vojenský atašé míchal do politiky – bez děl a pušek – byl rozsah jeho pravomocí mnohem širší, než jen prosté vojenské záležitosti. Stále neznámý vůdce malé místní bavorské strany mluvil o záměru „zlikvidovat bolševismus“, „zbavení se okovů Versailles“, zavedení diktatury, vytvoření silné vlády. Ve skutečnosti Hitler využil vzácné příležitosti, kdy za ním osobně přišla americká tajná služba, a nabídl se jako „meč civilizace“ v boji proti marxismu – což znamenalo Rusku!

Tento návrh přišel v pravou chvíli – tito fanatici by se mohli vždy hodit. Prozatím, samozřejmě, nebyla správná doba pro boj s Rusy, ale tento chlápek stojí za prozkoumání. Po návratu z Berlína podal Truman-Smith podrobnou zprávu, kterou velvyslanectví odeslalo do Washingtonu 25. listopadu 1922. Ale problémem bylo, že oficiální vojenský atašé Spojených států se nemohl tak aktivně zaplést s německým politikem, v souladu se svým diplomatickým statutem. Yankeeové nicméně shledali Hitlera tak slibným, že zkontaktovali budoucího Führera s člověkem v americké tajné službě ihned. Nacistický vůdce pozval diplomata na své příští shromáždění, ale Truman-Smith tam nešel osobně. Poslal za sebe svého „kámoše“ Ernsta Sedgwicka Hanfstaengla. Hanfstaengl byl synem úspěšného obchodníka s uměním a měl dvojí, americko-německé, občanství. Narodil se v Bavorsku a v r. 1909 absolvoval univerzitu Harvard. Tento poloviční Němec strávil celou první světovou válku v Americe. Nejen že nebyl, jako německý občan, zatčen – dokonce ani poté, co Spojené státy vyhlásily Německu válku – ale poté, co slíbil, že „se nebude zapojovat do proti-amerických aktivit“, byl ponechán na pokoji. Proč? Protože jeho právníkem byl americký ministr zahraničí Theodore Roosevelt! (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Ale když Německo prohrálo válku, Hanfstaengl okamžitě spěchal do své rodné země. Ve zničeném Německu zmítaném silnou inflací byl život Ernsta „Američana“ ostrůvkem prosperity a hojnosti. Vždy měl peníze, ale zdroje příjmů nebyly příliš transparentní: prokletá inflace zcela zničila podnik jeho otce. „Oficiální“ verze přisuzuje jeho blahobyt jakési umělecké galerii v Americe. Toto nepřesvědčivé vysvětlení nebylo nikdy potvrzeno, což znamená, že bylo velmi příhodné...

Po obdržení pozvání na Hitlerovo shromáždění byl Hanfstaengl okamžitě „naplněn sympatiemi k němu“ a tito dva se stali přáteli. Dokonce napsal i své poslední dva memoáry s názvem „Můj přítel Adolf, můj nepřítel Hitler“ a „Hitler: ztracená léta“. Doporučuji všem si tyto knihy přečíst. Proč? Ne kvůli jejich vytříbenému literárnímu stylu, ale kvůli významným faktům, která uvádí. Ukazuje se, že ješitnost není jen vlastností básníků a umělců, generálů a spisovatelů. I členové rozvědky se tohoto hříchu dopouští. Proto když zestárnou, najdou si čas na napsání malé knihy, ve které samozřejmě neříkají celou pravdu. Místo toho ji zamlží dobře známými fakty a zastřou podrobnosti, aby „přemýšlivému čtenáři“ ukázali, že autor tajně tvořil historii bez toho, aby si toho dříve někdo všiml – tedy že pomáhal podivnému

Ernst Sedgwick Hanfstaengl

fanatikovi jménem Adolf Hitler.

A že měl o čem psát. Jako dvoumetrový čahoun si Ernst vysloužil mezi nacisty přezdívku „Putzi“, což znamená „dítko“ (a „legrační“ a „zábavný“). Pod tímto jménem vstoupil do německých historických knih v nacistické vládě. Historici si nepamatují nic a líčí Hanfstaengla jako šprýmaře, zapomínají, že taková role je nejpříhodnější pro zakrytí vlivu loutkáře.

Skutečná Putziho hodnota při formování nacistů do strany a Hitlera do vůdce není stále plně doceněna. Klavírista Hanfstaengl přivedl neohrabaného kaprála mezi mnichovskou elitu, stejně jako do svých uměleckých a literárních kruhů. Kontakty jako Hanfstaenglova rodina daly Hitlerovi tolik potřebnou váženost a pomohly mu navázat důležité vztahy. V podstatě byli Putzi a jeho žena Helen první bohatou rodinou, která mu otevřela dveře. Především to byl jeho první PR tým. Hitler se naučil, jak se chovat v lepší společnosti a získal patřičné způsoby.

Hanfstaenglova vila byla pro něj vždy otevřená a tam budoucí vůdce nejen hrál na klavír svého milovaného Wagnera, ale také si vyzvedával nějaké peníze. Putzi Hanfstaengl byl bohatý a mohl si dovolit začínajícímu politikovi pomáhat – aby ho usměrňoval a vedl na správnou cestu. V těchto pamětech Hanfstaengl otevřeně a upřímně uvádí názory, které vštěpoval vznikajícímu Führerovi: „Pokud bude další válka, tak ať bude mít Ameriku na své straně kdokoliv, ten vyhraje. Jediná rozumná politika, které by ses měl držet, je přátelství se Spojenými státy. Pokud Američané skončí na straně tvých nepřátel, prohraješ jakoukoliv válku...“ (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Nutno poznamenat, že toto kázání nebylo adresováno hlavě státu nebo vládnímu vůdci, ale stále ještě neznámému šéfovi okrajové organizace. Díky vydavateli, který napsal úvod k Hanfstaenglově knize, zformuloval „šprýmařovi“ myšlenky v dopise: „Jeho tezí bylo, že Německo nikdy nenajde opětovně rovnováhu a velikost bez sblížení se s Británií a obzvláště se Spojenými státy. Hlavním bodem, který se pokusil vštípit do Hitlerova mozku, bylo, že veškeré myšlenky na vyřizování si účtů v Evropě by byly iluzorní, pokud by se tyto dvě námořní mocnosti připojily k protivníkově straně.“ (ibid)

Dobrá věc. A když tyto myšlenky rozvinete dále, skončíme u následujícího: musíš si spřátelit Anglii a USA a válčit s Ruskem. Kde jsme to již slyšeli... někde... ale kde? Od samotného Hitlera v Mein Kampf! Výsledek je celkem zajímavý: v r. 1923 vede Hanfstaengl řadu geopolitických diskusí s Hitlerem, osvětluje budoucího vůdce a rozšiřuje jeho obzory. A již v r. 1924 „student“ píše vlastní knihu, kde slovo za slovem opakuje teze svého přítele. Takže kdo je skutečným autorem Mein Kampf? Ukazuje se, že jím byl americký špion.

Pokud někdo stále pochybuje, proč a kvůli čemu se Adolf Hitler „náhodou“ setkal s Ernstem Hanfstaenglem, ať si přečte jeho knihu, a všechny pochyby zmizí. Až příliš mnoho toho v ní ukazuje na to, pro koho bohatý americký „přítel“ nacistů pracoval. Hitler byl nepochybně nadaným řečníkem. Ale jeho dar musel být rozvíjen a třiben, a Ernst Hanfstaengl ve svém příteli, Adolfovi, vyvolával důvěru a povznášel jeho řečnický talent do ještě větších výšin: „Řekl jsem mu o účinnosti působivých rčení v americkém politickém životě a vysvětlil mu, jak posilovat a zostřovat hlavní body a metat myšlenky s fonetickým aliteracním účinkem.“ (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Hitler souhlasil. Absorboval to jako houba. „V mnoha ohledech byl Hitler stále tvárný a

poslušný,“ (ibid) napsal Hanfstaengl. Ale při rozvíjení svého řečnického nadání položil Hitler svému učiteli rozumnou otázku:

„Máš naprostou pravdu. Ale jak mohu proniknout k Němcům bez tisku? Noviny mne zcela ignorují. Jak mohu budovat svůj úspěch řečníka s naším ubohým Völkischer Beobachter, který vychází s mými proslovy pouze jednou týdně? Nedosáhneme ničeho, dokud nebude vycházet denně.“ (ibid)

A na náměstí, v listopadu 1923, se Hitler pokusil o puč. Ale aby získal podporu mas, je potřeba propagandy. A na ni jsou potřeba peníze. Ale bohužel peníze nebyly nikde k nalezení. Možná by se nikdy nenašly, pokud by budoucí Führer během pivního festivalu v Mnichově nevystoupil s projevem, ve kterém neopomněl říct „přítel na trhu je lepší, než peníze ve skříni“.

Adolf Hitler neměl přítele na trhu, ale měl jednoho skutečně bohatého kámoše jménem Ernst Hanfstaengl, a to stačilo, neboť to byl on, kdo poskytl peníze na propagandu! „V březnu 1923 dal Hanfstaengl Hitlerovi půjčku 1,000 dolarů – v té době šílené prachy.“ (Konrad Neiden: „Der Führer“).

Nenechte se zmást slovem půjčka. Existuje spousta důvodů věřit, že Hitler nijak se splacením Putzimu nespěchal a 1,000 dolarů byly v té době opravdu šílené prachy! Vlastně tisíc, či dokonce jeden dolar, bylo podle Hanfstaengla bohatství! (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Za peníze od svého amerického mecenáše si nacisté koupili nový tiskařský list pro své noviny, Völkischer Beobachter. Hitlerovy noviny již nebyly malým zpravodajem, byly to noviny normálního formátu a vycházely každý den! Ale Hanfstaengl nezůstal jen u vytvoření první hlásné trouby nacistů. Osobně přetáhl karikaturistu Schwartzera, aby udělal novou hlavičku a úpravu, a také navrhl pro noviny nové heslo – „Práce a chléb“. (ibid).

Když uvedl nacistický tisk do pohybu, Hanfstaengl přešel k pomáhání Hitlerovi s malými, avšak velmi důležitými věcmi. Byl to on, kdo svému příteli Adolfovi vysvětlil, jak důležité je mít správný typ hudby k nabití davu a k rozpumpování jeho nadšení. Jako příklad hrál Putzi pro vůdce bojové písně z Harvardu a Hitler dokonce „přiměl orchestr úderných jednotek tyto melodie nazkoušet“. Hanfstaengl pak osobně složil tucet nových písní pro pochody úderných jednotek! (ibid) A byly to melodie těchto „triumfálních pochodů“, napsaných pro Američany, na které úderné jednotky pochodovaly pod Brandenburskou branou v den, kdy se Hitler stal kancléřem.

V tomto ohledu Hanfstaengl zatajil fakt, že pomohl nacistům tím, že jim převáděl peníze. Napsal o tom párkrát ve svých pamětech: „Rozhodl jsem se, že budu tajně podporovat Národně-socialistickou stranu“; „...Pochopil jsem, že jakákoliv pomoc, kterou poskytnu, musí být provedena tajně“; „Stále jsem svoji pomoc nacistům udržoval v tajnosti a nemohl jsem si dovolit dělat kolem toho nějaký povyk“. (ibid)

Proč to musel skrývat? Jeho vysvětlení bylo velmi nepřesvědčivé: „Byl jsem členem rodinného podniku.“ Co dělal Hanfstaengl v Německu, co bylo tak důležité, že mohl chodit po ulicích s Adolfem Hitlerem, ale ne mu pomáhat finančně? Co jiného ještě Hanfstaengl sledoval, než jen učit Hitlera, sponzorovat ho a doprovázet na obchodních cestách? Z jeho pamětí je to těžké říct. Autor o svých obchodních aktivitách mlčel.

Nicméně nám nezapomněl říct o tom, jak si, při své první návštěvě v Hitlerově bytu, prohlédl poličku s knihami. Zajímalo by vás, co šéf politické strany četl ve svém volném čase? Asi ano. Kdybyste se podívali na jeho poličku, zapamatovali byste si tituly? Pravděpodobně byste poznali a zapamatovali si jich pár. Ale při psaní svých pamětí o 20 let později by se vám přesný seznam vybavil jen obtížně. Ale Ernst Hanfstaengl byl tak velký přítel nacistického vůdce, že udělal něco dosti neobvyklého. „Knihy byly tak různorodé. Až bude

čas, udělám seznam,“ napsal Američan (Hanfstaengl: „Hitler: ztracená léta“). Takové chování je na průměrného člověka podivné, avšak přirozené pro důstojníka tajné služby.

Člověk má silný dojem, že kontakt s Hitlerem, a shromažďování informací o něm, byla Hanfstaenglova práce na plný úvazek, a všechny jeho ostatní aktivity vypadají jen jako krytí. Skutečně, například Hanfstaengl údajně strávil celý rok psaním scénáře, ale ten film nebyl nikdy natočen. Proč? Protože Putzi vůbec na žádném scénáři nepracoval. Přepečlivě a systematicky se zabýval jen jednou věcí – přípravou budoucího německého vůdce. Historika o natáčení filmů snadno odrážela potenciální otázku na jeho profesi. Nakonec taková profese ani v té době neexistovala – tedy pomáhat Hitlerovi.

„Strana měla vždy málo peněz,“ (ibid) napsal Hanfstaengl. Takže proč tento dvoumetrový přítel a sponzor nedal dva, nebo tři, nebo deset tisíc dolarů, pokud jeho tajným motivem bylo vyzvednout nováčka Hitlera? Velmi jednoduché: byl bohatý, ale v žádném případě ne milionář, jak jeho „legenda“ tvrdila, a nemohl „pro věc“ obětovat více, než si mohla dovolit bohatá buržoazie. Tisíc dolarů, žádný problém. Deset tisíc – ne. Ale mohl přispět důležitými doporučeními a radou. V předvečer puče zajel Hitler do Švýcarska – které již dlouho bylo semeništěm špiónů všech zemí na světě – pro peníze. Že by mu je tam poslal jeho laskavý přítel?

To zůstává neznámým, ale další fakt je prokazatelně pravdou: po neúspěchu puče Hitler utekl do Hanfstaenglova domu ve vesnici Uffing, asi 60 km od Mnichova. (Desmond Seward: „Napoleon a Hitler“). V zoufalství dosáhla jeho povahová hysterie vrcholu. Když neviděl jinou možnost, rozhodl se Hitler zabít a dal si revolver ke spánku. Jak víme, nedokončil to. Komu upřímně vděčíme za záchranu života nejodpornější kreatury v historii? – Hanfstaenglově ženě. Tak vyrazila revolver Hitlerovi z ruky. Hitler byl později zatčen v Hanfstaenglově domě a odvezen do vězení, kde začal zpracovávat Hanfstaenglovy myšlenky do knihy. Führerovým prvním činem na svobodě, po opuštění vězení, nebylo, že by zašel za Heringem nebo Rosenbergem, ale zašel do Hanfstaenglova nového domu za řekou Isar...

Hanfstaenglovi dokázali zachránit život Hitlerovi dvakrát. Poprvé to bylo na jaře 1923 během cesty do Berlína. Cesta vedla přes Sasko a komunisté tento region prakticky převzali. Proto v této části Německa existoval na Hitlera zatykač a „dokonce i odměna za jeho hlavu“. Komunistická policie zastavila jejich auto a Führerův život visel na vlásku. V tu chvíli Hanfstaengl vytasil svůj švýcarský pas (který používal k návratům do Německa z USA) a vysvětlil, že je cizinec mířící na trh do Lipska, doprovázený řidičem a sluhou. „Zachránil si mi život,“ řekl tehdy Hitler. V následujících letech si vždy vybavil onen den s velkým vděkem. Nicméně sám Hanfstaengl napsal, že „byl přeci jen uražen, když jsem ho označil za svého sluhu“.

Vděčný Hitler na svého přítele nezapomněl a následně ho jmenoval do klíčového místa zahraničního tiskového tajemníka strany. Dále Putzi šéfoval sekci zahraničního tisku v kanceláři vůdce zástupce. Při cestách do zahraničí silně propagoval novou německou politickou třídu.

Skeptik by řekl, že to nic nedokazuje, a měl by pravdu! Ale v Hanfstaenglově životopisu existuje mnohem víc zajímavých faktů. Na prostého tiskového tajemníka měl Hanfstaengl jisté neuvěřitelné kontakty a známosti.

V létě 1932 přijel na osobní návštěvu jeden extrémně vlivný britský politik – Winston

Churchill. V pamětech sira Winstona se později objevila jedna kuriózní epizoda: „V hotelu, Regina, se nějaký gentleman představil někomu v mém doprovodu. Jeho příjmení bylo Hanfstaengl a dlouze mluvil o Führerovi, se kterým si byl evidentně velmi blízký. Protože se zdál být žoviálním a užvaněným člověkem, a navíc mluvil bezvadnou angličtinou, pozval jsem ho na oběd. Byl vyjímečně zajímavý, když mluvil o Hitlerových aktivitách a názorech; zdálo se, že je jím zcela fascinován. S veškerou pravděpodobností byl pověřen, aby mne kontaktoval, a jasně se pokoušel udělat dobrý dojem. Po obědě jsme se skvěle bavili, kdy seděl u klavíru a obratně přehrával mnoho divadelních čísel a písní. Zdálo se, že znal všechny mé oblíbené anglické písně, a byl mistrem v bavení všech. Jak se ukázalo, byl Führerovým nejbližším důvěrníkem. Řekl mi, že bych se měl s Hitlerem setkat a že není nic snazšího, než to zařídit.“ (Winston Churchill: „Druhá světová válka“).

Sir Winston předkládal tuto epizodu jako by se ho ona náhodná známost pokoušela představit Führerovi. Hanfstaenglova verze příběhu vypadá dost jinak: „Strávil jsem celkem dost času ve společnosti jeho syna Randolpha (syn Churchilla) během našich předvolebních cest. Dokonce jsem pro něj zařídil, aby s námi jednou či dvakrát letěl. Upozornil mne, že jeho otec má brzy přijet do Německa a že bychom měli zorganizovat setkání.“ (Hanfstaengl, „Hitler: Ztracená léta“).

Budete souhlasit, že po tomto sbratření se s jeho synem, který párkrát letěl s Hitlerem a Hanfstaenglem, byl Putzi pro něj něčím víc, než jen „gentlemanem, který se představil někomu z doprovodu“. Ale tak či tak Churchill se setkáním souhlasil: „V té době jsem neměl vůči Hitlerovi žádní národní předsudky. Znal jsem něco málo o jeho doktríně nebo osobních kvalitách. Jsem fascinován lidmi, kteří povstanou na obranu svých poražených vlastí, dokonce i když já sám jsem na druhé straně. Měl naprosté právo být německým vlastencem, pokud si to přál.“ (Winston Churchill: „Druhá světová válka“).

Ale kdo pověřil Hanfstaengla „kontaktovat“ britského politika? Kdo mu nařídil zorganizovat setkání mezi dvěma velkými vůdci? Sám Hitler? Ne. Führer ho nežádal, aby zřídil toto spojení, protože dokonce ani na setkání s Churchillem nešel, navzdory mnoha přesvědčováním Ernsta Hanfstaengla! „Tudíž Hitler prošvihl svoji jedinou příležitost se se mnou setkat,“ stěžoval si Churchill (ibid). Seriozní politik nemůže jednat tímto způsobem – nejdříve si vyžádat setkání s jedním z předních politiků nejmocnější země na světě, a pak se neukázat. To je dětinské a hloupé. O půl roku později se Hitler chopil moci a nikdy si z Churchilla neučinil osobní známost. Ukazuje se, že to nebyli nacisté, kdo nařídil Hanfstaenglovi představit Hitlera Churchillovi, ale stejná tajná služba, která tak obratně udělala z Adolfa Hitlera vycházející hvězdu německé politiky. Jinak proč by znal Churchillova syna a proč by ho sebou tahali na předvolební lety a cesty?

Existuje jen jedna odpověď: všechny Hanfstaenglovy aktivity měly přesvědčit Hitlera o nezbytnosti přátelství s Anglií a Spojenými státy, a aby to mohl udělat, tlačil Hitlera k nejsilnějšímu muži na boží zelené Zemi. Skutečně, dokonce i Führerova nepřítomnost britskému lordovi nezabránila v probírání několika velmi citlivých záležitostí. S kým? S Hanfstaenglem. „Řekněte, co si váš šéf myslí o alianci mezi Francií, Anglií a vaší zemí?“, zeptal se Churchill. (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Hitler a Hanfstaengl (první zleva) vedle letadla v průběhu opakujících se předvolebních letů. Několikrát s nimi letěl i syn Winstona Churchilla.

A především proč jinak by přijel starý lišák Winston do Německa, než aby se osobně podíval na muže, který se měl za šest měsíců stát německou hlavou státu?

Hitlerův přítel pro něj stále dělal spoustu dobrého. Například v únoru 1934 odjel bez vůdcova souhlasu, aby se setkal s... Benito Mussolinim. Posláním prostého tiskového tajemníka bylo ponouknout Duceho k normalizaci vztahů. Není zrovna dobře, řekl mu Hanfstaengl, že „mezi našimi dvěma fašistickými státy mohou existovat nějaké problémy.“ (ibid) Jak víme z historie, bylo to přesně v tento okamžik, kdy sblížení mezi dvěma diktátory začalo. Stojí za to udělat si zde malou pauzu a položit další otázku: jak u všech svatých Hanfstaengl věděl, jak dosáhnout schůzku s hlavou Itálie? Opravdu každý Němec, který dorazí do Itálie, je okamžitě vítán Chianti a pozváním na kus řeči s Mussolinim? Pozice našeho muže nebyla ani zdaleka tak vysoká, aby se mu dostalo takového zacházení.

Ale Hanfstaenglovy konexe byly opravdu fantastické. Pokud při prolísovávání Putziho poutavých vzpomínek vaše myšlenky zbloudí k dobrodružstvím barona Prášila a jeho nepravděpodobným historkám, budete na omylu. Protože i když je výpověď o Putziho návštěvě Mussoliniho těžko uvěřitelná, existují konkrétní důkazy o nepravděpodobných schopnostech Hanfstaengla. Poté, co toho pro Říši udělal tolik, opustil v březnu 1937 Německo. Či přesněji vykradl se, údajně poté, co se dostal do konfliktu s některými lidmi z Hitlerova vnitřního kruhu a cítil, že je jeho život ohrožen.

A kam náš hrdina utekl? – do své domovské Ameriky. Tam měl, zdá se, dalšího dobrého přítele, spolužáka z Harvardu – amerického prezidenta Franklina Delano Roosevelta! Čím se stal náš německý protagonista, který pracoval pro Hitlera jako tiskový tajemník strany pro zahraniční tisk? A co fakt, že na této pozici opěvoval Spojené státy v memoárech ozdobených orlem a svastikou?

Během druhé světové války Hanfstaengl pracoval... jako poradce prezidenta Roosevelta! (William Shearer „Vzestup a pád Třetí říše“).

Oficiálně byl expertem na nacistické Německo. Pracoval pod dohledem – což znamenalo stráž. Ernst Hanfstaengl byl strážěn seržantem americké armády Egonem Hanfstaenglem. Podivná náhoda? Ne, byl to jeho syn, který byl bleskově stažen z Německa právě ve správnou dobu, aby strážil tatku na osobní příkaz prezidenta! Jakéžto přátelství, které přetrvalo až do doby, kdy byli nacisté silní a u moci. Již nebylo nutné nadále nějak pomáhat, řídit nebo radit. Měli válku díky těm, kteří doprovázeli Hitlera, díky Hanfstaenglově práci, kdy i on byl po ruce. Ale možná, že „kontrakt“ prostě vypršel? Tato část historie zůstává temnou, spolu s celým Hitlerovým nástupem k moci.

Ale zpět do Ruska. Když ukázal prostředníček svým západním partnerům, prolomil diplomatickou izolaci Ruska na konferenci v Janově podepsáním smlouvy z Rapallo, Lenin se zcela vyčerpал. V květnu 1922 měl mrtvici. Bylo to poprvé, kdy vyvstala otázka jeho nástupce. Ve skutečnosti Lenin za svoji náhradu nikoho nevybral a po své první mrtvici nebyl zcela schopen řídit zemi. Tudíž začal boj o Leninovo dědictví mezi Trockým a Stalinem.

Všichni v Sovětském svazu znali datum Leninovy smrti: 21. ledna 1924. Ale téměř nikdo si nepamatuje další datum, které je neméně důležité pro pochopení původu fašismu. Čekali, dokud Lenin nezemře, a teprve pak uznali Sovětský svaz. Vůdci Británie neměli problém s komunismem, prostě nechtěli pracovat s člověkem, kterého poslali zemi zničit a podrobit ji kontrole Západu. Lenin se postaral o to první, ale ne o to druhé. A v Janově dokázal, že umí podat stejný diplomatický výkon, jako jeho britští „přátelé“. Samozřejmě, že záležitosti jako zřizování diplomatických vztahů nejsou dokončeny během týdne. Konzultace aktivně probíhaly již před smrtí vůdce, a když Británie uznala SSSR devět dní po Leninově odchodu, vyslala přímý a jednoznačný signál, jakému politickému kurzu se dostane největšího pochopení. Leninův odchod poskytl vynikající příležitost k nápravě problémů způsobených jeho velkou obratností. A tím, kdo měl problémy napravit, byl Trocký, do kterého anglosasové vkládali své naděje.

Nyní se vraťme k ideologickým sporům mezi Josefem Stalinem a Lvem Trockým – mezi teorií vytvářející socialistický stát, a základní schopností to učinit. Co znamená vytvořit nový sociální řád? Znamená to boj, krev, občanskou válku, smrt a ničení. V tomto bodu se Trocký a Stalin víceméně shodli. Ale jakmile boj skončil, byl čas na obnovu země, a tam jejich spory začaly. Stalin věřil, že je nezbytné zaměřit se na etablování socialismu v SSSR, a za tímto účelem vybudovat nové továrny, elektrárny, železnice. Socialismus měl zlepšit život pracujícího člověka, a to znamenalo stavění jeslí, škol, knihoven, boj s negramotností a ignorancí, investice do zlepšení infrastruktury, budování letovisek pro pracující – nejen obnovit Rusko, ale také ho rozvinout a zlepšit.

Co navrhoval Trocký? Socialismus v jediném odděleném Rusku je nemožný. Proto nemá rozsáhlá výstavba smysl. K čemu bude strop bez základů? A jedinými základy pro lepší život v Rusku může být celosvětová revoluce. To je prvořadý úkol, a teprve pak bychom se měli vypořádat se zbytkem. To znamenalo, že nebylo potřeba letovisek či jeslí, elektráren či továren. Nebylo potřeba nic, opravdu, nic než financovat revoluční hnutí po celém světě a vytvořit silnou armádu, která mohla přinést úsvit lidstva na špičkách svých mečů. Trockého permanentní revoluce musela být permanentně vyvážená. Co to znamená? To znamená, že kdykoliv mohl SSSR zaútočit náhodně na nějakou zemi dle libovůle soudruha Trockého – jeho a jeho zahraničních přátel, kterým Lev poslal peníze za „lokomotivy“.

To byla sotva neškodná situace. Pokud by zvítězil Trocký, pak by veškeré síly země byly použity na ohrožování vnějšího světa. V takovém případě by soudruh Trocký dal svým britským a americkým mecenášům mimořádnou příležitost dosáhnout zničení Sovětského svazu vojenskou silou. Kdo by odsoudil agresi Západu, kdyby se samotný SSSR připravoval na útok? Nikdo, samozřejmě, všichni by tleskali. Navíc teorie vývozu revoluce umožňovala Británii vytvářet napětí na vhodných místech, za krev ruských vojáků. Perský šáh nechce dát Britům svoji ropu? Pak může přijít Rudá armáda rozdmýchat revoluci, místo vypálit a pak by dorazili spanilí bílí Britové, aby zachránili Peršany před barbarskými komunisty. A, jako projev vděčnosti, by si vzali ropu sami.

K prvnímu velkému střetu mezi Stalinem a Trockým došlo v lednu 1923, kvůli výše zmíněné okupaci Porúří. Trocký vyzýval k tomu, aby Rusko podpořilo komunisty, kteří, jak si vybavujeme, zorganizovali povstání v Hamburku v říjnu 1923. To znamenalo obětovat přátelství s Německem ve jménu myšlenky světové revoluce – a přátelství s Německem znamenalo více, než jen bankety, potřásání rukou a úsměvy mezi diplomaty. Znamenalo nářadí, stroje, turbíny a čocky, které mohou vyrobit jen Němci, a které Sovětský svaz zoufale potřeboval. Stalin byl kategoricky proti zasahování, a k žádné intervenci nedošlo.

V lednu 1924 Lenin zemřel a boj o moc v Rusku byl v plném proudu. V té době nebylo jasné, kdo vyhraje, ale bylo pravděpodobné, že rozdrčení Ruska by si vyžádalo další válku. K té by anglosasové potřebovali vládu, která by ji začala, a tato vláda by potřebovala patřičného vůdce.

Zkouška nacistického puče proběhla v únoru-březnu 1924. Hitler byl odsouzen na pět let. Nelenil a začal diktovat svoji budoucí knihu Mein Kampf Rudolfovi Hessovi. V ní, jak si pamatujeme, neúnavně vychvaloval výhody anglo-německé aliance pro obě země. Nejste šokováni? Měl sedět v cele a napravovat se, ne psát knihu! Ale pro Führera bylo vězení jako dovolená – dobré jídlo, pravidelné návštěvy: šest hodin denně.

Ve věznici byl zaveden režim preferenčního zacházení s Hitlerem (nějak to silně připomíná válečného zločince Havloic... -- p.p.) „Nápravné zařízení vypadalo jako lahůdkářství. Ve špajzu té cely byly květiny, ovoce, víno,“ popsal Ernst Hanfstaengl Führerovu „literární otrokárnou“. (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“). A Američan ho tam chodil navštěvovat, a ne ze sentimentality. Byl tam, aby opět vytáhl Hitlera z nepříjemné situace. Rukopis Hitlerova „mistrovského díla“ byl tajně propašován z vězení a již byl připravován v tiskárně Völkischer Beobachter, ale nacistická tiskárna měla spoustu nezaplacených účtů. Pokud by

nebyly zaplacený, vše by bylo ztraceno.

„Zaplatil jsem některé z nich a uznal další, a to stačilo, aby se noviny udržely nad vodou,“ napsal Hitlerovo anděl strážný ve svých pamětech (ibid). Většina pro-britských názorů v knize patřila stejně Hanfstaenglovi, takže by byla ostuda, kdyby nikdy nespátřily světlo světa. A nestálo to moc peněz, takže proč ne. A místo pěti let ve vězení si Hitler odpykal jen třináct měsíců (od 12. listopadu 1923 do 20. prosince 1924)! Potřebná pomoc byla malá, ale klíčová...

Hitler byl propuštěn a pak se stal finanční zázrak. Až později Hitler pozvedl zázračně německou ekonomiku, ale nejdříve se stal první „zázrak“ jemu osobně. Dokončený rukopis jeho knihy, „Čtyři roky bojů proti lžím, stupiditě a zbabělosti“, se objevil v tisku pod novým názvem Mein Kampf (Můj boj). Její náklad byl poměrně malý a zájem čtenářů ještě menší. V prvním vydání se prodalo 10,000 výtisků, v r. 1925, a 7,000 jich bylo prodáno v r. 1926. V r. 1927 našly obě vydání jen 5,607 kupujících, a v r. 1928 ještě méně – pouze 3,015. (Joachim C. Fest: „Hitler“).

Je jasné, že autor by z takových „prodejů“ nevyžil, jak se nyní obvykle říká. Ale Adolf Hitler, mladý „spisovatel“, si žil celkem dobře. Zdá se, že neměl žádný jiný příjem, ale tento fakt mu nebránil vést bezstarostný život. Jen šest měsíců po propuštění z vězení žil opět ve svém starém bytě v Mnichově, ale v létě 1925 si pronajal, pak koupil, vilu v bavorských Alpách – slavný budoucí Obersalzberg. Navíc si koupil poslední model šestimístního (!) Mercedesu Kompressor, něco, co si průměrný autor nemůže dovolit ani dnes, natož pak tehdy v Německu, kdy to byla extrémně drahá koupě (ibid). Hitlerův životní styl také získal na lesku hodícímu se k Führerovi: hezké oblečení, úspory, auto a šofér. Výmarská daňová policie se o Hitlerovy neznámé zdroje příjmů, které mu umožnily žít si po opuštění svého vězeňského kavalce na velké noze, velmi zajímala. Na dotazy daňových inspektorů Hitler řekl: „ani v r. 1924, ani v prvním čtvrtletí 1925 jsem neobdržel žádný příjem. Mé životní výdaje jsou kryty půjčkami, které jsem si vzal v bance – stejný zdroj peněz jsem použil na nákup automobilu.“

Hitlerova korespondence s daňovými úřady říká něco jiného: „Omezují své osobní potřeby na nezbytnosti, vůbec nepiji a nekouřím, jím v nejlevnějších restauracích, a vyjma nepatrného nájmu nemám jako spisovatel a publicista žádné výdaje...“ (ibid), odpověděl spisovatel Adolf Hitler daňovým inspektorům. Skutečně, v kolonce „profese“ napsal jen „spisovatel“, a vše, co bylo uvedeno ve zdanitelných příjmech, bylo „spisovatel“ s příjmem z prodeje knih. Ale samotná půjčka nemohla účty zaplatit: jeho náklady značně převyšovaly jeho příjmy, což je důvod, proč daňoví inspektoři pokládali otázky. Ve svém vysvětlení Hitler uvedl půjčky, které si vzal na své nákupy. Nicméně stále zůstává nejasným dodnes, jak je všechny splatil.

10. prosince 1928 byl Trocký vyhnán do exilu do vzdáleného města Verni (nyní Almata v Kazachstánu). Cestoval s veškerým komfortem: byl mu poskytnut soukromý vagon, vezl sebou nashromážděný osobní archiv, knihovnu a vše ostatní potřebné (včetně psa a lovecké výbavy).

Samozřejmě, že život vůdce neúspěšné světové revoluce byl v exilu mnohem horší. Ale pro Hitlera a nacisty se rok Trockého vypovězení stal, naopak, začátkem bezprecedentního růstu strany. „Hitlerův úspěch a jeho doktrína mohou být v tomto smyslu vystopovány. V r. 1928 měl celkem 12 křesel v Reichstagu. V r. 1930 toto číslo vzrostlo na 107 a v r. 1932 jich měl 230.“ (W. Churchill, „Druhá světová válka“).

Nacistická strana rostla prudce, stala se hlavní nacionalistickou silou, i když jen na jihu země, a pohlcovala řadu malých svazů a nacionalistických skupin. Pak začala růst na celostátní úrovni. V r. 1927 (ještě před exilem Trockého) jedno svědectví ilustrovalo extrémně nelichotivý obraz úderných jednotek po pochodu: „byli oblečeni do levných vetších uniforem, a nákladák, který je přivezl, byla zastaralá kraksna.“ (Desmond Seward:

Napoleon a Hitler).

Jak je tento svět propojen! Někdy je to prostě neuvěřitelné! Kdo by si myslel, že jakmile byl Lev Trocký odeslán do Almaty, že kvalita uniform a příjmy fašistických úderných oddílů vyletí do nebes? Nevěříte v tuto shodu okolností? Pak zkuste najít nelichotivý popis nějakého jejich pochodu po r. 1928!

Nicméně skutečný bod zvratu, po kterém se Hitler rychle a bez odporu vyšplhal v Německu na vrchol, se odehrál v první třetině r. 1929. Opět, bůhví pokolikáté prodělalo hnutí příznivou proměnu, počínaje, jako obvykle, samotným Führerem. V r. 1929 jeho životopisci napsali, že jeho daňové přiznání zázračně zmizelo, a on se stále odvolával na „úroky z půjček“ (Joachim C. Fest: „Hitler“). Došlo ke skutečnému finančnímu zázraku a Hitler již neměl dluhy! Zároveň se opět přestěhoval a žil v devítipokojovém bytě na Prinzregentstrasse, v bohaté buržoazní čtvrti Mnichova (ibid). Měl velké služebnictvo: asistenty, tělesné strážce, šoféry, kuchaře a dokonce i zahradníky.

Hitler dohlíží na svoji brigádu úderných jednotek v Norimberku, 1927. Soudruh Trocký ještě nebyl vypovězen ze Sovětského svazu a ještě se neuchýlil do exilu v Almatě. V té době Lev Trocký pokračoval ve svém boji o moc a uniformy úderných jednotek ještě nebyly záviděníhodné. Nacisté ještě nedostali finance, ale po vyhnání Trockého jim začalo okamžitě pršet zlato.

Ale již na počátku r. 1929 zástupce šéfa nacistické strany, Rudolf Hess, osobně cestoval po Německu a sháněl peníze. Německým průmyslníkům předával dva balíčky fotografií; jeden s komunistickými demonstracemi, druhý s pochody úderných jednotek. Zpráva v doprovodném textu byla prostá: toto jsou síly destrukce; my jsme síly řádu. Ale členové úderných jednotek byli chudí, potřebovali uniformy a vybavení – jedním slovem peníze. Majetní je měli dát nemajetným, jinak riskovali, že o ně všechny přijdou.

Sám Hitler značně zredukoval své aktivity. „Pokud v r. 1927 mluvil veřejně 56krát, pak o dva roky později zredukoval veřejná vystoupení na 29.“ (Joachim C. Fest: „Hitler“). Unaven? Ne, v té době mohlo být dosaženo nezbytných propagačních výsledků jinými prostředky a nebylo potřeba namáhat jeho hlas na shromážděních. Hitler nyní sháněl peníze a prostředky pro noviny – ne nacistický tisk. Z nějakého důvodu v r. 1929 mediální magnát Alfred Hugenberg vytvořil s Hitlerem alianci. Oficiálním důvodem bylo postavit se společně proti Jungovu plánu s názvem „Znovuzrození Německa“. Skutečným důvodem bylo rozšířit Hitlerovo poselství. Hitler byl probírán v rádiu a obrovský počet Němců se tak poprvé dozvěděl o nacistech a jejich neodolatelném vůdci. Hitler měl tak velkou reklamu, že počet jeho stoupenců se během dvou let zesedminásobil. (20. května 1928 dostali nacisté 2,8% hlasů, 14. září 1930 18,3%).

Ale v r. 1928 nedostatek financí přinutil Hitlera zrušit stranický sjezd, který se měl konat v Mnichově – potřeboval našetřit na uniformy úderných jednotek, takže žádné velké fórum! Historici mají vysvětlení po ruce: kvůli „odbojně náladě ve straně“ (Joachim C. Fest: „Hitler“). Ale všichni víme, že snížení odměn je nejlepším způsobem, jak si vypěstovat reptání a nespokojenost. Mít peníze, mohly by všechny vnitřní problémy strany být vyřešeny. Ale Hitler peníze neměl; investoval je všechny do nadcházející volební kampaně do parlamentu (ibid).

Investoval a prohrál: 20. května 1928 dostala nacistická strana jen 2,6% hlasů a skončila na devátém místě. Kdo by takové politické outsidersy sponzoroval? Pouze ti, kdo je potřebovali. A náhle v Norimberku, 3-4. listopadu 1929, uspořádala nacistická strana grandiózní sjezd ve své historii. Třicet zvlášť přidělených vlaků přivezlo 200,000 členů strany do města. (Alan Bullock: „Hitler a Stalin: Paralelní životy“). Šedesát tisíc členů úderných jednotek pochodovalo před Führerem. A to bylo uděláno politickou organizací, která v létě 1928 byla na mizině a prohrála volby? Jaká dobrá pohádková víla nacistům pomáhala?

Tato čarodějnice se jmenovala... britská, americká a francouzská tajná služba – téměř celá budoucí „proti-hitlerovská koalice“, která byla téměř sražena do hrobu strašlivou obludou, kterou vykrmila. Soudě podle datumů, které před sebou máme, tyto organizace vykonávaly tento konkrétní finanční „zázrak“ v období od počátku do poloviny r. 1929. Již jsme viděli, že Hitler vždy dostával peníze, jen když události v Sovětském svazu nešly podle plánů Západu. Co se tam dělo během tohoto období?

10. února 1929 byl Trocký vypovězen ze SSSR

V polovině prosince 1928 komisař státního politického direktoriátu odjel z Moskvy za Trockým, aby mu řekl, aby přestal s vedením opozice nebo diskusí, jinak bude následovat jeho vypovězení. Trocký odmítl a odešel do exilu, nejdříve do Turecka na Princezniny ostrovy v Marmarském moři. Tam okamžitě začal s tiskem „Bulletinu opozice“, napsal tam svůj životopis „Můj život“, který, čirou náhodou, velebil Hitlera. Tam také napsal „Historii ruské revoluce“ a další díla, která zoufale nadávala na zemi (SSSR), kterou pomáhal vytvořit, a která se nyní vymkla kontrole. V r. 1933 se přestěhoval do Francie, v r. 1935 do Norska a kamkoliv šel, tam neustále něco sepisoval, vždy něco tisknul (Bulletin opozice byl vydáván 12 let: od r. 1929 do r. 1941).

Za jaké prostředky? Za úplatky za obchod „s lokomotivami“? Nebo ho někdo podporoval? Ale kdo potřebuje člověka, který začal revoluci, jen aby se stal zbytečným? Stejní lidé, kteří ho zásobovali penězi od r. 1905 do r. 1917! Trockého rodina a on sám nikdy nepoznali finanční strádání – jejich aktiva se objevovala odnikud sama od sebe. Kupodivu neměl Trocký, zapálený revolucionář, žádné problémy se získáváním víz do zemí buržoazní demokracie. Proč by, říkáte, Francouzi vítali bojovníka za permanentní revoluci?

Na konci r. 1939 se Trocký přestěhoval do Mexika, kde žil až do 20. dubna 1940, kdy ho španělský revolucionář a agent NKVD Raul Mercader zabil cepínem...

„Bez Stalina by nikdy nebyl Hitler,“ napsal Trocký.

Správně, Lev Trocký, byl to on. Jen význam slov „dábel světové revoluce“ není vůbec tím, co pod ním historici chápou. Stalin nedal Hitlerovi žádné peníze, neposkytl mu žádnou podporu při jeho vzestupu a neměl s nacisty žádné kontakty až do doby, kdy měli v Německu formální zákonnou moc.

Stalin učinil Hitlera nezbytným a nutným tím, že zničil trockismus a vyhnal Trockého ze Sovětského svazu, čímž umožnil jinou cestu vývoje, než byla ta, kterou nám vnutily Británie a její spojenci! Pokud by v SSSR triumfoval Trocký, odevzdal by zemi bez boje. Proč jinak by Německo skončilo s vůdcem jako šílený Adolf?

Je čas říct pravdu: Stalin nevytvořil Hitlera, ani němečtí průmyslníci; byli to věční geopolitičtí rivalové Ruska.

Ti připravili druhou světovou válku, aby napravili chybu učiněnou v r. 1917. Aby to mohli udělat, potřebovali Adolfa Hitlera.

A to je důvod, proč ho nikdo nemohl zastavit.

23. března 1940 dvoumotorové civilní letadlo Lockheed-12A, s registračním kódem G-AGAR, vzletlo z letiště na londýnském předměstí Heston. Za kniplem byl britský pilot Haig McLane. Letadlo nabralo kurz na Maltu; pak po mezipřistání v Káhiře letělo na britskou vojenskou základnu v Bagdádu. Odtud směřovalo na sovětské hranice, se dvěma specialisty na letecké fotografování na palubě. Po nepozorovaném překročení hranice ve výšce 7000 m letělo letadlo do Baku na vzdušnou fotografickou špionážní misi.

O čem to bylo?

Fotografie byly poslány patřičným oddělením v Anglii a Francii. Byly použity pro přípravu plánů na překvapivý útok na Sovětský svaz; anglické označení Ma-6, francouzské R. I. P. (Russia, Industry, Fuel). Útok měl začít bombardováním měst Baku, Grozny, Batumi, Majkop a Poti. Plán počítal s použitím 90-100 anglických Blenheimů a amerických bombardérů Glenn Martin při útoku na Baku. Bombardování mělo probíhat ve dne i v noci, kdy se piloti měli orientovat podle požárů. Všechna ropná pole, rafinerie a přístavy se měly ocitnout v plamenech.

SSSR dokončil obnovu svých ropných rafinerií na počátku r. 1940. Ale velké ropné jámy – jámy naplněné ropou – a velký počet dřevěných jeřábů byly ponechány z minulosti. Podle hodnocení amerických expertů byla půda v těchto oblastech tak nasycená ropou, že oheň by se šířil vysokou rychlostí a přenesl by se na další pole. Uhasit požáry by trvalo měsíce a výroba by mohla být obnovena teprve po letech.

To, co dnes víme o ekologii, nám říká, že tato bombardování by vytvořila ekologickou katastrofu. Nad požáry by se vytvořily konvekční proudy a horký vzduch by tlačil zplodiny do horních vrstev atmosféry. To by vytvořilo kyselý déšť, narušilo tepelnou výměnu v atmosféře a kontaminovalo oblast karcinogenními a mutagenními látkami. Obyvatelé Baku by byli samozřejmě bez vody, protože zplodiny by otrávily studny. Požáry v hlubokých studních by vytlačily „mrtvou vodu“ obsahující sloučeniny mědi a dusíku. Únik zplodin do moře by zničil mořskou floru a faunu.

Je strašné si to představit. Je nepochopitelné, že „civilizovaný“ Západ chladně plánoval zabít tisíce civilistů, dokonce ještě před barbarským bombardováním Drážďan, Hirošimy a Nagasaki. A byli to civilisté, protože v Baku, Drážďanech, Hirošimě a Nagasaki nebyly žádné významné vojenské jednotky nebo zařízení.

Přípravy probíhaly zcela vážně

Francouzský náměstek ministra zahraničí generál Leger napsal americkému velvyslanci Bullitovi 11. ledna 1940, že Francie nepřeruší diplomatické styky se Sovětským svazem, ani mu nevyhlásí válku; zničila by Sovětský svaz, pokud by to bylo možné, a bylo-li by to nezbytné i pomocí děl.

Francouzský premiér Deladier nabídl vyslat flotilu do Černého moře, aby zablokovala sovětské komunikační trasy a ostřelovala Batumi z moře. 19. ledna 1940 poslal dokument o útoku na Sovětský svaz generálu Gamelinovi, hlavnímu veliteli francouzské armády a vice-prezidentovi Válečné rady, a stejně tak admirálovi loďstva Darlanovi. Dvě kopie dokumentu byly adresovány generálovi Koëltzovi, veliteli francouzských pozemních sil, a generálu Vuilleminovi, veliteli leteckého personálu a hlavnímu veliteli letectva.

24. ledna 1940 velitel anglického Imperiálního generálního štábu, generál Ironside, poslal

válečnému kabinetu memorandum o „hlavní válečné strategii“, ve kterém uvedl svůj názor, že Anglie by měla účinně pomoci Finsku, jen pokud by zaútočilo na Rusko v co největším počtu os, a, co je důležitější, udeřilo na Baku – region produkující ropu – aby způsobilo v Rusku vážnou národní krizi.

A další fakt: 31. ledna 1940 na setkání náčelníků generálního štábu Anglie a Francie v Paříži generál Gamelin navrhl, aby Britové bombardovali cíle v ruském vnitrozemí; a anglický maršál Pierce, zástupce velitele anglického letectva, tento návrh podpořil.

Jak se říká, slabý se drží silného. Íránský ministr války Nachjavan požádal Brity, aby poskytli 80 letadel a koordinovali plány na válku s Ruskem.

3. února 1940 francouzský generální štáb nařídil generálu Jaunaudovi, veliteli francouzského letectva v Sýrii, aby prostudoval možnost náletu na Baku. O tři dny později byla tato záležitost probírána a schválena na setkání anglického válečného kabinetu. Ve světle této stanovené mise nařídili šéfové výboru generálního štábu připravit dokument.

28. února 1940 vytvořilo francouzské letectvo dokument obsahující přesné výpočty aktiv potřebných pro útok na Baku. Britský přístup k této záležitosti byl důkladný a Britové navrhli zaútočit na naši zemi ze tří směrů. Nakonec byly všechny podrobnosti koordinovány a v březnu se konala jednání s tureckým generálním štábem – bylo rozuměno, že Turecko se útoku na Sovětský svaz zúčastní také. Ještě intenzivnější práce na koordinaci a dokončování plánů agresorů probíhaly v dubnu. Reynaud, který nastoupil po Deladierovi jako premiér, byl dokonce ještě větší jestřáb, než jeho předchůdce, a požadoval od Britů více akcí.

Pekelná mašinerie připravující útok na Sovětský svaz začala s odpočtem posledních dní a hodin do bombardování ropných polí naší země, ke kterému mělo dojít 15. května 1940. Byly navýšeny zásoby leteckého paliva a výbušnin a zápalných bomb na britských a francouzských letištích na Středním východě; navigátoři si načrtli směry útoku na mapách; a piloti nacvičovali noční bombardování. Reynaud telefonoval Churchillovi 10. května 1940, aby mu řekl, že Francie je připravena zaútočit 15. května.

Co je zastavilo

Ale – ironie osudu! 10. května, pět dní předtím, než Anglie a Francie měly začít svoji válku proti Sovětskému svazu, dal Hitler rozkaz zastavit „markýrovanou válku“ s Francií, ve které nebyly žádné vojenské operace, a zahájit rozhodný útok. Němci porazili Francouze během několika dnů a z nějakého důvodu byla nová ruská kampaň pro dědice Napoleona již málo přitažlivá. Němci nezničili britský expediční sbor ve Francii a umožnili mu uniknout z Dunkirku.

Britské a francouzské jednotky jsou evakuovány z Dunkirku

Jen pět dní – a historie by se vydala jinou cestou! Historie, samozřejmě, odmítá podmiňovací způsob, ale můžeme si být jisti, že náklady na válku by byly zcela jiné. Odrazili bychom útok britských a francouzských agresorů. Sovětské vedení o plánech na útok na Baku vědělo – a bylo připravené na reakci. Byly vyvinuty stíhačky MIG-3 s vysokým dostupem a uvedeny do provozu – byly schopné napadat britské, americké a francouzské bombardéry ve vysokých výškách. Anglická letadla vyzbrojená pouze kulomety nebyly žádnou hrozbou pro opancéřované stíhací bombardéry Il-2, nemluvě o francouzských stíhačkách. Takže „spojenecký“ nálet by nezpůsobil katastrofu, smrt a destrukci, ve kterou

doufali. Vztahy s Německem by byly jiné.

Dříve či později by se německý politický systém vyvinul; jeho excesy by byly minulostí, stejně jako inkviziční hranice a křížové výpravy, pronásledování kacířů a upalování čarodějnic.

Samozřejmě, že útok na naši zemi by byl znepokojující. Německo by zjistilo, jak jít v jednom šiku s Anglií a Francií. Obzvláště když Anglie měla vlastního sira Oswalda Mosleyho – vůdce britských fašistů a člena parlamentu a vlády, který se osobně znal jak s Anglickým, tak belgickým králem, jakož i s Hitlerem a Goebbelsem. Našli by společnou řeč. Neměli bychom zapomínat: Součástí Hitlerových sil bylo 200,000 francouzských dobrovolníků, kteří bojovali proti naší zemi. A zde je další zajímavý detail: posledními obránci Hitlerova bunkru byli francouzští příslušníci SS.

Pět dní, jen pět dní – a historie by nabrala jiný kurz...

V předešlých člancích jsme se podrobně podívali na záhadné okolnosti obklopující vraždu korunního prince Franze Ferdinanda v Sarajevu, 28. června 1914, a na úskočnou diplomatickou hru hranou britskou vládou během horkého léta 1914, jejímž cílem bylo zatáhnout Německo a Rusko do balkánského konfliktu. Nyní nadešel čas otevřít některé málo známé stránky této Velké války, kterou můžeme, celkem oprávněně, nazvat „Podivnou válkou“...

Samotný začátek tohoto globálního konfliktu byl neobvyklý. Až do té doby kdokoliv vyhlásil válku, začal s útočnými akcemi. Nicméně v r. 1914, po vyhlášení války Rusku, Německo okamžitě přešlo do defenzivy. Akce Berlína jsou opravdu překvapivé, ale ještě překvapivější jsou akce Rakušanů. Po zahájení války proti Srbsku si, zdá se, nevšimli, že rusko-německý konflikt vznikl kvůli nim. Ve Vídni neslyšeli německé vyhlášení války Francii. Ani nereagovali na vstup Británie do války. Vyhlásili válku Rusku 6. srpna (!), 6 dní po Německu. Skutečné boje na rusko-rakouské frontové linii začaly až 12. srpna a na rusko-německé frontě dokonce ještě později, 13. srpna 1914.

Brzy se stalo jasným, že němečtí generálové nemají separátní plán na zničení Ruska. Německý generální štáb měl plány pro případ války s Francií, kterou by Rusko podpořilo, ale ne proti Rusku! Německá armáda čelila závažným problémům, když se pokoušela zastavit velkou sílu ruské armády, která se pokoušela prokrestit si cestu do srdce Německa. Byla nucena improvizovat za pochodu, vytahovat nové vojenské jednotky ber kde ber. Zdá se, že Německo nebylo připraveno na válku s Ruskem.

A ruské armádní a politické vedení to vědělo velmi dobře, což je důvod, proč vyhlášení války německým císařem bylo v Petrohradu neuvěřitelným překvapením pro všechny. Jak císařovi, tak ruští vojáci byli ohromeni. Dokonce i car Nikolaj II byl pln úžasu. V jeho telegramu anglickému králi Georgi V, odeslaném den po německé demarši a ospravedlnění mobilizace, car Nikolaj II dal průchod svým pocitům: „Mohu oprávněně jednat, neboť mám náhlou Německu deklaraci války, která přišla jako naprosté překvapení, protože jsem dal císaři Wilhelmovi co nejkategoričtější ujištění, že mé ozbrojené síly se nepohnou, dokud budou probíhat zprostředkovatelské rozhovory.“

Světová válka začala. Na západě, po dokončení expanze své armády, ušetřili Němci zničující ránu Francii přes území Belgie. Ruská fronta byla však klidná. Prozatím ruská armáda svůj útok nezahájila! Právě tehdy bylo Německo také nuceno zahájit vojenské operace na východní frontě. Jak uvedl německý admirál Tirpitz: „Okolnosti nás donutily udeřit na frontě, což není v souladu s našimi politickými zájmy.“

Položme si jednoduchou otázku: ve vsí vážnosti, proč začala ruská armáda útočit na Němce? A proč, pak, zahájila svůj útok proti Rakousko-Uhersku?

Odpověď leží v důvodech a cílech za rozmršnou zosnovanou Angličany. Ruská armáda zahájila útok proto, že o to byla požádána svými „spojenci“ z Entente. Či spíše ani ne tak požádána, jako uprošena! A z pohledu cara Nikolaje II na to měli právo. Co se týkalo jeho, tak náhlé vyhlášení války bylo známkou neloajality a agresivity Německa, zatímco vstup Francie a Anglie do války, bez ohledu na jejich přání, bylo ukázkou jejich loajality a oddanosti jejich spojení s Ruskem. Od té doby se ruský car cítil vůči Paříži a Londýnu silně zavázán, a v důsledku toho byl car Nikolaj II ochoten pomoci Francouzům odrazit německý útok. Pomocť ke své vlastní škodě, kdy to bylo zapláceno krví tisíců ruských vojáků.

Na samém začátku války měly Anglie a Francie dva opravdové problémy, a oba měly stejné řešení. Prvním byla možnost německo-ruského usmíření. Takový vývoj událostí musel být

vyloučen jednou pro vždy. Možnost „války bez války“ zamíchala se všemi britskými mapami a zavedla jejich lstivé manévry do slepé uličky. Bylo potřeba krve německých a ruských vojáků, moře krve, a pak by bylo usmíření mezi dvěma nepřáteli nemožné. Němci a Rakušané se nepřipravovali na útok, což znamenalo, že ruská armáda musela. Druhý problém Francie byl vytvořen německými vojáky, kteří si proklestili cestu Belgií překvapivě rychle a směřovali na Paříž. Řešením obou problémů Anglie a Francie tedy bylo urychlit začátek rozsáhlých vojenských operací na rusko-německé frontě.

Ofenziva proti Rusku:

- Skoncovat s možností mírového řešení konfliktu jednou pro vždy;
- Přesunout břímě války ze západní na východní frontu; a
- Začít podkopávat státní systém Ruského impéria, protože ruská armáda nebyla připravena útočit.

To je přesně důvod, proč se „spojenecké“ státy pokoušely přimět ruskou armádu zaútočit od prvního dne války. Francouzský ministr války, Adolphe Messimy, to doslova požadoval, zatímco francouzský velvyslanec v Rusku, Maurice Paléologue, „prosil“ cara Nikolaje II, aby „nařídil útok“, protože jinak by byla Francie „nevyhnutelně rozdrčena“. Generál Brusilov, hrdina první světové války a tvůrce slavné Brusilovovy ofenzivy, vzpomínal: „Na počátku války, aby zachránil Francii, (vrchní velitel) rozhodl postupovat v rozporu s válečným plánem vypracovaným dříve a rychle zahájit útok, bez čekání na dokončení soustředění a rozvinutí armád.“

Do Paříže zbývalo méně než padesát kilometrů. Žár války byl takový, že francouzské velení se chápalo jakékoliv příležitosti, jak zastavit svého nepřítele. Na počátku září 1914 téměř 600 pařížských taxíků, během několika cest, přivezlo na frontu asi 6,000 francouzských vojáků. A dokonce i tato malá posila sehrála roli: na řece Marne se Němci náhle zarazili a začali s odsunem. Historici to nazvali „zázrak na Marne“. Ve skutečnosti to však žádný zázrak, co zachránilo Paříž, nebyl. Paříž byla zachráněna desítkami tisíc zmasakrovaných a uvězněných Rusů. Během nejprudší bitvy o Paříž vtrhly na území východního Pruska dvě ruské armády pod velením generálů Samsonova a Rennenkampfa. Po prohře v bitvě u Gumbinnen začali poražení Němci ustupovat a nejvyšší velení německé armády bylo nuceno odsunout téměř 100,000 vojáků z jejich postupu na Paříž a nasadit je proti Rusům. Výsledkem tohoto nepřipraveného útoku bylo obklíčení a zničení celé ruské armády. Neschopen nést ostudu se generál Samsonov zastřelil.

Mapa bitvy u Gumbinnenu

Přání dostat co nejvíce německých a rakouských jednotek na východní frontu je společná nit, která je patrná ve všech operacích ruské armády v r. 1914. Ve stejnou dobu, kdy útočila na německé jednotky, začala další část ruské armády s útokem proti Rakušanům v Haliči, tentokrát aby pomohla Srbům. Ruské jednotky se daly do pohybu, aniž by byly zcela zmobilizovány a byly naprosto nepřipravené. Došlo zpočátku k řadě porážek, ale celková převaha ruských jednotek co se týká taktiky, zbraní a morálky udělala své. V důsledku houževnatých bojů utrpěly rakousko-uherské jednotky vážnou porážku.

Protože nepochopilo důvody a cíle stojící za světovou válkou, která vypukla, nebylo ruské

vedení dokonce ani schopné správně vyhodnotit možné směry, jakými by se události mohly vyvinout. V Petrohradu byli přesvědčeni, že válka nebude trvat příliš dlouho. Protože Německo a Rakousko zcela jistě nebudou schopny ustát celkovou sílu Entente. A ve skutečnosti by bylo Německo zničeno rychle, za podmínky, že by byly cíle všech členů Entente stejné. Nicméně Rusko bojovalo za celkovou porážku nepřítele, zatímco Britové bojovali za budoucí uspořádání světa, světa, ve kterém nebylo žádné místo pro Ruské impérium.

Samotní Angličané se masakru, který se rozhořoval, prakticky neúčastnili. Jako obvykle vedli válku přes nastrčené figury. Aby pomohli Francii, byl na kontinent odeslán Britský expediční sbor generála Frenche, skládající se ze dvou sborů a jedné jízdní brigády, celkem 70,000 lidí. Výše ztrát utrpěných ruskou armádou v jedné operaci byla větší, než ztráty všech britských expedičních sborů! Ale proč měla britská armáda tak malé počty v Evropě?

Po svém skončení byla první světová válka nazvána Velkou válkou. Iluze, že válku lze rychle ukončit, se rozpadla doslova po pár měsících, spolu se zásobami granátů. Válčící mocnosti rychle povolaly miliony záložáků do boje za svoji zemi. Učinila to každá země. Vyjma... Velké Británie. Britská armáda se stále doplňovala dobrovolníky. Jak dlouho to pokračovalo? Velmi dlouho. Všeobecná vojenská služba byla zavedena v Británii až 6. ledna 1916, 16 měsíců po začátku světového konfliktu. Celou tu dobu nebyla britská armáda schopna pomoci svým spojencům v plném rozsahu svých možností. Samo sebou, že to bylo jistě zcela náhodou. Když byli požádáni o pomoc, mohli Britové bezmocně vrtět hlavou – nemůžeme udělat nic. Naše armáda je tak malá, tak malá!

Ruská armáda byla v útoku, tentokrát na Moravě a ve Slezsku. Slezsko má uhlí a bylo důležitým průmyslovým regionem Německa, proto byli Němci nuceni opět přesunout své jednotky z francouzské fronty na ruskou. Těžké německé dělostřelectvo drtilo ruskou pěchotu bez odpovědi. Ztráty byly úžasně. Jen během šesti měsíců dosáhla výše ztrát poloviny celkových ztrát za celou válku! Válka přešla do poziční fáze – nepřítel vyčerpал své poslední připravené zálohy a Němci neměli sílu na rozhodné vítězství. Drželi se na pár kilometrech, kterých se zmocnili na francouzském území. Během komplexních okamžiků vojenských operací, v kritické době nedostatku zbraní, ani Angličané, ani Francouzi nenabídli Rusku jakoukoliv podporu. Generál Bonch-Bruevich napsal hořkou pravdu: „Jak Anglie, tak Francie nešetřily sliby. Ale sliby zůstaly sliby. Obrovské oběti Rusů při záchraně Paříže před obsazením Němci se ukázaly být marnými. S jedinečným cynismem titíž Francouzi a Angličané prakticky odmítli jakkoliv pomoci. Na každý návrh, aby dodali Rusku munici, francouzští a angličtí generálové prohlásili, že nemají nic.“ Mezitím samotní Angličané, podle svědectví britského premiéra Lloyda George, „hromadili granáty, jako by byly zlaté, a hrdě poukazovali na své obrovské zásoby granátů připravených k odeslání na frontu“. A co víc, když Rusko zaplatilo za výrobu munice v amerických továrnách, byl náklad, který byl připraven k odeslání, poslán... Angličanům. Prostě se ho zmocnili a použili pro vlastní účely. Další jednání a korespondence o této záležitosti nevedly k ničemu.

Podivné chování všech válčících panovníků v předvečer a během první světové války bylo na popud Londýna. Nestoudné vydírání a podvádění, tak „virtuózně“ uvedené v život britským ministrem zahraničí Edwardem Greyem, našlo své místo, když přišlo na Němce. Angličané také tímto způsobem tlačili na ruskou stranu barikády a po krátké pauze bylo na řadě Turecko.

Nyní nadešel čas, abychom si trochu promluvili o vstupu Istanbulu do války. Záhada zde není o nic jasnější, než během celé temné historie tohoto období. Rusko vstoupilo do války jednoduše proto, aby se bránilo. To je silná motivace, ale ruská vláda musela mít ještě jeden další, žoldácký, motiv. Jinak, pokud by Němci nabídli mír, Rusko by s ním mohlo souhlasit. Byla potřeba nějaká chutná návnada a pro Petrohrad to byly turecké průlivy. Nicméně „spojenci“ by nebyli schopni nabídnout Rusku tak vytoužené Dardanely bez účasti Turecka ve světovém konfliktu. A skutečně, samotní Angličané by byli schopni zabrat jen část tureckého území, pokud by Istanbul vstoupil do války proti mocnostem Entente. Z toho vzešla následující logika stojící za taktikou britské diplomacie: pokusit se s veškerou svoji silou vyprovokovat Turecko k podpoře Německa. Netřeba být překvapen zjevnou absurdností chování Anglie, pouze neortodoxní kroky a drzá rozhodnutí ji mohla umožnit dokončit herkulovský úkol světové války, která se řídila jejich scénářem. A později pak, po zničení Turecka během války, si Britové slavně rozdělili jeho území. Pouze Rusko nemělo dostat vůbec nic. Pro něj sir Grey plánoval občanskou válku, chaos a ztrátu území.

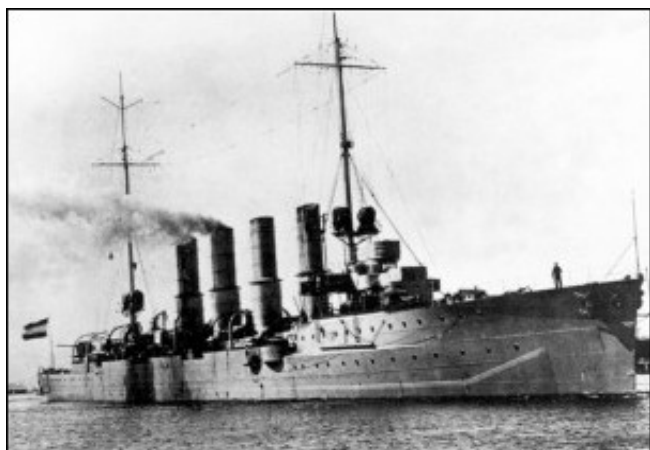
V jistou chvíli se ukázalo, že diplomatické snahy Ruska a Británie šly opačným směrem. Ruská diplomacie se pokoušela dostat Turecko na svoji stranu, nebo Turky přesvědčit, aby zůstali neutrální. Petrohrad zcela jistě nepotřeboval dalšího protivníka. Proto ruský ministr zahraničí Sazonov nabídl záruku za bezpečnost Turecka a navrácení ostrovů Lemnos. Anglická diplomacie zareagovala na tuto dohodu jen tím, že zaručila Turecku bezpečnost po dobu války. Co se týká ostrovů, Londýn to zcela odmítl. Anglie provokovala Turky téměř otevřeně, jasně „předávala“ přístupové podmínky Němcům, kteří byli připraveni vyhovět jakýmkoliv podmínkám, které by turecký stát měl.

Stejně jako běžely diplomatické hrátky, byla vedena také ofenziva a nepřátelské útoky vůči Turecku. Jako přední loďařská světová mocnost dostala Británie objednávky z mnoha států na výrobu moderních lodí. Několik let před započítím války si Brazílie objednala od Anglie třetí válečnou loď – bitevní loď vyzbrojenou 14 výkonnými 305 mm děly. Nicméně země kávy a karnevalů až tak dobře nezhodnotila své finanční možnosti a již se připravovala na odstoupení od objednávky, když na scénu dorazilo Turecko. Nejen, že Turecko brazilskou loď koupilo, ale tato země také zaplatila za výrobu další lodě stejného typu. V létě 1914 měly být předány zákazníkovi. Nicméně anglické firmy začaly používat všechny dostupné výmluvy, aby předání lodí zpozdily, a 28 července 1914 (v den, kdy Rakousko-Uhersko vyhlásilo válku Srbsku) Británie obě turecké bitevní lodě zkonfiskovala a začlenila je do své flotily pod názvy „HMS Agincourt“ a HMS Erin“.

Zatímco sir Grey usilovně „bojoval za mír“, britské ministerstvo války finišovalo své přípravy na válku. Myšlenka na světovou válku v té době nikomu na mysl nepřišla, vyjma, zřejmě, britské vlády. Což je důvod proč turecká vláda považovala zrekvírování svých lodí za tak urážlivé, za takový veřejný políček do tváře. Zajímavá logika: Rakousko vyhlásilo válku Srbsku, takže Anglie zabavila lodě Turecku. Takové akce způsobily v Istanbulu výbuch pobouření, protože výroba válečných lodí byla částečně financována veřejnou sbírkou. Neočekávaný schodek ve formě dvou výkonných lodí oslabil obrannou sílu tureckého loďstva. Byla to Anglie, kdo byl zodpovědný, ale turecká nenávist se rozšířila na celou Entente, jehož nejbližším členem bylo geograficky... Rusko.

Německé vojenské velení rozhodlo, že okamžitě využije vývoje situace, a tajně navrhlo

turecké vládě, aby si pořídila dvě nové německé lodě, které se od r. 1912 nacházely ve Středomoří. Byly to bojový křižník „SMS Goeben“ a lehký křižník „SMS Breslau“. Jak se v politice často stává, odvážné akce německého velení s cílem dostat Turecko na svou stranu zcela zapadaly do zájmů Angličanů, což je důvod, proč „SMS Goeben“ a „SMS Breslau“ dorazily do Istanbulu bezpečně a v pořádku. Tento příběh je tak zajímavý, že se na něj podíváme trochu podrobněji.

Německý lehký křižník Breslau, později turecký Midilli.

„SMS Goeben“ a „SMS Breslau“ se měly nacházet v moři ve vrcholném okamžiku začátku světové války, zatímco Anglie a Německo se měly stát každou chvíli nepřáteli. Zničení obou lodí by nebylo pro britskou flotilu, která byla nejlepší na světě, obtížné. Anglické námořnictvo jim bylo v patách, ale... umožnilo německým křižníkům proklouznout jim mezi prsty. Když Angličané opět lodě dohnali v Istanbulu, situace se již radikálně změnila. Turecká vláda oznámila, že koupila „SMS Goeben“ a „SMS Breslau“ od Německa. Takže to již nebyly německé, ale turecké lodě „Sultan Yavuz Selim“ a „Midilli“. Velení těchto lodí zůstalo německé, jen vyměnili německé čepice za turecké fezy.

„Bezstarostnost“ Britů měla vážné následky. 29. října 1914 německý admirál Souchon, poté co přijal místo hlavního velitele osmanského námořnictva, vedl svoji flotilu na moře, údajně na cvičení. A udělal to, co po něm vůdci německé vlády chtěli, a nejen německé vlády, ale také... britské rozvědky. „SMS Goeben“ zahájil palbu na Sevastopol, „SMS Breslau“ na Novorossijsk a křižník „Hamidiye“ na Oděsu. Následující ráno si ruské velvyslanectví v Konstantinopoli vyžádalo povolení, a, v rozporu s ruskými přáními, se z Turecka stal další nepřítel Ruska a nový spojenec Berlína. V důsledku toho byly splavné vodní cesty Černého moře, kterými se Rusko zásobovalo vším potřebným, zablokovány. A co víc, hlavní cesta ruských vývozů procházela právě těmito průlivy. V předvečer první světové války procházelo přes Bospor a Dardanely 60 až 70% veškerých ruských vývozů obilovin, zatímco u zboží byla tato cesta zodpovědná za téměř 34% obchodu. Rusko nyní mělo problém s prodejem svého zboží a získáváním materiálů, které potřebovalo. Nedostatky v prvních pár letech války lze v mnoha ohledech vysvětlit tragickou „náhodou“, kdy dvě německé lodě „ošálily“ britskou flotilu.

Osmanská říše v letech 1820-1924

Pokračování

Všemi možnými způsoby se spojenci dokonce vyhnuli koordinování společných akcí všemi členy Entente. Ke konci prvního roku války již vyčerpaní Němci nebyli schopni postoupit a západní fronta se stabilizovala, kdy na jedné straně dosáhla neutrálního Švýcarska a moře na druhé. Nepřítel se zakopal a neustále zlepšoval svoji obranu. Válka se vlekla a nebyly žádné známky toho, že by se blížila konci. Je podivné, že když válčili již šest měsíců, nenaučili se spojenci z Entente koordinovat své akce. Zdálo se, že mají nějaké problémy s vytvářením tlaku na Reich z obou stran zároveň. Britové se obávali takového útoku na Německo, protože Němci by nebyli schopni ho ustát, a Angličané nechtěli, aby bylo Německo poraženo rychle, neboť by to znamenalo, že Rusko by bylo na straně vítězů.

Kostnatá ruka destrukce se pomalu ale jistě začala drápat po Evropě, budoucí revoluce začínala vrhat stín na mapách Ruska, Německa a Rakouska-Uherska. To je extrémně důležitý okamžik. Němci správně pochopili co se děje, velmi rychle: „Angličané doufali, že rozdrtí naši zemi za pomoci ruského parního válce, a francouzsko-belgicko-britská armáda měla zpomalit náš útok; pokud by existovalo nějaké nebezpečí, že by Rusko zvítězilo, jejich plánem bylo ukončit válku,“ poukázal celkem správně admirál von Tirpitz.

Plán „spojenců“ fungoval dokonale – Rusko a Německo se vzájemně oslabovaly. Německý útok začal v lednu 1915 a pokračoval téměř nepřetržitě víceméně do konce léta. V důsledku toho ruské jednotky byly nuceny vzdát se Haliče, která byla obsazena dříve, a utrpěly významné ztráty. Nicméně to však nebyla katastrofa. Fronta držela pevně a opuštění Polska, po porážce v Haliči, bylo plánovanou operací pro posílení frontové linie. Německá armáda se také vyčerpala – ruská fronta pohltila všechny jejich připravené rezervy.

Alfred von Tirpitz (1849-1930)

Zatímco Rusové cedili krev, anglo-francouzské velení nedělalo nic, aby ulehčilo osudu ruské armády. Místo toho se v tichosti zabývali vojenskou výrobou. Během r. 1915 Francie zvýšila svoji výrobu pušek jedenapůlkrát, nábojnic padesátkrát a těžkého dělostřelectva téměř šestkrát. Anglie zvýšila svoji výrobu kulometů pětkrát a letadel téměř desetkrát. Možná že v mlhavém Albion a slunné Francii nevěděli o strašné situaci, ve které ruská armáda byla? Věděli to dokonale dobře. Francouzský velvyslanec Maurice Paléologue vzpomínal ve svých pamětech slova generála Aleksejeva, náčelníka ruského generálního štábu: „Naše ztráty na životech byly kolosální. Kdybychom potřebovali doplnit jen potřebný personál, nahradili bychom ho rychle, protože jsme měli v záloze více než 900,000 lidí. Nicméně neměli jsme dost zbraní, abychom mohli tyto lidi vyzbrojit a vycvičit...“

Čímž neříkám, že by spojenci Rusku nedodávali zbraně. Tak to nebylo, ale jen málo a sporadicky. Takže v r. 1915, například, „spojenci“ dodali Rusku jen 1,2 milionu granátů, méně než šestinu měsíční produkce granátů Německa. Generál Svečin napsal: „Náš požadavek na Francouze, aby objednali granáty ve svých továrnách, byl odmítnut. Ukázalo se, že nebyli ochotni přijít se stejnou obětí, jako my na začátku války, kdy jsme byli připraveni zaútočit na podporu našich spojenců. Teprve v r. 1916 nám francouzská vláda poskytla svolení nakoupit malou část produkce továrny v Creusot. Vedení továrny nemělo žádné skrupule a naučovalo nám přehnaně vysoké ceny.“

Nebylo to jen tak zbůhdarma, že Angličané nechali SMS Goeben doplout do Istanbulu a

provokovali Turecko ke vstupu do války. Ruské černomořské přístavy byly zablokovány, takže významné množství zbraní „spojenců“ bylo dodáváno přes Murmansk a Archangelsk, ale kvůli problémům s přepravou byla většina vybavení zpožděna a nikdy se nedostala na frontu. Angličané poskytli dopravní lodě pro přepravu zbraní jen pod podmínkou, že na oplátku dostanou chléb, máslo, dřevo, lihoviny a důležité strategické suroviny, které Rusko potřebovalo samo. Zanedlouho britská vláda požadovala, aby Rusko přesunulo své zlaté rezervy do Londýna, jako záruku, že za dodávky bude zapláceno. Byly tam převezeny desítky tun ruského zlata a vytvořily tam to, co je známo jako „carské zlato“. Nikdy nebylo do Ruska vráceno a nebyly proti němu poskytnuty žádné dodávky.

Koaliční partneři to neudělali proto, že by měli skutečný zájem na konečném celkovém vítězství. Tak například ať byli Němci kdekoliv, pokusili se maximálně podpořit bojovou účinnost svých rakouských, bulharských a tureckých kolegů. Avšak dokonce ještě před začátkem války vyškrtli Angličané a Francouzi Rusko ze seznamu vítězů a přidali ho na seznam zemí, které válku nepřežijí.

Zatímco válečná štěstěna se na Rusko nesmála, ruští diplomaté se pokoušeli probrat otázku poválečného uspořádání světa se svými spojenci. Jedinou možnou kořistí pro Rusko ve válce byly ceněné turecké průlivy, které fungovaly jako špunt a blokovaly výjezd ruské flotily z Černého moře. Angličané to věděli moc dobře. Byli to Angličané, kdo stovky let bránil Rusku zničit Turecko a zmocnit se Bosporu a Dardanel. A nyní je použili jako návnadu. „Extrémní potřeba posílit Rusko po jeho selhání ve východním Prusku,“ napsal Winston Churchill ve „Světové krizi“, „donutila Edwarda Greye, britského ministra zahraničí, aby dal pokyn Buchananovi, našemu velvyslanci v Petrohradu, aby již 14. listopadu 1914 informoval Sazonova, že vláda uznala, že záležitost týkající se průlivů a Konstantinopole musí být vyřešena v souladu s přáním Ruska.“

Ruský imperiální ministr zahraničí Sergej Sazonov

Na začátku r. 1915 carská vláda rozhodla, že nadešel čas si věci ujasnit. 4. března 1915 poslal ministr Sazonov „memorandum“ spojeneckým velvyslancům: „Kurz nedávných událostí vede jeho veličenstvo cara Nikolaje II k závěru, že záležitost Konstantinopole a průlivů by měla být vyřešena jednou provždy a v souladu s odvěkým přáním Ruska.“ Ruské požadavky jsou pak uvedeny: Konstantinopol, západní pobřeží Bosporu, Marmarské moře a Dardanely, jakož i jižní Trácie až k linii Midia-Enos.

Otázka průlivů byla pro spojence celkem komplikovaná a bolestivá. Souhlas s tím, že Rusko bude vlastnit průlivy a Konstantinopol znamenal, že ho pustí do zóny svých klíčových zájmů, kam Angličané nechtěli dát přístup nikomu. Ale odmítnout Rusku toto právo bylo také riskantní. Přímé odmítnutí Rusů by mohlo vehnat do akce ty, kdo chtěli uzavřít mír s Německem, což by vedlo ke stažení se Petrohradu z války. To by pak byl konec revoluce a všech plánů, kvůli kterým byla válka započata. Car Nikolaj II musel být uklidněn.

Ale velmi neobvyklým způsobem. Místo útoku na německé frontě, který by donutil Němce zmírnit svůj tlak na ruskou armádu, uštedřili Angličané a Francouzi ránu... Turecku, v pokusu zmocnit se oněch průlivů, jejichž osud již ruská vláda začala probírat. Angličané caru Nikolaji II nedali oficiální odpověď, ale urychleně se pokusili okupovat Dardanely. A aby byli krok před ruskými jednotkami, 25. dubna 1915 vylodili jednotky v Gallipoli. Jejich cílem bylo zmocnit se Dardanel a Konstantinopole a zabránit, aby se tam dostali Rusové.

Ruská vláda byla více než jen trochu znepokojena a nevrlá. Rychlost Britů dokonce přivodila

caru Nikolaji II jisté obavy, neboť zcela právem považoval průlivy za svoji přirozenou (a jedinou!) budoucí válečnou trofej. Bylo pro něj nepochopitelné, proč, místo aby pomohli na německé frontě, vydaly se anglické jednotky do Dardanel. Vysazené jednotky byly tak neočekávané, a místo tak provokativní, že rozladěná ruská vláda okamžitě požadovala, aby spojenci potvrdili, že průlivy budou předány Rusku. Britské velvyslanectví oznámilo, že „vláda jejího veličenstva provedla útok na Dardanely jen proto, že myslela na společné dobro. Velká Británie z nich nehodlá mít přímý prospěch: Velká Británie nemá v plánu se tam usadit.“

Fakta nicméně říkají něco jiného. Operace Dardanely byla připravena ve velkém spěchu, což je pro tak komplikovanou vojenskou operaci extrémně neobvyklé, neboť se jednotky vysazovaly v dobře opevněné oblasti nepřitele. O to víc, že obrana Dardanel byla v rukou Němců, kteří již před dlouhou dobou převzali velení nad celou tureckou armádou. Anglo-francouzské jednotky čelily útoku na dvacet čtyři starých osmanských pevností, kterým veleli němečtí důstojníci. Začaly těžké boje a v červenci 1915 vysadilo spojenecké velení na pobřeží další dvě divize, a pak další a další. Ztráty nebyly brány na zřetel – po

Britské obrněné Rolls Roycey v Dardanelách, 1915

obsazení Konstantinopole by byli Britové pány situace a byli by schopni zpochybnit ruské nároky na průlivy z celkem výhodné pozice. Anglický admirál Willis uznal, že „v celé historii světa nikdy nebyla taková operace, která by byla provedena v takovém spěchu a byla tak špatně organizovaná“. Co se dá dělat, když si okolnost vyžadují porušení všech psaných i nepsaných pravidel? Zároveň bychom měli poznamenat, že všechny jednotky byly evakuovány z fronty u Dardanel na počátku ledna 1916. Avšak v r. 1915, na vrcholu bojů na rusko-německé frontě, se spousta „spojeneckých“ divizí bezcílně poflakovala kolem Gallipoli...

V okamžiku, kdy ruské velení začalo během německé ofenzivy v r. 1915 upadat do problémů, marně se pokoušelo získat aspoň nějakou skutečnou pomoc od spojenců. Akce zemí Entente, na rozdíl od jejich protivníků, nadále postrádaly koordinaci, což je přesně to, čím Angličané a Francouzi vysvětlovali svoji pasivitu a zdráhání navázat část německých jednotek na sebe. Ale když nedostalo naprosto žádnou podporu, trvalo Rusko na vyřešení záležitostí ohledně koordinací akcí.

Pod tlakem Petrohradu se 7. července 1915 konala v Chantilly spojenecká vojenská konference. Po téměř roce vojenských akcí zemí Entente to bylo poprvé (!), kdy se pokusily koordinovat strategické plány, aby dosáhly konečného vítězství ve válce. Na prvním rokovaní francouzský generál Joffre prohlásil, že „existující nedostatek koordinace akcí spojenci“ by mohl vést k tomu, že „by Rakušané a Němci zaměřili své hlavní útoky na spojenecké armády postupně a odstranili by je z bojů jednu po druhé“. Řešení, které se samo nabízelo, bylo jednoduché a logické: spojenecké armády, proti kterým by byl namířen hlavní útok nepřítel, by měly dostat pomoc od ostatních členů Entente. Faktický šéf ruské vojenské rozvědky, plukovník Ignatjev, jehož bratr zastupoval Rusko na konferenci, napsal: „Navzdory hezkým deklaracím nebylo možné vytvořit ústřední spojenecký koordinační orgán, což bylo z velké části vinou Anglie – rozpory mezi spojenci se ukázaly být příliš velkými.“

Aby vypracovala a koordinovala své plány, uspořádala Entente druhou konferenci v Chantilly v prosinci 1915. Nový představitel Ruska, generál Žilinski, se opět pokusil dosáhnout s koaličními partnery skutečně jasných a jednoduchých cílů. Ruské velení trvalo na tom, že útoky na západní a východní frontě by měly být provedeny zároveň. Mezi zahájením operací vedených jednotlivými armádami by neměla být žádná časová prodleva. Ruský generál se také pokusil dosáhnout řešení ohledně okamžitého útoku ostatních spojenců, pokud by byl nějaký ze spojenců napaden Němci, dokonce i kdyby přípravy na takový útok stále nebyly zcela dokončeny.

Konference Žilinskiho vyslechla a zcela souhlasila, že to, co jsme navrhli, by nepříteli neumožnilo volně manipulovat se zálohami. A o to šlo! Odsouhlasena byla jen generálova opatření, žádné specifické cíle vypracovány nebyly. Data budoucích ofenziv byla určena v memorandu sestaveném francouzským generálním štábem. Zpočátku bylo vše plánováno podle toho, jak požadoval generál Žilinski – simultánní útok na západní a východní frontě – ale pak se přišlo s „malými“ dodatky.

Podle aktualizovaného spojeneckého plánu byl útok na francouzské frontě naplánován na 1. července 1916 a na ruské frontě o dva týdny dříve. Dost času na to, aby Němci mohli přesunout své divize po železnici na druhou frontu. Jinými slovy, v plánu připraveném Angličany a Francouzi bylo Rusko opět zatíženo hlavním břemenem války a následné události nezměnily nic, bez ohledu na jakékoliv změny v politické a vojenské situaci.

Z nějakého důvodu se historici vyhýbají zajímavému vzorci: bez ohledu na to, která země vstoupila do války, a nezáleželo dokonce ani na tom, na které straně byla, bylo Rusko jedinou zemí, která si pohoršila!

Maršál Joffre v Chantilly, 1915

Rumunský vstup do války 27. srpna 1916 je toho krásným příkladem. Či spíše svědčí o vytrvalosti, se kterou „spojenci“ Bukurešť do ní zatahovali. „Z vojenského hlediska to představovalo určitý problém pro Rusko,“ napsal Mannerheim. Je široce znám názor, který různí autoři přisuzují různým vojenským autoritám. Jeho podstavuje je toto: nebylo důležité na čí straně Rumunsko do války vstoupilo, protože velikost vojenské síly potřebné k jeho zničení, nebo uniknutí před ním, byla přesně stejná. A v tom spočívá „problém“: vstup Rumunska do války nebyl ku prospěchu Entente, ale způsobil značné škody Rusku. Vojenská síla Rumunska byla velmi malá, ale země měla dlouhou hranici s Ruskem. Pokud by Rumunsko vstoupilo do války, ruská fronta by byla automaticky rozšířena. Zaplnění této mezery by si vyžádalo veškeré ruské zálohy a oslabilo by to ostatní části fronty. Což je přesně důvod, proč Angličané nešetřili úsilím, aby přinutili Bukurešť k válce. Aby byla rumunská vláda schopna vstoupit do války s lehkým srdcem, britští diplomaté jí slíbili územní zisky na úkor Rakouska-Uherska a mimořádně ujišťovali, že Rumunsko bude schopné vyhlásit válku Rakousku samo. A tak Rumuni vstoupili do války, ale válka jim byla vyhlášena Německem, Bulharskem a Tureckem.

Situace byla celkem úžasná: členové Entente, bojující proti témuž nepříteli, měli diametrálně odlišné názory na vstup Rumunska do války. Přesně tak tomu bylo i s Tureckem. Není na tom však nic překvapivého. Prostě skutečné cíle Ruska pro vstup do války a cíle spojenců byly jiné, tudíž rozdíl v jejich přístupu.

Ruská černomořská flotila také čelila novému bolehlavu: měla nyní další problém s ochranou také rumunského pobřeží před nepřátelskými loděmi. Během svého výslechu před popravou zastřelením v lednu 1920 velitel této flotily, admirál Kolčak, vzpomněl fascinující slova, která mu osobně řekl car Nikolaj II:

„Nemám vůbec žádné pochopení pro současný postoj Rumunska a jeho vstup do války: bojím se, že to bude neziskový podnik, který jen prodlouží naši frontu, ale francouzské spojenecké velení na tom trvá. Chtějí, aby Rumunsko vstoupilo do války stůj co stůj. Poslali zvláštní misi do Rumunska, spolu s vojenskými dodávkami a tlaku spojeneckého velení se musí podlehnout.“

V tomto ohledu je reakce francouzského velení, generála Joffre, příznačná: po zjištění, že Rumunsko vstoupilo do války, prohlásil nadšeně: „Není naprosto čeho litovat!“. Pochopíte, proč byl francouzský generál tak rozradostněn, když se podíváte na události, které vedly ke vstupu Rumunska do války.

Ruská ofenziva (Brusilovova ofenziva) skončila v srpnu 1916 a okamžitě po ní Rumuni oznámili své rozhodnutí vstoupit do války na straně Entente. Načež zahájili útok na Maďarsko, kde trochu zatlačili na rakouské jednotky. Německo reagovalo okamžitě. Němci strávili dva měsíce přeskupováním a pak 11. listopadu 1916 zahájily německé jednotky svoji ofenzivu pod velením generála Mackensena. Po rychlé porážce rumunské armády dosáhli Němci Bukurešti, kde zcela zlikvidovali všechny zbývající rumunské jednotky za tři dny, během bitvy o Bukurešť, a vstoupili do hlavního města. Během několika dnů ztratila rumunská armáda 120,000 mužů, kteří byli buď zabiti, nebo zajati, a prakticky přestala existovat.

„Rumunsko požádalo Rusko o pomoc hned na počátku vojenských akcí a velikost této pomoci se neustále zvětšovala, jak německá a rakousko-uherská ofenziva postupovala. Na začátku jara 1917 bylo na rumunské frontě, která byla asi 500 km dlouhá, 36 ruských pěších a 5 jezdeckých divizí. To znamenalo, že ruská armáda poslala přibližně čtvrtinu svých jednotek do Rumunska a nezůstaly jí téměř žádné zálohy. Navíc mělo Rusko zásobovat rumunskou armádu potravinami a vybavením, ale v té době se situace Ruska zhoršovala každým dnem. Je to učebnicový příklad, jak slabý spojenec způsobuje větší starosti, než kolik je schopen poskytnout pomoci!“, napsal generál Mannerheim ve svých pamětech.

Francouzský maršál Joffre se vytasil s požadavkem, aby 200,000 ruských vojáků bylo posláno na záchranu Rumunska. Rumunský velvyslanec Diamandy otravoval cara s plánem bukurešťského generálního štábu, podle kterého měli Rusové soustředit 3-4 sbory, projít přes hory východních Karpat a napadnout křídlo postupujících Němců. „Spojenci“ požadovali nemožné: prostě tolik vojáků v tak krátkém čase nebylo kde vzít. Proto, aniž by odmítli pomoci Rumunsku, car Nikolaj II a generál Aleksejev navrhovaný plán odmítli. Tolik záloh prostě nebylo k dispozici a stažení jednotek by nevyhnutelně nechalo frontu odhalenou a mohlo by vést k tomu, že by se nepříteli podařil průlom někde jinde. Ale zdá se, že přesně o to „spojenci“ usilovali. Jejich hysterie byla nepopsatelná. Diamandy si běžel stěžovat Paléologuovi, který poslal zprávu do Paříže, a odtud tlačili a tlačili. Jak se ukázalo, byly to ruské jednotky, kdo nakonec Rumuny zachránil, protože britské jednotky „uvízly“ na makedonské frontě a nebyly schopny „se probojovat“ na pomoc Rumunsku. To bylo snadno předvídatelné. Ruské jednotky vždy šly na pomoc svým spojencům, zatímco Angličané a Francouzi vždy měli po ruce přesvědčivé důvody, jak vysvětlit, proč to oni sami neučinili.

„Co se týká Rumunska,“ napsal A. Zajončkovsky, známý ruský vojenský teoretik a velitel jednotek na rumunské frontě, „Entente poskytla skvělý příklad vojensko-politické neshody.“ V tom smyslu, že nutili Rumunsko vstoupit do války, ale nezajistili tuto zemi proti porážce. Hádejte proč! Odkud byly německé jednotky, které porazily Rumuny, vzaty? Ze západní fronty, samozřejmě! Následně vstup Rumunska do války oslabil jak Rusko, tak Německo: v ještě větším počtu bojovaly ruské a německé jednotky proti sobě, což bylo zcela v souladu se scénářem „spojenců“. Bylo méně německých jednotek na západní frontě a více na východní, a šmahem tak byly těžkosti války nepostřehnutelně přesunuty na Rusy, kteří již utrpěli obrovské ztráty. Ruská armáda

začala mít ještě méně dělostřelectva a zbraní na kilometr fronty. Dodávky zbraní od spojenců nebyly co bývaly, zatímco nové německé divize si nikdy nezapomněly vzít sebou své dělostřelectvo.

První světová válka je doslova jako kaleidoskop tak nevídaných příkladů anglické politiky, že v jistém okamžiku člověk přestává být udiven jejich proradností. Ale ve skutečnosti příběh obklopující vstup Rumunska do války ze zbytku vybočuje, protože má ještě jeden skrytý význam. Abyste ho pochopili, musíte se obeznámit s ruskými plány z tohoto období, které byly „spojencům“ také dobře známy. Po neočekávaném vysazení Angličanů a Francouzů v Gallipoli znepokojený car Nikolaj II nařídil, aby byl vypracován plán na zmocnění se průlivů, které byly pro Rusko tak velmi strategicky důležité. Vlády Entente, jak si vzpomenete, nic nenamítaly slovně, ale došli k závěru a podnikly opatření. A zde se opět blížíme dalšímu dosti zajímavému okamžiku. Zdá se, že divize, které pokrývaly vynořivší se „rumunskou“ mezeru na frontě, byly připravovány na operaci Dardanely! Byly přesunuty na rumunskou frontu a zrušily operaci s cílem zmocnit se průlivů a Konstantinopole!

Takže tím, že donutili Rumunsko vstoupit do války, dokázali Britové zmařit ruskou operaci s cílem zmocnit se Bosporu a Dardanel. Ruské velení původně plánovalo operaci Bospor na podzim 1916, ale bylo zaměstnáno zachraňováním Rumunů, což znamenalo, že byla přesunuta na duben 1917. Ale pak k vylodění nedošlo – možné zmocnění se Bosporu Ruskem bylo jedním z důvodů, proč došlo k ruské revoluci tehdy, kdy k ní došlo – v únoru 1917...

První výsadkové jednotky britské armády přistály v Řecku 4. října 1944. Hlavním cílem Anglie v této zemi nebylo však porazit německé jednotky, ani zdaleka ne, ale rychle postoupit, aby se setkali s jednotkami sovětského maršála Tolbuchina, které právě provedly úspěšnou operaci osvobození Jugoslávie. Bez odporu německých jednotek Angličané spěchali zabrat osvobozené území, aby nepustili Rusy do Řecka.

Po jejich příchodu do Řecka žádný mír nenásledoval. Naopak, vojenské operace vypukly s novou zuřivostí. Proti Angličanům stálo mocné komunistické partyzánské hnutí ELAS. V důsledku toho začali britští „osvoboditelé“ vojenské operace proti Řekům.

Zde je jen pár faktů o tom, o čem se dnes u tohoto konfliktu zcela mlčí:

V listopadu 1944 generál Scobie, velitel britských sil v Řecku, vydal rozkaz odzbrojit jednotky ELAS. Komunističtí zástupci ve vládě odmítli podepsat dekret nařizující rozpuštění ELAS a 2. prosince odstoupili. Druhý den proběhla v Aténách 500,000 demonstrace proti vládě a britskému velení. Úřady použily proti demonstrantům zbraně. 4. prosince 1944 začaly boje mezi jednotkami ELAS na jedné straně, a britskými a vládními jednotkami na druhé, a členové ELAS ovládli Atény a Piraeus. Fakt, že jednotky ELAS nebyly vypuzeny z Piraea do 12. prosince 1944, je jistou indikací závažnosti bojů. V Aténách byly britské jednotky obklíčeny a dokázaly se vymanit teprve až koncem měsíce. Navíc dvě divize byly přesunuty do Řecka z italské fronty.

Jak vidíme, v řeckém hlavním městě bylo tolik stoupenců ELAS, že převzali pod kontrolu celé město snadno. Britské jednotky zahájily palbu do demonstrantů a ukázaly tak, na jaké straně konfliktu stojí. Pamatujte, že přesně kvůli takovýmto akcím Londýn odsoudil dnes Kaddáfího a Assada.

Toto napsal Winston Churchill ve své knize „Druhá světová válka“:

„V neděli, 3. prosince, se stoupenci komunistů, účastníci se zakázané demonstrace, střetli s policií a začala občanská válka. Druhý den generál Scobie nařídil ELAS stáhnout se z Atén a Piraea. Místo toho se jejich jednotky a ozbrojení civilisté pokusili převzít hlavní město silou. V tu chvíli jsem převzal přímější řízení záležitostí. Když jsem se dozvěděl, že komunisté se již zmocnili téměř všech policejních stanic v Aténách, zavraždili spoustu jejich osádek a byli půl míle daleko od vládních budov, nařídil jsem generálu Scobiemu a jeho 5,000 britských vojáků, kteří o deset dní dříve byli obyvateli přijati s nadšením jako osvoboditelé, aby zasáhli a do zrádných agresorů stříleli. Nemá cenu dělat takovéto věci jen tak napůl.“

Osvobozování Řecka
(Pro zvětšení klikněte na obrázek)

-- Celkem za období 3. prosince 1944 až 15. ledna 1945 provedla britská letadla v Řecku

1665 náletů, zničila 455 automobilů, čtyři děla a šest lokomotiv.

-- Angličané dokázali více méně ovládnout území pevninské části Řecka až po šesti týdnech těžkých bojů. 12. února 1945 byla ve Varkiza podepsána dohoda o ukončení občanské války, podle jejíchž podmínek se jednotky ELAS stáhly z oblasti Atén, Soluně a Patrasu.

-- Většina bojovníků ELAS zanechala bojových akcí a šla domů. Zástupci demokratické vlády však, spolu s humánním národem „svobodného světa“, dohodu porušili a začali zatýkat po stovkách a stříleli je bez soudu.

-- Posléze situace explodovala v důsledku tak zvaných „všeobecných“ voleb, které se konaly 31. března 1946. Komunisté a řada demokratických stran obvinili vládu z falšování výsledků a provádění nátlaku na voliče. Je vhodné zmínit, že policejní brutalita nepolevovala po celý rok 1945. Volby sloužily jako záminka pro novou konfrontaci. K prvnímu otevřenému konfliktu došlo v červenci 1946, kdy se vládní jednotky pokusily zbavit oblasti Vermion a horu Olymp komunistů.

Navzdory faktu, že jednotky v útoku byly podporovány tanky a Spitfiry, byly útoky neúspěšné. Jednotky ELAS měly širokou podporu obyvatel země, rozsáhlé zkušenosti z partyzánské války s Němci, a byl zde též fakt, že v řecké armádě měly poměrně dost tajných spojenců. V zemi začalo nové kolo občanské války.

-- Válka v Řecku trvala až do počátku roku 1949, jinými slovy celkem (s přestávkami) pět let!

-- Podle oficiálních čísel utrpěly vládní jednotky ztráty ve výši 12,777 zabitých a 37,732 raněných vojáků a důstojníků, zatímco pro-komunistické jednotky měly 38,000 mrtvých, a o počtu raněných žádná čísla neexistují. Ale kolik z těch zabitých a mučených bylo civilistů? Země byla v troskách; Němci, když z Řecka ustupovali, nedokázali zničit své komunikační linie řádně, takže to pak udělali sami Řekové – za pomoci Angličanů a Američanů, samozřejmě.

Historie Balkánu, a obzvláště Řecka, je jasným příkladem ubohosti černobílého pohledu na historii, historii, ve které Stalin a SSSR jsou obviňováni ze všeho, zatímco Západ dělá vždy vše správně.

Teorie **Hladomoru** je reaktivována médii pokaždé, kdy má Ukrajina ustoupit Rusku. Abychom připomněli těm, kteří o této tragédii neví, tak v letech 1932-1933 byl vážný hladomor v celém SSSR, který si vyžádal bezprecedentní počet životů (až 7 milionů obětí, podle některých sporných odhadů). Paradoxně zasáhl hladomor většinou úrodné oblasti severního Kavkazu, Povolží, jižního Uralu, západní Sibiře, Ukrajiny, Běloruska a Kazachstánu. Během posledních deseti let bylo najato několik západních historiků, aby vypracovali teorii, že tragédie hladomoru byla záměrným aktem genocidy Ukrajinců, provedeným Stalinovou vládou. Podívejme se na historická fakta a pokusme se dostat se blíže k pravdě ohledně zdroje a okolností tohoto strašlivého hladomoru v SSSR.

Především si musíme připomenout něco o zlatě, které překvapivě není vždy platebním prostředkem...

Na počátku 20. let m.s. se nově vyhlášený Sovětský svaz horlivě snažil obnovit průmysl, zcela zničený po první světové válce a občanské válce v Rusku (1918-1921). Sověti zoufale potřebovali moderní stroje a průmyslové vybavení. Jak to mohli zaplatit? Sovětská vláda byla schopná nabídnout na mezinárodním trhu tři položky: obilí, minerály a zlato.

Na **Janovské konferenci** v r. 1922 byl zaveden **nový zlatý standard**. Od konce r. 1922 vydával Sovětský svaz zlaté červoňce – novou sovětskou měnu plně krytou zlatými rezervami a směnitelnou za zlato. V r. 1923 byly sovětské červoňce jednou z nejstabilnějších a nejbezpečnějších měn na světě. Představovaly jasné a aktuální nebezpečí pro vynořující se finanční epicentrum – Spojené státy americké. Ekonomická a finanční váha Spojených států v důsledku světové války neskutečně vzrostla. Tato země byla jedním z mála beneficentů lidských jatek v Evropě. Ale rázně se objevil neočekávaný rival ve formě bolševiků...

Sovětské zlaté červoňce, 1923

V r. 1924 byly sovětské červoňce nahrazeny měkčím rublem bez zlatého ekvivalentu. Strašák pro americký dolar a britskou libru zmizel. Oplátkou byl Sovětský svaz uznán Británií, Francií, Norskem, Rakouskem, Řeckem, Švédskem, Dánskem, Čínou, Japonskem, Mexikem a dalšími zeměmi. Spojené státy vlastnily 46% zlatých rezerv kapitalistického světa.

V r. 1925 sovětské vedení rozhodlo urychlit industrializaci země. Celkem překvapivě, navzdory enormním ekonomickým ziskům, které taková politika slibovala, západní země odmítly akceptovat v obchodování se Sovětským svazem zlato jako platbu! Toto udivující chování je známo v historii jako „zlatá blokáda“. SSSR mohl platit za stroje a vybavení jen ropou, dřevem a obilím. (Je zajímavé, že stále akceptovali předrevoluční imperiální ruské zlaté mince – měna neexistujícího státu nebyla nebezpečná!)

V r. 1929 američtí bankéři zorganizovali velkou hospodářskou krizi. Krátké období mezinárodní stability směnných kurzů bylo minulostí.

V r. 1931 Německo a Rakousko nezaplatily zahraniční dluh a přestaly vyměňovat marky za zlato, čímž zrušily zlatý standard. Na podzim 1931 Británie zrušila zlatý standard také.

Jak vidíte, bylo by logické a přirozené v té době zrušit zlatou blokádu Sovětského svazu, a tím umožnit, aby ruské zlato ulevilo dusícím se západním ekonomikám. Ale rozhodnutí,

kteřé učinili za daných okolností, bylo šokující svoji absurditou. Nejen, že nechali zlatou blokádu SSSR v platnosti, ale uvalili také tvrdé obchodní embargo na převážnou část sovětských exportů! Bylo to učiněno navzdory akutní ekonomické krizi na Západě, kde většina výrobců měla zájem na jakémkoliv druhu poptávky, obzvláště placené zlatem, dřevem, ropou a dalšími surovinami ze Sovětského svazu. Například v r. 1932 bylo 80% britských strojírenských vývozů dodáváno do SSSR. Nicméně 17. dubna 1933 britská vláda zavedla embargo: Zákon o ruském zboží (zákaz dovozů) z r. 1933! Jaká byla logika? Šlo o politicky motivované rozhodnutí s cílem zatlačit na neústupnou sovětskou vládu hnanou antagonistickou ideologií a ekonomickou strukturou.

Byl obchod mezi Západem a SSSR zcela zrušen? Rozhodně ne. Sovětská poptávka po západních technologiích a strojích byla dokonce vyšší, než kdy jindy: industrializace byla v plném proudu. Ale nyní Západ očekával jen jeden platební prostředek: sovětské obilí! (Zvláštnost tohoto požadavku je zdůrazněna faktem, že v té době byly měny většiny agrárních zemí silně znehodnoceny a poptávka po obilí na světovém trhu klesla o 50-70%!).

Stalinova vláda čelila volbě: buď se vzdát obnovy země, a tak kapitulovat před Západem, nebo pokračovat v industrializaci, což povede ke strašné vnitřní krizi. Pokud by bolševici sebrali obilí rolníkům, byl velmi pravděpodobný hladomor, který by pak mohl vést k vnitřním nepokojům a odstavení od moci. Takže bez ohledu na Stalinovu volbu by Západ zvítězil. Stalin a jeho okolí se rozhodli prosadit své a nezastavit se před ničím.

Vláda sbírala obilí a posílala ho na Západ, ale ne aby umořila hladem část země, ale proto, že neexistoval žádný jiný způsob, jak zaplatit za dodávky vybavení. Všechny Stalinovy naděje byly vloženy do nové sklizně. Ta byla však malá, protože zemi zasáhlo sucho. SSSR nebyl schopen kupovat jídlo za zlato (zlatá blokáda) nebo měnu (v důsledku embarga žádná nebyla). Byly učiněny naléhavé pokusy získat dodávky obilí z Persie, kde souhlasili s akceptováním zlata. Úřady však neměly čas, protože katastrofa již probíhala.

Oběti hladomoru, Kubáň, 1932

V letech 1932 a 1933 zemřely tisíce a tisíce lidí a teprve pak Západ opět začal od sovětů akceptovat ropu, dřevo a drahé kovy.

V říjnu 2008 Evropský parlament uznal **Holodomor** na Ukrajině jako zločin proti lidskosti. Vina byla hozena na „stalinistický SSSR“. Nicméně zpráva Evropského parlamentu neposkytla odpovědi na dvě otázky:

Proč se kapitalisté chovali tak „podivně“ a odmítali akceptovat Stalinovo zlato?

Proč chtěli od SSSR jako platbu jen obilí?

Ve zprávách Evropského parlamentu není ani pravda, ani logika. Pravdou je, že v r. 1934 vývoz obilí ze SSSR zcela ustal. Na příkaz sovětské vlády...

Hladomor 1932-33, který byl pečlivě zorganizován Západem, neměl žádoucí efekt: bolševici zůstali u moci. Pokračovali v industrializaci. Ekonomická opatření neměla žádný účinek – Stalin obnovoval zemi za každou cenu. Zůstala pouze vojenská opatření. A přesně v r. 1933 se v Německu dostal k moci Adolf Hitler, který otevřeně psal o svých expanzionistických cílech na rozsáhlých ruských pláních...

Toto časové období začalo v r. 1930 dřevěnými pluhy, pokračovalo vítězstvím ve válce a skončilo zásobami jaderných zbraní v r. 1955. Jak se to vše stalo? V 50. letech kdyby někdo řekl, že Sovětský svaz bude produkovat více železa a ropy, než USA, byl by považován za blázna. Kdybyste tvrdili, že SSSR bude mít s USA paritu u jaderných zbraní, byli byste považováni za zrádce. Avšak obojí se stalo pravdou v 70. letech. V r. 1949 profesor Bush, který byl prezidentem MIT a hlavní vědec v USA, napsal knihu, ve které uvedl, že atomová bomba je tak komplexní, že Rusové tuto zbraň nikdy nebudou schopni vyvinout, ale budou-li mít štěstí, mohou vyrobit jedna za 20 let. Kniha byla vytištěna a měla být vydána. ALE Rusové odpálili svoji první atomovou bombu dva dny před plánovaným vydáním knihy. Ta nikdy nevyšla. První vodíková bomba byla odpálena Rusy v r. 1961. SPUTNIK byl vypuštěn v r. 1957. První objekt ve vesmíru!!! Je třeba prozkoumat toto čtvrtstoletí kvůli tomu, co se dělo, a důsledkům. Pokud zmiňuji národnost, v žádném případě se to netýká většiny dané skupiny.

Zprv, odbočme krátce do 20. let a podívejme se na Borise Savinkova. To byl židovský vůdce Sociálních revolucionářů, tvořených převážně židy. Dal Fanny Kaplan revolver, kterým měla zastřelit Lenina, což udělala. Lenin zemřel. Boris utekl do USA, kde zůstal až do doby, kdy ho Felix Dzeržinský (šéf Stalinovy tajné služby, původem polský šlechtic) nalákal zpět do Sovětského svazu a nechal ho a jeho komplice v polovině 20. let popravit. Boris napsal knihu s názvem „[Memoirs of a Terrorist](#)“, vydanou Albert & Charles Boni (DK 254.S28 A3), ve které psal o svém záměru zavraždit ruské generály a admirály, kteří bojovali v rusko-japonské válce let 1904-1905, a klíčové vládní představitele. Boris Savinkov měl co dělat s čistkami ve 30. letech. Boris připustil, že byl terorista a napsal knihu o tom, jak být teroristou.

Ve 30. letech došlo ke dvěma hlavním událostem, a to kolektivizaci/hladomoru v letech 1932/1933 a čistkám na konci 30. let. Čistky byly důsledkem pokusů zničit sovětskou vládu.

Začněme čistkami. Měl Sovětský svaz vnitřní a vnější nepřátele? Samozřejmě, že ano. S válkou na horizontu se museli s problémem vypořádat. Dělali chyby? ANO. Byla v Sovětském svazu 5. kolona (kolaboranti), když ho Němci v r. 1941 napadli? NE. Ale Němci měli 5. kolony kolaborantů, kteří je vítali, ve všech ostatních zemích, které napadli. Fašismus a antisemitismus měli stoupence ve většině Evropy. Katolická církev měla konkordáty (dohody státu s církví) s nacistickým Německem a dalšími fašistickými zeměmi Evropy. V r. 1941 Joseph E. Davis, bývalý americký velvyslanec v Sovětském svazu, napsal: „V r. 1941 v Rusku žádná 5. kolona nebyla – všichni byli zastřeleni. Čistky vyčistily zemi od zrádců. Osa 5. kolony v Sovětském svazu byla zlikvidována.“ Ale 10 milionů nevinných bylo zabito během druhé světové války. Musíme určit počet těch, kteří neprošli čistkami. Převážná většina z těchto popravených byli židé, Poláci a neslovanští občané Sovětského svazu. Členové komunistické strany byli často zastřeleni také. Proč? Protože se jim nedalo věřit a projevovali nepřátelství k sovětské vládě. Jedním z kritérií pro zastřelení bylo „pokud jste byli ve vedoucí pozici a vaše loajalita byla pochybná, byli jste zastřeleni“. Proč Poláci? Během první poloviny 30. let uzavřeli tajné dohody s Japonci o útoku na Sovětský svaz. Japonsko napadlo Mandžusko v r. 1931. Běžných občanů z řad ruské/ukrajinské populace se čistky prakticky nedotkly. Dotkly se asi 1 z 10,000. Více než 90% ze stovek tisíc popravených spadalo do uvedených kategorií. Vyznamenání Hrdina Sovětského svazu dostalo během druhé světové války 108 židů. Což bylo po Rusech, Ukrajincích, Bělorusech a Tatarech páté místo. 11,633 medailí Hrdina Sovětského svazu bylo uděleno příslušníkům armády, která během války počtem přesáhla 10,000,000. [Maršál Černvachovky](#), který byl žid, velel 3. Běloruskému frontu v konečném roce druhé světové války a byl zabit v akci. Poláci měli šest divizí, jako součást Rudé armády v bitvě o Berlín. Z etnických skupin byli někteří lidé hrdiny, někteří zrádci a převážná většina byli jen obyčejní lidé. Je zajímavé, že Andrej Vyšinský

(který byl hlavním soudcem v období čistek) byl Polák.

Maršál Konstantin Rokosovky byl napůl Rus a napůl Polák. Kniha „The Great Conspiracy“ Michaela Sayerse a Alberta Kahna, vydaná Little, Brown and Company v r. 1946, poskytuje vhled do čistek. Lev Trocký a jeho stoupenci byli čištěni velmi silně. Původ Velké čistky od J. Arch Gettyho, vydaná v r. 1987 Cambridge University Press, poskytuje další vhledy, stejně jako kniha Roberta W. Thurstona „Life and Terror in Stalin's Russia“, vydaná v r. 1996 Yale University Press. (Škoda, že autor opomněl zmínit „200 let pospolu“ A. Solženicina – p.p.). Z pěti milionů poslaných do vězení/gulagů se 95% vrátilo živých. Patří sem i řada generálů, kteří šli bojovat a vítězit ve druhé světové válce s Rudou armádou.

Kolektivizace a hladomor let 1932/1933 je komplexnější záležitostí. V r. 1930 sovětská vláda odhadovala, že válka může přijít do 10 let. Byl to dobrý odhad, neboť Sovětský svaz byl napaden v červnu 1941. Museli vybudovat válečný průmysl, což učinili. Kde se měla vzít pracovní síla? Velká část populace byla zaměstnána v zemědělství. Používání koně a dřevěného pluhu k obdělávání malého kousku půdy nebylo efektivní. Kolektivizace farem a používání traktorů a ocelových pluhů bylo mnohem efektivnější a vedlo

k osvobození pracovních sil pro vybudování válečného průmyslu. Bohatí statkáři zvaní „kulaci“ tvořili asi 1% zemědělské populace a neměli z kolektivizace radost. Země se musela připravit na válku, která se blížila. Stačilo si přečíst Hitlerův Mein Kampf, aby se zjistily záměry Německa. VÁLKA. Kritickou záležitostí byl hladomor 1932/1933. Jaké byly příčiny? Kdo byl zodpovědný? Kolik lidí při hladomoru zemřelo? V r. 1932 bylo velké sucho, které snížilo úrodu. Byl značný chaos a sabotáže během tohoto období, což vedlo k vybití chovných zvířat a obecnému narušení kolektivizace. Kulaci kolektivizaci nechtěli. Je zajímavé, že poslední sovětské vůdci, jako Gorbačov a Jelcin, byli potomky kulaků. NKVD (tajná policie) byla činěna zodpovědnou za část chaosu. NKVD v té době tvořili z asi 50% židé, zbytek tvořili četné ostatní národnostní menšiny. Počet židů v NKVD byl snížen o 4%, když byly čistky koncem r. 1939 dokončeny. Rusové a Ukrajinci tvořili na počátku 30. let v sovětské tajné policii menšinu. To se změnilo koncem 30. let, kdy tvořili převážnou většinu agentů NKVD Rusové. Strašné sucho a špatná správa/sabotáže byly zodpovědné za hladomor, který následoval. Kosior, který byl šéfem Komunistické strany na Ukrajině v té době, byl popraven v r. 1939. Byl to polský žid. Byl činěn zodpovědným za hladomor. Ukrajinci a židé byli v nějakém konfliktu od poloviny 17. století do začátku pogromů v r. 1881 a dále. Příčina hladomoru má mnoho aspektů, počínaje suchem a následnou špatnou správou, ať již záměrnou, nebo z hlouposti. Hladomor, a kdo se snažil o jeho nafouknutí, je třeba prozkoumat. Hearstovy noviny rozsah hladomoru silně zveličovaly. Po krachu akciového trhu v USA v r. 1929 a následných 10 letech krize muselo být na socialismu nalezeno něco špatného, aby se vyrovnala zlá povaha velké hospodářské krize. Než se budeme zabývat rozsahem hladomoru, je třeba uvést 2 fakty. Zaprvé, ukrajinská populace vzrostla od r. 1928 do r. 1939 o 3,340,000 lidí. Asi 10% nárůst. Zadruhé, během druhé světové války Ukrajinci dostávali řád Hrdiny Sovětského svazu ve stejném poměru, v jakém tvořili podíl na populaci Sovětského svazu. Bojovali se stejnou intenzitou, jako Rusové. Odhady obětí hladomoru se liší v závislosti na autorovi, od 3 milionů, po 6 či až 10 milionů. Dva z těchto tří odhadů, a nejspíš všechny tři, jsou špatné. Vzhledem ke 2 faktům zmíněným výše musí být tyto odhady považovány za přehánění. V mých osobních diskusích s lidmi z Ukrajiny, kteří byli ve 30. letech dospělí, jsem žádné náznaky o masivním hladomoru nedostal. Časy byly tvrdé, ale lidé přežili.

Sovětský maršál Konstantin Rokosovky na vítězné přehlídce v Moskvě, 24. června 1945

Knihy Douglase Tottle „[Fraud Famine and Fascism the Ukrainian Genocide Myth](#)“ (*Podvodný hladomor a fašismus, mýtus o ukrajinské genocidě*), vydaná 1987 Progressive Books, 71 Bathurst St. Toronto, poskytuje rozumný pohled na hladomor na Ukrajině v letech 1932/1933. Menonitský historik odhaduje, že ti, kteří za hladomoru zemřeli, představovali méně než 1% populace, či asi několik set tisíc. NE miliony. Na Ukrajině nejsou žádné hřbitovy, které by naznačovaly, že 10% populace či více zemřelo v období 1932/1933. Čest a věčná památka těm, kteří zemřeli. V r. 1932 80% britských strojírenských vývozů šlo do Sovětského svazu. Sovětský svaz musel industrializovat a budovat válečný průmysl, což činil. Britové požadovali platby v obilí, místo ve zlatě, ropě nebo dřevu. Obilí bylo konfiskováno na splacení dluhu za průmyslové stroje. Celý proces byl špatně řízen a rolnická populace trpěla. V r. 1934 nebylo dovoleno vyvést ze Sovětského svazu žádné obilí. Žádné hladovění v sovětských městech nebylo. Nebyl to záměrný pokus potrestat Ukrajince, jak někteří tvrdí. Byla to řada špatných rozhodnutí, kvůli kterým trpěli rolníci na celé Ukrajině a v jižním Rusku. Počet zemřelých při hladomoru nebude znám přesně. Kdyby byl tak masivní, jak se někteří historici pokouší tvrdit, pak by existovaly desítky a stovky tisíc osobních poznámek, které by lidé napsali. Tyto poznámky neexistují. (Více: [Epizoda 10. Kdo zorganizoval hladomor v SSSR v letech 1932-1933?](#)).

Židovskou tragédie v Evropě je třeba kvantifikovat. Během holokoustu nacisté zabili více židů za den, než jich zabil ruský car za PĚT STOLETÍ carské vlády. Tento údaj je od význačného historika. Japonsko napadlo Rusko v r. 1904. Židé odmítli sloužit v ruské armádě a bránit Rusko. Tak zvané pogromy probíhaly od r. 1881 asi po 30 let, do začátku první světové války v r. 1914. Incident v r. 1881 se odehrál v Kyjevě, kdy byli zabiti 3 židé, spolu se 3 křesťany. Obyčejná pouliční rvačka. K horšímu incidentu došlo v Kišiněvu v Moldávii během velikonoce 1903, při kterém bylo zabito 100 židů. Údajnou příčinou bylo absurdní obvinění z použití lidské krve, kdy židé používali krev křesťanů při výrobě macesů. Stejně absurdní je tvrdit, že křesťané používají hady při svých náboženských obřadech. Ale nadále existují provinční křesťané, kteří používají hady při svých bohoslužbách, a mohli existovat praštění židé praktikující používání lidské krve. Řečeno toto vše, během těchto více než 30 let bylo zabito asi 600 židů. Neproporční počet jich byl zabit v Moldávii. K podobnému vraždění došlo v Americe během tohoto období. Lynčování, zabití občanskou stráží a lidmi beroucími zákon do svých rukou bylo celkem obvyklé. Židé, kteří přežili druhou světovou válku v Evropě, za to mohou poděkovat Rudé armádě.

Člověk čte hodně o Katyni a zabití 4500 polských důstojníků. Na počátku druhé světové války, v září 1939, zajali Rusové 400,000 polských vojáků. Přibližně 5% této armády tvořili záložní důstojníci a ti byli vystaveni tvrdému zacházení a byli zabiti. Přes 95% polské armády nadále bojovalo proti nacistům, jako součást Rudé armády, a někteří bojovali v Itálii. Záložní důstojníci nebyli důstojníky pravidelné armády. V civilním životě to byli úředníci, policisté, vládní zaměstnanci, právníci a další profese. Po první světové válce byla zřízena Curzonovova linie, která přesně stanovila hranice mezi polskou a ukrajinskou populací. Během ruské revoluce Poláci pod vedením maršála Pilsudského zaútočili, posunuli se asi 130 mil na východ a zotročili 5,000,000 Ukrajinců. V letech 1920 až 1939, kdy východní Ukrajina (asi 5,000,000 lidí) byla pod polskou vládou, byly mezi Poláky a Ukrajinci střety, a to do té míry, že Ukrajinci zabili polského ministra vnitra a řadu polských představitelů. Polsko bylo během tohoto období fašistickou vojenskou diktaturou. Represe zahájené proti Ukrajincům v období 1920 až 1939 musely být potrestány. Záložní důstojníci byli uvězněni. Bylo jim řečeno, aby změnilí svůj přístup k vládnutí na západní Ukrajině. Ti popravení v Katyni (4421, tvořených jak židy, tak Poláky) se požadavku pokusit se změnit svůj přístup vysmáli. Nenáviděli sovětský systém a byli jeho zapřísáhlými nepřáteli, a byli zabiti. Polsko přišlo během války o 5,500,000 lidí. 3,000,000 židů a 2,500,000 Poláků. Byli zabiti Němci. Němci zabili nejméně 300 krát více polských občanů, než Rusové. A pokud by Rusové neosvobodili Polsko od nacistů, celá polská populace byla určena k likvidaci a dnes by žádní Poláci nebyli. Nikdo nemluví o tom, co se stalo stovkám tisíc polských vojáků zajatým Němci. Proč ne? (Sovětská zodpovědnost za tragédii v Katyni je stále řadou historiků

zpochybňována)